

ARTUR GOROVEI

# DATINILE NOASTRE LA NAȘTERE ȘI LA NUNTĂ





**ARTUR GOROVEI**



**DATINILE NOASTRE LA NAȘTERE ȘI LA NUNTĂ**



Colecția Științe sociale

Redactor: Antoaneta Olteanu

© Editura Paideia, 2002  
Str. Tudor Arghezi nr. 15, sector 2  
701341 București, România  
tel.: (00401) 211.58.04; 212.03.47  
fax: (00401) 212.03.48  
e-mail: paideia@fx.ro  
www.paideia.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale**

**GOROVEI, ARTUR**

**Datinile noastre la naștere și la nuntă / Artur Gorovei. -**  
București : Paideia, 2002

152 p. ; 20 cm.

ISBN 973-596-101-6

**ARTUR GOROVEI**

**DATINILE NOASTRE  
LA NAȘTERE ȘI LA NUNTĂ**

**PAIDEIA**

## CUVÂNT ÎNAINTE

Ideea republicării acestor două studii ale lui Artur Gorovei – *Datinile noastre la naștere, Datinile noastre la nuntă* – a fost mai veche, deoarece am considerat că, fie și în această formă mult simplificată în care sunt descrise două dintre cele trei mai importante obiceiuri românești (Gorovei intenționa să consacre un volum asemănător și înmormântării, dar studiul nu a mai văzut lumina tiparului), materialul reprezintă un fel de compendiu, un rezumat – util uneori – al acestor tradiții.

Marcată puternic, așa cum recunoaște, de monumentală trilogie a lui Simion Florea Marian (primul dintre studiile lui Gorovei a apărut în 1909, iar al doilea în 1910), întreprinderea autorului nu este lipsită, totuși, de accente de originalitate, așa cum se întâmplă adesea în studiile pionierilor etnologiei românești. Cea mai reprezentativă trăsătură în acest sens o constituie racordarea la fenomenul contemporan, la care autorul face adesea trimiteri, scoțând în evidență bogăția și originalitatea vechilor tradiții.

Editarea acestor volume s-a făcut cu ajutorul unor studenți inimoși de la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, secția de etnologie, cu care, la seminarul consacrat editării textelor folclorice, am încercat să exemplificăm în ce fel trebuie „prelucrate” materialele propuse spre reeditare și care este contribuția editorului la această întreprindere. Dintre numeroșii voluntari s-au conturat patru „editori” consecvenți: Oana Stanciu, Mirela Vasile, Marilena Ginguety-Andrei și Adrian Stoicescu, fiecare ducând la bun sfârșit, cu obstinație, partea aleasă spre redactare. *Nota asupra ediției* – varianta finală – îi aparține lui Adrian Stoicescu.

Astfel putem spune că ediția de față este de două ori deosebită: pentru că, deschizând calea studiilor de popularizare, se bucură de o deschidere mai amplă a cercului de cititori (încă o dată repetăm, fără însă a pierde din importanța pe care studiul o are pentru specialiști) și, în al doilea rând, pentru că promovează contribuția unor etnologi în devenire, cu reale aptitudini pentru această profesie frumoasă.

## NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Dat fiind că de la scrierea și editarea lucrării de față s-a scurs un interval de timp considerabil, a fost necesară operarea unor modificări la textul de bază în vederea alinierii acestuia la normele ortografice, ortoepice și de punctuație în vigoare. Modificările făcute asupra textului în prezenta ediție țin atât de nivelul fonetic, cât și de cel morfologic și sintactic, îndreptările greșelilor de punctuație derivând din ultimele două.

Astfel, vom reda în continuare modificările realizate, cu exemplele de rigoare, forma preferată fiind cea redată între paranteze rotunde.

La nivel **ortografic**:

- vocala finală *u* dispare: *pițigoiu* (pițigoi), *mălaiu* (mălai), *obiceiu* (obicei), *mănunchiu* (mănunchi), *usturoiu* (usturoi), *traiu* (trai), *ceriu* (cer), *voiu* (voi) etc.;
- consoana *s* se transformă în *z*, pe de o parte în cazul prefixului *des-* (dez-), ca în: *desnoda* (deznoda), *deslega* (dezlega), *deslipește* (dezlipește), *desbracă* (dezbracă), pe de alta, în cazul cuvintelor nederivate, ca: *sdrențe* (zdrențe), *ovăs* (ovăz), *asvârl* (azvârl), *posnașe* (poznășe), *rășboi* (război), *cismă* (cizmă), *smeu* (zmeu), *Sburător* (Zburător) etc.;
- se adaugă *i* final în cazul lui *iarăș*, devenit *iarăși*;
- *e* este înlocuit prin *i* în *dumenică* (duminică);
- grupul consonantic *pt* trece în *bt* în cazul adverbului de loc *dedesubt*;
- în cazul cuvântului *folklorul* s-a redat *k* din grafia etimologică prin *c*, forma preferată de normă fiind *folclorul*;
- forma *învitățile* a fost înlocuită cu *învitățile*;
- *e* se diftonghează *ie* în situațiile: *muerea* (muierea), *femea* (femeie), *eși* (ieși), *aevea* (aievea), *eri* (ieri), *eșit* (ieșit), *burueni* (buruieni), *epure* (iepure), *trebuie* (trebuie), *boer* (boier), *tămâie* (tămâie) etc.;

- diftongul *ea* se reduce la *e*: *șapte* (șapte) etc.;
- diftongul *ia* se transformă în *ea*: *cumpăniau* (cumpăneau), *ceia* (ceea), *de aceia* (de aceea), *dumniata* (dumneata), *peardă* (piardă), *atuncia* (atuncea), *dumniavoastră* (dumneavoastră), *femeea* (femeia), *ghiață* (gheață) etc.
- în cazul unor adverbe, prepoziții, pronume nehotărâte și conjuncții compuse, norma impune grafia contopită. Textul conserva aceste forme în grafia vremii; transformările noastre sunt după cum urmează: compuse scrise despărțit *de vreme* (devreme), *de cât* (decât), *vre o* (vreo), *nici odată* (niciodată), *din prejur* (dimprejur), *în spre* (înspre), *în deosebi* (îndeosebi), *de asupra* (deasupra), *bine înțeles* (bineînțeles), *din potrivă* (dimpotrivă), *ori ce* (orice), *în cât* (incât), *de oarece* (deoarece), *numai decât* (numaidecât), *de sigur* (desigur), *ori și unde* (oriunde), compuse scrise ca ortograme *de-asupra* (deasupra), *une-ori* (uneori), *oare-care* (oarecare), *câte-odată* (câteodată), *ast-fel* (astfel) și, nu în ultimul rând, compuse scrise cu apostrof: *par'că* (parcă), *vr'un* (vreun) etc.;
- se regăsește și situația inversă, cuvinte scrise contopit, pentru care norma precizează ortografiile necontopite: *dela* (de la), *însfârșit* (în sfârșit), *pentrucă* (pentru că), *ceeace* (ceceace), *odată cu* (o dată cu), *după-ce* (după ce) etc.;
- în cazul ortogramelor s-a preferat grafia cu cratimă celei cu apostrof: *mă'nsor* (mă-nsor), *c'au* (c-au), *s'ar cuveni* (s-ar cuveni) etc.;
- s-a recurs la ortografierea cu minuscule în interiorul enunțului în cazul substantivelor comune care desemnau zilele săptămânii și numele de popoare, precum și a pronumelor de politețe: *Duminică* (duminică), *Romanii* (romanii), *Vlahii* (vlahii), *Dumneavoastră* (dumneavoastră) etc.;
- s-a ortografiat cu majuscule numele *Ștefan cel mare și sfânt* (Ștefan cel Mare și Sfânt);
- în cazul numeralului ordinal *al doilea* din contextul *Bogdan* s-a ortografiat conform normei, *Bogdan al II-lea*;

#### La nivel **morfologic**:

- în cazul substantivelor comune s-au transcris formele actuale de plural, după cum urmează: *vacele* (vacile), *lature* (laturi),



iar, în cazul pluralului substantivului *ortodox*, forma *ortodocși* și nu *ortodoxi*;

- în cazul formelor de genitiv-dativ a substantivelor feminine s-a transcris forma cu afix de genitiv-dativ atașat formei de plural *noptei* (noptii), *femeii* (femeii) etc.;
- au fost acordate corect formele articolului genitival (posesiv) după cum urmează: *numele...a tânărului* (nume ...al tânărului);
- în cazul pronumelor și adjectivelor pronominale demonstrative de identitate s-a transcris forma care prezintă *i* final: *acelaș* (același), *aceeaș* (aceeași), făcându-se totodată, acolo unde era cazul, acordul cu substantivul determinat: *aceiași latură* (aceeași latură);
- în cazul verbului s-au corectat formele de prezent ale verbelor de conjugarea a III-a (-e): *spue* (spună), *pue* (pună), *rămâe* (rămână) etc.;
- s-au transformat de asemenea acele forme de prezent ale verbelor de conjugarea I care făceau prezentul cu sufixul -ez: *însemnează* (înseamnă) etc.

La nivelul **sintaxei**, cele mai multe modificări au fost legate de acordul subiectului cu predicatul, după cum urmează:

- subiectul la numărul singular era acordat cu un predicat exprimat printr-un verb la plural: *ceea ce se numesc* (ceea ce se numește), sau un subiect la plural era acordat printr-un predicat cu verbul la singular: *voinicii iese din slujbă* (voinicii ies din slujbă), *apoi intră cu toții când iese în curte* (apoi intră cu toții când ies în curte), *ajunge mirele și mireasa* (ajung mirele și mireasa), *i se aduce desagii* (i se aduc desagii) etc.;
- s-a eliminat virgula dintre subiect și predicat, precum și în cazul coordonărilor copulative.

Alte greșeli de punctuație au fost corectate tacit.



## DATINILE NOASTRE LA NAȘTERE

Mulți spun că neamul nostru românesc este împărțit în două clase, dacă nu dușmane, dar măcar cu totul străine una de cealaltă, așa de străine, ca și cum ar fi două popoare deosebite: lumea de la țară și cea de la orașe.

Mulți spun aceste vorbe numai pentru că le-au auzit de la alții; dar prea puțini sunt convinși că ceea ce spun este așa. Lumea e făcută mai mult din oameni cărora le vine la îndemână să primească de-a gata orice opinii, oricât de îndrăznețe, și să se facă propovăduitorii unor teorii pe care le-au bătut ieri, cu toată înverșunarea, și pe care le susțin astăzi, pentru că sunt la modă.

Realitatea este aceasta: între lumea din sate și cea din orașe nu-i nimic comun. Aceste două popoare gândesc deosebit, trăiesc fiecare alt fel de viață și are fiecare alt fel de aspirații.

Pentru cei cari cunosc viața poporului nostru, aceasta este o axiomă, iar studiul datinilor noastre este singurul izvor din care se poate căpăta această convingere.

După o zicere banală, trei evenimente mari se întâmplă în viața fiecărui om: nașterea, nunta și moartea.

De nașterea lui, omul nu-i vinovat întru nimic, și nici nu știe când se naște; despre moarte nu știm dacă știe, așa că nașterea și moartea sunt evenimente care privesc, drept vorbind, pe alții, nu pe acel cu pricina, pentru care, într-adevăr, acestea sunt niște „taine“. Mulți sunt iarăși care nu cunosc evenimentul mijlociu, adică nunta, încât vorba cu „evenimentele mari“ este o „vorba mare“, pe care oricine o cunoaște, toți o spunem foarte grav, în ocazii solemne, dar puțini ne dăm seama că-i o vorbă de clacă.

Cu toate acestea, de naștere, de nuntă și de moarte sunt legate atâtea obiceiuri în viața satelor, obiceiuri necunoscute celor de la târguri, încât, cunoscându-le, ne putem da seama cam de unde porcede deosebirea de care pomenim cu toții.

Cunoscând obiceiurile acestea, vom pătrunde taina: vom vedea ce gândește, ce crede și cum trăiește poporul nostru și atunci, amintindu-ne ce legi i-am făurit, ce viață artificială și protivnică i-am croit și l-am silit s-o ducă, vom rămâne pe gânduri, cuprinși de mirare că în sate și orașe este numai deosebire, iar nu și dușmănie de moarte.

În trei cărțicele deosebite vom descrie datinele noastre la naștere, la nuntă și la înmormântare.

Materialul acesta este foarte bogat și cadrul restrâns al volumelor din această colecțiune nu ne va îngădui să vorbim pe larg precum, s-ar cuveni, despre niște lucruri așa de însemnate. Cu toate acestea, vom căuta să alegem, din mulțimea faptelor, pe acele mai caracteristice, rămânând ca acei cari ar prinde dragoste de folclorul nostru să se adâncească în studiul lucrărilor speciale, dintre care cele mai de seamă sunt acele ale regretatului Sim. Fl. Marian, de care ne-am călăuzit în această lucrare, reproducând, de multe ori, bucăți întregi, cari ar fi pierdut din valoare dacă le-am fi trunchiat.

Bineînțeles că nu în toate satele noastre obiceiurile sunt la fel. Ba vor fi și locuri de acele în care, din pricina sărăciei, nu se mai practică nici unul [sic !] din datinile de care vom vorbi. Este însă în afară de orice îndoială că în vremurile vechi aceste datine, reconstituite din rămășițele aflate astăzi în toate părțile locuite de români, erau generale. Și avem dreptul să credem că ele erau urmate cu sfîntenie nu numai de țărănime, ci și de clasa boierească, pentru că, într-o vreme, nu era mai nici o deosebire, în privința datinelor, între aceste două clase, între care, cu cât se scurge vremea, cu atât se adâncește și prăpastia care le desparte.

Prăpastia aceasta ne este dat nouă, celor de astăzi, cari simțim și cugetăm românește, să o facem să dispară.

Dar, pentru a nu cădea în greșala tuturor reformatoarelor noștri, cari au lucrat pe nimeritele și din pricina cărora am ajuns în halul de astăzi, se impune să cunoaștem vechile noastre credinți, pentru a ști ce fel de instituții se cuvin poporului nostru, dacă voim să ajungem, vreodată, idealul pe care mulți îl urmăresc: un neam mare și fericit.

\*

\*

\*

În orașul X – și prin X se înțelege oricare oraș din România, fără deosebire – la biserica sfântului cutare, se celebrează, cu mult alai, căsătoria domnișoarei A. cu domnul B. Tinerii sunt felicitați, cu căldură, de rude și de prieteni, care petrec apoi cu lăutari, cu mâncare și cu băutură. Lumea se împrăstie veselă, iar pentru tineri, care au fost și ei veseli până atunci, începe un trai de griji și de chin: frica de a avea copii.

Dintr-o mie de fete care se mărită, cu greu s-ar găsi una care să dorească a avea un copil. Ivirea ființelor acestora pe lume este un prilej de supărări, de nopți nedormite, de blăstămuri și adeseori de încălcarea sufletului cu crime, din care unele rămân pe veci necunoscute.

Din această pricină s-a născut, în orașe, o meserie specială, foarte rentabilă, adică nimicitorii vieții pruncilor. Moașe foarte iscusite și mai cu seamă doctori foarte mult căutați trimet în fiecare zi în lumea îngerilor sumedenie de ființi nevinovate, ale căror ochi nici n-au apucat a vedea lumina zilei.

Altfel se petrec lucrurile în lumea satelor.

Aici însurăteilor nu li-i groază de copii, ci, dimpotrivă, este o rușine, este o nenorocire pentru casa în care femeia-i *stearpă*. Bărbatul își muștră nevasta care-i *stârpitură*, pentru că el se ține de zicătoarea bătrânească: „*mulțimea copiilor, bucuria românului*.” Iar nevasta, care știe să cânte „Dorul Româncei”:

De-ar vrea bunul Dumnezeu  
Să-mi asculte dorul meu !  
De-aș avea un copilăș,  
Dragul mamei îngerăș !

nu știe ce-ar mai face când simte că dorul nu i se poate îndeplini.

Și, ca să aibă un copil, se sfătuiește cu toată lumea și fiecare o învață fel de fel de leacuri. Mă-sa, ori soacră-sa, o îndeamnă să aibă credință în Dumnezeu, de la care toate purced în lume, și o învață cum să-l roage. Plătește sărindare, acatiste și leturghii, ține posturile, face lumânări lungi câtu-i și ea de naltă și le aprinde la icoana Maicei Domnului, ba colindă pân' și mănăstirile și bisericile unde sunt icoane făcătoare de minuni.

Dacă posturile și rugăciunile nu-i ajută, atunci urmează sfaturile femeilor mai în vârstă, care-i spun cum să fiarbă trandafir ori liliac alb în vin și să bea zama amestecată cu miere curată de la albine; ori să fiarbă în rachiu nouă fire de usturoi, să le lese nouă zile la căldură și a zecea zi să înceapă a bea cu socoteală, ca să-i ajungă băutura nouă zile. Babele mai iscusite îi șoptesc în taină cum să beie sămânța de iepure, ori să se scalde în apă fiartă cu feluri de buruieni și flori mirositoare, precum crăpusnicul, hemeiul și romănița.

Dacă nici cu acestea nu iese la vreun capăt, atunci încep vrăjile. Femeia începe să devie vicleană. Cumpără pe pălimarul bisericei, care pune sub sfânta masă din altar o cordică pe care i-o da ea și o lasă să steie acolo până când slujește preotul douăsprezece leturghii, în care o pomenește și pe dânsa, și apoi se încinge cu acea cordică și o poartă până ce purcede grea.

La urmă, când și-a pierdut orice nădejde, aleargă la descântătoare, ca să-i decânte.

Și ce este un descântec ?

Poporul crede în existența unei puteri supranaturale, pricinuitoare a tot răul de pe pământ, după cum Dumnezeu este izvorul binelui. Această putere își închipuiește el că o posedă *Diavolul*, care, pentru a neliniști pe oameni, pentru a li amărî traiul, se amestecă în toate actele vieții și-i contrazice.

Din pricina Diavolului cred unele femei că nu pot naște copii, pentru ca li-ar fi dând anumite boale.

Boala cea mai cunoscută, din pricina căreia se crede că unele femei sunt sterpe, este *mătriciul*, cunoscută la românii din Ardeal și sub numele de *zgârc* sau *cârcel*.

Dar dacă Diavolul are atâta putere, Dumnezeu nu l-a lăsat să-și facă de cap, căci a dat oamenilor leacuri, prin care să nimicească puterea Diavolului, și babele descântătoare știu descânțete cu care alungă pe Necuratul din trupul femeii și, astfel dispărând originea răului, în curând i se împlinește dorul.

Din curiozitate vom arăta cum se descântă *de mătrice*, pentru a se vedea cât de primitivă și de simplă este credința în descânțete.

Într-o luni dimineața, până a nu răsări soarele, femeia presupusă bolnavă de mătrice se duce la babă, care, suflând asupra unui pahar cu rachiu sau cu vin, sau chiar cu borș proaspăt, zice următoarele cuvinte:

Stăi mătriciu !  
Nu hui,  
Nu pocni,  
Prin oase nu te porni !  
Mătriciu prin sete,  
Mătriciu prin foame,  
Mătriciu prin deochi,  
Mătriciu prin osteneală,  
Mătriciu prin spaimă,  
Mătriciu prin neodihnă,  
Mătriciu de 99 de feluri,  
Mătriciu de 99 de soiuri,  
Ieși de unde ești:  
Din piept,  
De sub piept,  
Din inimă,  
De sub inimă,  
Din șele,  
De sub șele,  
Din brațe,  
Din toate încheieturile  
Și din toate ciolanele !  
Că tu de nu-i ieși,  
Cu 99 de coase te-oi cosi,  
Din trup și din toate oasele  
Te-oi porni.  
Cu 99 de seceri te-oi secera,  
Din trup și din toate încheieturile  
Te-oi lua  
Și-n Marea Neagră te-oi mîna,  
Și acolo te-oi așeza,  
Acolo-i sta,  
Acolo-i bea,  
Acolo-i mânca  
Și pe X. În pace îi lăsa.  
X. să rămâie curată

Și luminată  
Ca Dumnezeu când a făcut-o,  
Ca maică-sa când a născut-o,  
Ca argintul strecurat,  
Cum e Dumnezeu lăsat,  
Ca soarele pe senin,  
În vecii vecilor, amin !

Rachiul acesta, astfel descântat, se dă femeii să-l guste, de trei ori, pe nemâncate.

Lucrul e foarte simplu și poporul e așa de naiv să creadă că puternicul Diavol se teme de amenințările unei babe și își părăsește victima, care numai prin aceasta se însănătoșește.

Dar, dacă nu ar fi naivitate, nu ar putea fi nici credință în descânțete !

\*  
\*       \*

În sfârșit, a dat Dumnezeu bucurie în casa creștinului, a binecuvântat pânțele nevestei, care în curând va naște un copil.

Oare ce va fi: băiat ori fată ?

Cine poate să-i spuie ? Babele, care știu și toaca în cer, asta nu pot s-o spuie. Femeia însărcinată ar putea să ghicească. Dacă poartă mai greu, va fi băiat, și va fi fată dacă poartă mai ușor. În Ardeal au un semn: când isprăvește de țesut pânza, femeia trimete pe un copil cu ochii închiși, călare pe fușteii războiului, să iasă în ulița satului și acolo să deschidă ochii. Dacă va vedea întâi bărbat, femeia va naște băiat, de va vedea femeie, va naște fată.

Orice ar fi să nască, pe dânsa o îngrijește un singur lucru: să nu piardă și să nască copilul viu. Frica aceasta și necunoștința regulilor de igienă, preum și neputința de a urma aceste reguli, când ar putea să le cunoască oricât de bine, au îmbogățit mintea sătencelor noastre cu o mulțime de superstiții, de credinți zădarnice, de care se țin cu sfințenie, și astfel fiecare manifestare a vieții este legată de o regulă, de o lege care trebuie urmată fără șovăire.

Unele dintre aceste superstiții au oarecare legătură cu multe precepte de igienă, ceea ce înlesnește explicarea lor firească; altele însă nu au



nici o explicație logică și origina lor se pierde în niște timpuri și în niște practici astăzi încă necunoscute.

Dacă unei femei însărcinate nu-i este îngăduit să desculțe pe cineva, căci nu va putea naște până ce acela pe care l-a desculțat nu-i va da apă din opincă sau din cizmă, explicația acestei superstiții are un fond de igienă: femeia însărcinată nu trebuie să facă eforturi și a trage cizmele unui bărbat de multe ori poate fi o cauză de avort. Cum s-ar putea explica însă altă superstiție: să nu dea nimănui apă, căci nu va putea naște până ce acela nu-i va da să bea din pumni !

Oricum s-ar explica superstițiile, și rămâie chiar în veci neexplicate, ele fac parte din viața intimă a neamului nostru și este bine să le cunoaștem, căci numai prin cunoașterea lor ne putem explica unele acte care ar părea că nu au nici o noimă.

Cum am spus, fiecare clipă din viața unei femei însărcinate este în legătură cu o superstiție, de care nu trebuie să se îndepărteze, pentru a nu i se întâmpla ceva rău copilului care trebuie să se nască.

Când se gătește, dimineata, femeia însărcinată: să nu-și înnoade cozile, că face copilul cu limba împiedicată; să nu-și puie floare la brâu, că face copilul cu semn; de va culege surcele-n poală, copilul va avea pete pe trup; să nu dea cu piciorul în câne, ca să nu-i fie copilului cânos la inimă, ori păros ca dulăii.

Mâncarea este lucru gingaș, care dă mult de lucru femeilor îngreunate. Să nu mănânce poame îngemănate, căci va face copii gemeni. Din măr început să nu mănânce, că va face copilul cu semn, ca și când ar fi mușcat de câne, iar poame crude dacă ar mânca, poate naște fără timp. Să nu mănânce duminica păstăi, că-i va fi copilul tâmp și va face fapte rele; va avea copilul limba prinsă, de va mânca femeia grea carne netăiată din frigare; va avea copilul bube numite *focuri* și va zăcea de boala numită *aripi*, de va mânca ea borș umplut în zi de sec, ori aripi de paseri.

Cu toate acestea, femeia însărcinată *trebuie* să mănânce orice, când i-a venit poftă și mai cu osebire când ar vede pe alții mâncând, pentru că altfel ar putea să peardă. De aceea nu-i bine să intre în casa unde mănâncă cineva, iar de intră, gazdele o îndeamnă să guste din tot ce-i pe masă, pentru că-i mare păcat să nu dai de mâncare și de băutură unei femei care pofteste. Și românii din Bucovina cred că păcatu-i cu atât mai mare, cu cât femeia-i mai pofticioasă.

Se povestește despre multe nenorociri întâmplare femeilor care au poftit ceva și n-au putut să capete îndată. Pentru a înlătura asemenea nenorociri, de multe ori bărbații sunt nevoiți să fure unele lucruri pe care nu le-ar putea dobândi altfel. De pildă, o țarancă zărește în livada proprietarului niște fructe frumoase și pofteste. Bărbatu-său se dă în vânt ca să-i poată împlini pofta. Să intre el în curtea boierului și să-i ceară un măr pentru nevastă !... Atunci îl fură. Judecătorul sever, care știe pe de rost articolele din lege, dar nu cunoaște viața poporului, îl va considera pe acest făptaș ca un pungaș de rând și-l va condamna pentru o faptă socotită infamantă în lumea orașelor, pe când cei din sate îl vor aplauda și-l vor da ca pildă omului brav, iubitor de nevastă și de copii.

Două popoare deosebite, cu două mentalități deosebite !

Viitoarea mamă dorește ca [sic !] copilul ei să fie ca Făt-Frumos din basme. De aceea de multe trebuie să se ferească. De va vedea un foc, să nu se mire și să nu puie mâna pe obraz, căci copilul va avea pe față pete roșii; la mort să nu se uite, ca să nu-i fie copilul galben ca mortul, și nici să nu privească un om șchiop sau orb, sau cu altă meteahnă, ca să nu-i fie copilul ca acela. Iar dacă, fără voia ei, ar vedea oameni de aceștia urâcioși, să zică: „nu văd unu, ci văd doi“ și nu se va întâmpla nimic.

Dar frica cea mai mare o au femeile însărcinate de duhurile necurate, din care cel mai groaznic este *Samca*, numit în Muntenia *Avestița*, *aripa Satanei*, iar în Bucovina *Spurcata*.

Pe când Fecioara Maria era însărcinată cu Domnul nostru Iisus Hristos, *Samca* a încercat s-o smintească și pe dânsa, adică s-o înspăimânte și s-o chinuiască, precum face și astăzi. Dar Arhanghelul Mihail a întâlnit-o în cale și a luat-o la bătaie cu un bici de foc, până ce duhul cel necurat i-a făgăduit că nu se va mai apropia niciodată de casa ori de persoana la care se vor afla scrise numirile ei. Și *Samca* are nouăsprezece și chiar douăzeci și patru de numiri și se arată femeilor îngreunate și pruncilor sub forma tuturor animalelor; numai sub formă de oaie, vițel și porumbel nu se arată, pentru că acestea închipuiesc nevinovăția și curătenia.

Pentru că *Samca* nu se apropie de casa și de persoana la care se găesc numirile ei, în multe case sunt scrise pe perete aceste numiri și multe femei însărcinate și copii poartă asupra lor o cărticică manuscrisă, numită *Rugăciunea Sf. Arhanghel Mihail*, pe care trebuie s-o scrie numai un om bătrân, căruia *Samca* n-are ce-i face.

Prin unele părți ale Transilvaniei, românii cred cred că ar fi un duh necurat, numit *Baba Coaja*, care omoară copiii cei nebotezați și ascunde sufletele lor într-un soc, unde petrec până ce le putrezește trupul, din care pricină românii nu prea strică socul.

În Muntenia, poporul crede în alt duh necurat, *Zburătorul*, un fel de zmeu, care intră noaptea pe coș în casele oamenilor, sub formă de șerpe cu pară de foc, și chinuiește pe femei, care din pricina asta zac de boala numită *lipitură*, de care se poate scăpa prin anumiț descântec.

\*

\* \*

Se apropie vremea ca femeia să se ușureze și ea trebuie să fie pregătită cu de toate, și cu cele trupești, și cu cele sufletești. Mai cu samă nu trebuie să uite de a merge la biserică să se spovedească și să se împărtășască.

Când simte ceasul mântuirii și începe femeia a se văicăra, bărbatul dă fuga până la moașă, care se înfățișează cu toate socotelile ei.

Prin Transilvania, se pune lângă patul femeii o furcă de tors, un topor și o măciucă, pentru că, dacă va naște fată, să tragă la furcă, iar de va naște băiat, să tragă la topor sau la măciucă.

Dacă o femeie nu poate naște cu înlesnire, dacă „se chinuiește“, se întrebuințează fel de fel de mijloace ca să se ușureze. Pe lângă lucruri doftoricești, care pot fi de folos, se fac și practice superstițioase. Așa, în unele părți din Transilvania, moașa dă de trei ori cu piciorul în ușă, iar bărbatul sloboade pușca peste casă; alți bărbați împlântă două topoare cruciș în stâlpul acoperământului de la casă. În Bucovina îi pun sub așternut un topor, ori un cuțit. În Macedonia se crede că dacă o femeie știe că alta are să nască, aceasta se trudește până ce vine aceea s-o stropească cu apă din gură și s-o afume cu o bucățică din haina cu care e îmbrăcată, iar în Vlaho-Clisura e destul ca acea femeie să-și scoată veriga din deget și s-o puie la bolnavă. În Banat, se afumă în casă cu tămâie și cu smirnă din care a ars la Crăciun ori la Paști. În Moldova și Bucovina, când femeia se trudește prea mult, se crede că i-a făcut cineva pe ursită și se aduce o vrăjitoare care să-i desfacă.

În sfârșit, a dat Dumnezeu și femeia s-a ușurat; *a hălăduit*, cum se zice prin Bucovina. Cea întâi grijă a moașei este să ureze pruncului trai

bun și viață senină. În alte părți însă sunt obiceiuri foarte frumoase. Așa, în Poiana Stampii, din Bucovina, cum s-a născut copilul, moașa îl rădică în sus și, de-i băiat, zice:

Acest băiat  
Ce l-am rădicat  
Să fie norocos  
Și mintos,  
Și voios,  
Și drăgostos,  
Și sănătos,  
Și-nvățat,  
Și bogat,  
Om de treabă  
Și luat în seamă !

Iar dacă-i fată, zice:

Această copilă  
Să fie frumoasă  
Și mintoasă,  
Și voioasă,  
Drăgostoasă,  
Sănătoasă,  
Și-nvățată,  
Și bogată,  
Și femeie de treabă,  
Și luată-n seamă !

În Căndreni, moașa, ridicând copilul, zice:

– Cine-i acesta ? Ori vornicul ?  
– Vornicul ! (răspunde tot moașa)  
– Cine-i acesta ? Ori dascălul ?  
– Dascălul ! (răspunde iarăși moașa).  
– Ori îi om de omenie,  
Ori nu-i om de omenie ?  
– Ba îi om de omenie !  
Om cuminte și de treabă

Și de toți luat în seamă;  
 Om frumos, voinic bogat,  
 Cu cei săraci îndurat;  
 Nu-i bețiv, dar îndrăzneț,  
 Ca oamenii cei isteți,  
 Ca toți oamenii cei mari  
 Care au fost mai de demult  
 Din moși,  
 Din strămoși  
 Și răstrămoși.

Atâtea calități dorește țăranul nostru să aibă copiii lui, pentru că atâtea calități știe el că se cuvin unui om și de atâtea calități ar da și el dovezi, dacă împrejurările vieții nu l-ar îndreptăți să și le înădușe, sau – mai drept vorbind – dacă nu i le-ar înăduși acei cari tocmai îl învinuiesc că nu le-ar fi având.

După ce moașa rostește aceste cuvinte, apropie copilul de masă și zice: „– Acesta să fie la cap de masă și cuvântul lui să fie luat în seamă de toți câți îl vor auzi.“ După aceea îi face semnul crucii, îl spală cu apă, de obicei rece, ca să fie deștept, și apoi îl învălește într-o cămașă de-a tată-său.

Obiceiul de a spăla copilul cu apă rece este la românii de pretutindeni.

În Moldova și Bucovina mai este obiceiul că după ce copilul a fost învălit bine, să-l puie sub masă, ca să steie măcar o clipă, întocmai după cum era obiceiul și la vechii romani.

De acuma trebuie să se îngrijească moașa și de *nepoată*, adică de lehuza, și cea dintâi grijă este s-o păzească de *deochi*.

Pentru asta o descântă și-i leagă la gât un fir roșu, pe care trebuie să-l poarte până ce iese din biserică.

În Bucovina se bate un canaf de lână roșie deasupra ușii, iar în Istria se împlântă un cuțit în pragul ușii, ca să nu se apropie duhurile rele.

În Macedonia se pune deasupra ușii un fir de ață albă și altul roșu răsucit. În Vlaho-Clisura aceste fire se pun cruciș deasupra patului lehuzei.

\*

\*

\*

Precum în toate părțile lumii, așa și la noi, părinții se bucură mai mult când capătă un băiat, decât o fată. Ba se zice chiar că râd și chetorile de la casă când se naște băiat și plâng când se naște o fată.

Pentru poporul nostru pricina este numai că băiatul în curând devine ajutor la casă și gospodarul cu dânsul nu are atâtea griji și supărări cum poate să aibă cu o fată.

Credința în *destin* este înrădăcinată în mintea românilor de pretutindeni. Toți cred că de la naștere încă îi este omului *scris* tot ce i se va întâmpla în viață.

În cer se ține o carte, *cartea sorții*, în care se scrie soarta fiecăruia. Orice ar face omul ca să-și schimbe soarta, ar fi lucru zadarnic. „*Așa mi-a fost scris*“ este cuvântul care încheie totul, este filosofia adâncă prin care se explică faptul că poporul a răbdat de veacuri, fără a murmura, toate nedreptățile și asupririle.

Tot atunci când se naște, omului îi răsare o stea pe cer, care-l călăuzește în cursul vieții. Când i se întâmplă omului o mare supărare, steaua i se întunecă și de aceea, când îl jelește cineva, îi zice: „*Vai de steaua lui !*“. Cât îi lucește steaua pe cer, atâta vreme trăiește și omul și, când omul moare, cade și steaua lui. De aici credința că meteorii sunt stelele oamenilor morți.

Soarta omului nu atârna numai de la voința *ursitoarelor*, despre care vom vorbi mai la vale, ci și de la o mulțime de împrejurări din timpul nașterii. Așa, în Bucovina și în Moldova este credința că dacă un copil se naște învălit într-un fel de peliță, în *cămașă*, va fi foarte norocos. În Muntenia se crede că norocul este partea copilului care se naște cu *căiță* pe cap.

În Macedonia, când se naște copilul în *cămașă*, este un mare eveniment. Cămașa aceasta este un talisman care are puterea de a apăra viața celor primejduiți și a împlini orice dorință. Pentru aceasta însă cămașa trebuie să stea patruzeci de zile în altarul bisericii, sub sfânta masă, și să fie purtată prin trei orașe mari, din trei țări deosebite, apoi să fie pusă sub un pod, ca să treacă peste dânsa un om mare, un împărat, un mitropolit, ori măcar un pașă, în trei rânduri deosebite. După acestea talismanul capătă puterea strașnică pe care o are.

Imediat după naștere și după urarea care i-o face moașa, copilul trebuie scăldat.

Scăldătoarea aceasta se face cu o adevărată ceremonie și lucrurile trebuitoare sunt pregătite de mai înainte.

Cea mai mare grijă se pune în alegerea apei pentru scăldătoare. Nu orișice apă, și nu orișicum, și nu orișicând adusă trebuie să se

întrebuințeze, pentru că de la apa asta atârnă, în mare parte, fericirea și liniștea omului în tot cursul vieții lui.

Apa trebuie adusă după răsăritul și înainte de apusul soarelui și toate scăldătorile să fie făcute cu apă din același loc, din fântână, care este cea mai prielnică.

Ferească Dumnezeu să fie cineva scăldat în apă din iaz:

Decât, maică, mă făceai,  
Mai bine mă prăpădeai,  
Fecioraș nu mai aveai:  
M-ai scăldat cu-apă de iaz  
*Să știu numaid e necaz.*

Nici în apă de pârau nu-i bine să scalzi copilul:

Vai rău m-ai scăldat  
Cu-apă din pârau  
*Să fiu cu toții rău.*

Chiar apa din râuri mari nu-i bună:

Taci, că te-am scăldat  
*Cu apă din Prut,*  
*Să fii tot urât;*  
*Cu apă din luncă,*  
*Să fii tot de ducă.*

Apa stătătoare, lină, alungă norocul de la copilul care-i scăldat în ea:

Frunzișoara măr mărunț,  
Mămuța când m-o făcut  
Tare bine i-a părut;  
Dimineața m-a scăldat:  
M-a scăldat cu *apă lină*  
*Ca să fiu, mamă, străină;*  
L-amiazi cu-*apă din lăptoc,*  
*Ca să nu mai am noroc;*  
Seara cu apă din iaz,  
Ca să fiu tot de necaz.

Cine-i scăldat cu apă din fântână, acela-i om:

Spune-mi, maică-adevărat,  
Cu ce apă m-ai scăldat:  
Ori cu apă de fântână  
Să port sabia-ntr-o mână ?  
Ori cu apă de sub punte  
Să fiu vitezul de munte ?

În sfârșit, apa să nu fie clocotită, ca să nu ajungă copilul un desfrânat.

Oala în care se fierbe scăldătoarea trebuie să fie nouă, ca să răsunе glasul copilului precum sună oala cea nouă.

În scăldătoarea copilului se mai pune *busuioc*, pentru ca să fie iubit ca busuiocul; *bujor*, ca să fie rumân și frumos; *miere, pâne, zahar, lapte dulce*, ca să fie dulce la vorbă ca mierea, sa-i fie viața îndestulată ca pânea de toate zilele și dulce ca zaharul și trupul alb ca laptele; se mai pune un *ou*, ca să fie întreg ca oul; *bani de argint*, ca să fie neprețuit ca argintul, și *aghiazmă*, ca să nu se apropie de dânsul duhurile necurate.

Lucrurile cari se pun în scăldătoarea copilului variază, în diferitele locuri unde locuiesc românii. Așa, în județul Sucevei, se mai pun în scăldătoare și alte buruieni, precum *lemnîe*, ca [sic !] copilul să umble curând în picioare; *zdreveț, popchișor, cânepă, cătușnică*, pentru ca fiecare din ele să-i comunice darurile lor speciale. În Muntenia se mai pune *orz, porumb*, pentru ca să aibă parte de cereale – oamenii din Muntenia sunt mai practici. În Banat și Ungaria se pune o *pietricică*, pentru ca să fie *răbduriu* ca piatra – pe acolo românului îi trebuie și mai multă răbdare. În Macedonia scăldătoarea se face într-un lighean mare de aramă și cu multă băgare de seamă, ca să nu-l ajungă apa pe cap, deoarece pe acolo este datina să nu se spele capul copilului până ce nu va împlini un an. În Vlaho-Clisura, moașa presură copilul cu sare peste tot trupul și-l lasă așa o zi întreagă, după care îl spală peste tot, chiar și pe cap, cu apă amestecată cu vin.

În multe locuri este obiceiul ca [sic !] copilul să se cântărească, ca să fie ferit de duhuri necurate și să nu se deoache.

După scăldătoare, copilul se înfașă.

Toate lucrurile trebuitoare la înfășare sunt pregătite de mamă sau aduse de nașă și toate trebuiesc făcute cu socoteală.



*Fașa*, în unele locuri, are legate într-un colț trei fire de usturoi, trei de piper, trei de grâu de primăvară și trei de toamnă, trei de tămâie, trei de sare, trei sfărămituri de pâine și trei bucățele din casa copilului, ca să nu se deoache. *Brânețele*, *pelincelele*, *scutecele*, *tulpănașul*, toate trebuiesc lucrate cu drag și cu voie bună.

Astfel înfășat, copilul este dat în brațele mamei, care arde de dor să-și sărute pruncul.

Cum îl ia în brațe, îl sărută pe frunte și-i zice: „– Dragul mamei, cum te iubesc eu, așa să te iubească toată lumea“. Și-l iubește, pentru că mult a mai dorit și mult s-a mai rugat:

De-ar fi cerul cu priință  
Să-mplinească a mea dorință:  
De mi-ar da un băiețel,  
Dragul mamei voinicel !

Și cum ar vrea să-l culce cu dânsa, să-i simtă balsamul răsuflărei lui călduțe, să-și îplinească dorul:

Și l-aș pune să se culce  
Pe-al meu sân, leagăn dulce,  
Și i-aș zice-ncetișor:  
Nani, nani, puișor !

Dar trei zile delaolaltă trebuie să-și stâmpere dorul, pentru că nu e bine să-l culce în pat, alături de dânsa, căci altfel ar căpăta *rofii*; iar de s-ar întâmpla să adoarmă cu spatele spre el, ar veni *zmeoaicele* și l-ar schimba.

Frica cea mare a mamelor este ca nu cumva copilul lor să se deoache; de aceea în unele părți se pune lângă el o căciulie de usturoi și pretutindeni i se face *benghi* în frunte. Benghiul se face așa, ca să fie de folos: se ridică piciorul drept cu călcâiul întors înapoi în sus, se ia tină de pe călcâi, se frământă cu scuipat și cu degetul arătător se face un semn în frunte.

*Benghiul* este în legătură cu o ființă mitologică, cunoscută tuturor românilor, și care se cheamă *Benga*, adică *necuratul*. Pe mulți îi auzi zicând: *Du-te la Benga, lua-te-ar Benga, parcă a intrat Benga-n el*.

Apa în care a fost scăldat copilul nu poate fi aruncată în orice loc, nu numai pentru că în ea a fost pusă aghiazamă, ci pentru că, dacă s-ar arunca în loc necurat, ar fi rău pentru copil. De asemenea, nu se aruncă spre sfântul Soare, care ne dă nouă lumină și ne încălzește, ci spre miazănoapte. Nici pe foc nu se aruncă, pentru că:

Măicuță, al meu noroc  
L-ai țipat cu ciupa-n foc;  
Măicuță, a mea ticneală  
O-ai țipat cu ciupa-n pară,

cum se zice într-un cântec din Transilvania.

Pe gard iarăși nu-i bine să arunci apa din scăldătoare:

Spune-mi, maică-adevărat,  
Scalda unde mi-ai țipat ?  
Doar în vârful gardului,  
Să fiu sluga satului,  
Catana-mpăratului ?

În multe părți din Transilvania, scăldătoarea se aruncă în loc curat, la tulpina unui nuc, pentru ca [sic !] copilul să fie frumos și atrăgător.

Iată cum se tânguie un flăcău și ce-i răspunde aceea care-l chinuiește:

– Eu, lele, de dorul tău,  
Nu pot sluji domnu-meu,  
Nici s-ascult pe tată-tău.  
– Bade, nu te supăra,  
Că, zău, nu e vina mea,  
Ci-i vina măicuță-mea.  
Ea frumoasă m-a făcut  
Și eu ție ți-am plăcut  
Ca piperul grecilor,  
Ca tămâia popilor.  
Când măicuța m-a scăldat  
Ea ciupa că mi-a țipat  
*Tot în umbra nucilor,*  
*Spre chinul voinicilor.*

\*

\*

\*

După ce s-a aruncat scaldătoarea afară, intră în casă și tata, ca să-și vadă odorul.

Cum intră, se așază pe un scaun și moașa îl cînstește cu rachiu îndulcit cu miere, și dacă [sic !] copilul îi băiat, moașa ia căciula din capul bărbatului și-o pune într-un cui, deasupra lehuzei, de unde nu o poate lua, până ce nu și-o răscumpără de la moașă. De nu se face gluma asta, tata înțelege că are o fată.

După asta, bărbatul se scoală de pe scaun, se duce până la masa pe care e așezat copilul, îl sărută și apoi îl încredințează mâni-sa, datină moștenită de la romani.

La aceștia, în ziua de naștere, pruncul se așeza pe pământ și numai tata avea drept să-l ridice. Dacă-l ridica, recunoștea că-i al lui, că are viață și trebuie să-l crească. De nu-l recunoștea, tata nu-l ridica, iar dacă era un monstru, avea drept să-l omoare.

\*

\*

\*

Poporul nostru are credința că femeia care a născut un copil și moașa care a îngrijit-o sunt spurcate. În Moldova nu-i este îngăduit lehuzei să se uite la soare și pe unde ar umbla ea cu piciorul, arde și pământul; iar de-ar întâlni o altă femeie care are copil mic, ar muri pruncii amândurora.

Pentru a înlătura astfel de nenorociri, preotul face anumite rugăciuni.

În unele părți, chiar în ziua în care s-a născut pruncul, iar în alte părți mai târziu, se aduce preotul ca să facă *slobozirea casei*. Citește anumite rugăciuni și face aghiazmă din care bea lehuza de trei ori și se stropește casa în cruciș, iar o parte se păstrează, ca să fie depusă în scaldătoarea copilului.

După aceasta, numai moașa poate să iasă din casa în care a moșit, iar lehuza până ce i se va citi molitva de patruzeci de zile, nu trebuie să însereze afară de gospodăria ei, căci altfel duhurile rele pot s-o pocească ori s-o nebunească.

În Macedonia femeile sunt și mai fricoase; până la patruzeci de zile nici nu ies din casă după asfințitul soarelui; iar la valahii din Moravia, timp de șase săptămâni lehuza nu trece pragul casei.

Ori de câte ori, în acest timp, lehuza este nevoită să iasă din casă, trebuie să puie peste prunc un lucru de fier: un cuțit, un clește etc., ca să-l ferească de duhurile necurate.

Romanii tot așa făceau ca să-și apere copiii, ba chiar și pe cei în vârstă, contra vrăjitoriilor. Ei nu numai că descriau cu fierul un cerc în jurul pruncilor, dar chiar băteau în pragul ușei cuie cuie scoase de pe mausolee.



Îndată după *slobozirea casei*, rudeniile și prietenile lehuzei vin s-o vadă. Nici una însă și nicăieri pe unde sunt români nu intră cu mâna goală în casa lehuzei. Fiecare trebuie să aducă *rodine*, *poclon* – precum se zice în Transilvania – *cinstă* și *crăvai* în Banat. Darurile acestea, *rodinele*, constau din diferite lucruri de mâncare, precum și din lucruri trebuitoare copilului, ca pânză, scutice și altele. Se mai aduce și rachiu îndulcit cu miere, cu care se cinstesc toți cei din casă, iar vin nu se aduce, crezându-se că vinul tulbură liniștea dinlăuntru a omului, ceea ce ar putea aduce vătămare lehuzei. În Macedonia însă aduc vin roșu, ca să aibă mama lapte.

*Rodinele* se duc numai până când se botează copilul.

Când intră în casă, femeia care merge în rodine pune darul lângă lehuză și, atingând-o cu mâna, îi zice: „– Dumnezeu să te ridice !... Dumnezeu să te-ntoarcă !... Dumnezeu să-ți deie brațe pline !“

Prin unele locuri, femeile, care știu mai multe lucruri bătrânești, în loc de vorbele acestea de rând, zic așa, mai subțire:

Bine v-am găsit !  
Într-un ceas bun cu noroc !  
Și tot bine să vă fie  
De-acum și până-n vecie.  
Dar cu ce vă lăudați:  
Cu fete ori cu feciori ?  
Să vă trăiască odrasla  
Întru mulți ani fericiți.  
S-ajungeți s-o botezați  
Și s-o cununați.

După ce rostește aceste vorbe, se întoarce către copil, scuipă asupra lui și zice: „Să nu-i fie de deochi“.

Toate femeile câte vin în rodine se cinstesc, se veselesc împreună cu nepoata și într-un târziu se împrăștie pe la casele lor, dar lehuza nu li dă mâna și nici nu li spune vreun cuvânt, ca să nu i se ducă laptele cu cei ce au venit s-o vadă.

\*

\* \*

Românii de pretutindeni cred că soarta fiecărui om este în mâna *ursitoarelor*, care urzesc traiul tuturor. Numai într-o privință nu se înțeleg toți românii: când vin ursitoarele ?

Unii cred că vin în săptămâna în care s-a născut copilul, și anume în nopțile fără de soț: a treia, a cincea și a șaptea; alții cred că vin în cele întâi trei nopți după naștere, iar alții că vin în a opta noapte.

Ursitoarele sunt trei zâne care croiesc ursita pruncilor, și în Macedonia se numesc *mire, albe, nărăsite* și *cașmete*.

Tocmai pentru că nu se știe anumit ziua când vin ursitoarele, fiecare trebuie să fie pregătit să li facă primire bună, ca să nu le supere.

Ursitoarelor nu li place întunericul; de aceea, în odaia copilului trebuie să fie totdeauna lumină. Nu li plac oamenii supărați, posomorâți și gâlcevitori; de aceea părinții și oricine ar fi în casa unui nou născut trebuie să fie veseli și voioși, măcar până ce trece timpul în care vin ursitoarele.

Știind că au toane, oamenii au totdeauna în grijă ca ursitoarele să găsească în casă tot ce li-ar face plăcere, tot ce au nevoie. Deși sunt zâne, dar petrec ca și oamenii. De aceea li se întinde masă mare. În Transilvania, moașa așterne pe masă un cot de pânză nouă, pe care pune un blid cu făină de grâu, sare, pâne și le lasă trei zile și trei nopți. După trei zile, se văd pe făină urmele ursitoarelor. În alte părți, tot din Ardeal, se pun pe masă trei talgere cu grâu fiert, trei pahare cu apă, trei cu untdelemn și, într-o scăfiță, câțiva bani. În Banat se pune la capul copilului o pogace și trei cruceri – câte unu de fiecare zână – o oglindă, un pieptene și o lingură de untură, pentru ca ursitoarele să poată să mănânce și să se gătească. Tot în Banat, prin alte părți, înspre sara a treia după naștere, moașa pregătește *cina* sau *cinișoara ursitoarelor*.

Aceasta se face așa: când soarele-i la chindie, ia o *sânie*, adică o masă rotundă de lemn, și o acoperă cu o pânză nouă. Împrejurul sâniei pune niște *brăciri noi*, iar la mijloc un *blidușel* curat în care toarnă de trei ori câte trei pumni de făină de grâu; deasupra pânzei pune o lingură nouă de sare și una de unt și un pahar nou cu apă neîncepută. Apoi de torțile blidușelului prinde trei lumini de ceară și împrejurul lui pune tot felul de cereale, precum grâu, porumb etc. Ia apoi măsura pruncului, cu trei fire de mătase roșie, pe care le înfășură împrejurul paharului cu apă. Masa astfel pregătită o pune la capul nepoatei, aprinde cele trei lumini de ceară, face de trei ori cruce și se roagă către Dumnezeu ca să trimeată ursitoarele, zicând:

Doamne, Dumnezeule !  
 Trimete ursitoarele,  
 Să vină toate voioase  
 Voioase și bucuroase,  
 La sânie să gustească,  
 Lui X bine să-mpărțească,  
 X puținel să muncească  
 Și mult bine să trăiască.

După ce s-a închinat, moașa lasă sânia să steie peste noapte unde a pus-o, având grijă fiecare să ție minte ce vor visa. A doua zi vine moașa cu trei fetițe până la șase ani, cărora le împarte lucrurile de pe sânie.

În Macedonia, se obișnuiește ca a treia zi după naștere să se puie un copil, băiat sau fată, ca de doisprezece ani, ai căror părinți trăiesc, să frământă o turțiță din aluat nedospit, care se coace în cenușa din vatră și care apoi să pune să steie patruzeci de zile sub perna pruncului. În noaptea următoare se culcă toți mai devreme și se închid ușile, care nu se deschid pentru nimica în acea noapte, când au să vie cele trei mire să scrie norocul și soarta pruncului.

Asfel pregătiți, părinții așteaptă ursitoarele.

Ele vin, intră încet pe fereastră sau pe ușă, se așează la căpătâiul pruncului și încep să-i țeasă viitorul.

Cea mai bătrână dintre ele, *Ursitoarea*, ținând furca în brâu, învârte fusul; cea mijlocie, *Soarta*, toarce firul din caier, iar cea mai mică, *Moartea*, taie firul cu foarfecele.

După ce i-au tors firul vieții, dacă [sic !] copilul s-a născut într-un *ceas bun*, prind a cânta un vers foarte frumos și a-i sorti de bine; iar dacă s-a născut într-un *ceas rău*, încep a cânta un vers duios și trist și sortesc numai de rău. Apoi încep a-i da pe rând: minte și noroc, frumusețe sau urâciune, bogăție sau sărăcie, într-un cuvânt, îi hotărăsc viața ce are s-o ducă zi cu zi.

Românul are multă credință în *ceasul bun* și în *ceasul rău*:

Din bătrâni se spune  
Cum că ceasuri bune  
Și că rele sunt:  
Vai de-acei și-acele  
Care-n ceasuri rele  
Zic vreun cuvânt !

Credința aceasta în ursitoare, ca multe alte credințe ale noastre, o am moștenit – după cum am mai văzut – de la romani, unde se numeau *Parce*, și cari credeau, ca și noi, că ele torc firul vieții.

\*

\*      \*

De acuma vine rândul, în viața pruncului, la un act de cea mai mare însemnătate: *botezul*.

Nu-i puțin lucru să botezi pe cineva.

Între *fin* și *naș* se nasc legături puternice, și mai cu seamă legături de înrudire, de care se ține mai multă socoteală decât de cele firești. Dacă un frate botează unui alt frate, înrudirea de sânge dintre ei dispare și ei nu-și mai zic *frate*, ci *cumetre*.

Între fini și nași, înrudirea întru Hristos e așa de strânsă, încât poporul crede că mai puțin păcătuiește acel care ar lua în căsătorie pe soră-sa, decât pe cumătra. Și această strășnicie se explică prin credința că nașul e mai mult decât părintele, care ți-a dat numai viața, pe când celălalt te-a creștinat.

Și acest păcat este așa de mare, încât numai atunci ți s-ar putea ierta când, după ce ți-ai uns trupul cu ceară și i-ai dat foc, ai putea scăpa teafăr.

Într-o baladă din Ardeal, finul pe care nașă-sa voia s-o ieie de nevastă, îi răspunde:

Să mă ierți, nașă, pe mine,  
 Nu mă pot iubi cu tine,  
 Nici să fiu bărbatul tău,  
 C-asta nu vrea Dumnezeu;  
 Un fin și-o naș-a se iubi  
 N-a fost și nici n-a mai fi.

Românul botează cu multă plăcere, pentru că Dumnezeu iartă păcatele celor care creștinează pe alții. Până și vestitul *Român Gruie Grozavul* își ispășește păcatele botezând:

Apoi Gruie se pornește  
 Și-n Moldova se ivește  
 Ca un soare ce-ncălzește,  
 Încălzește  
 Și rodește.  
 Că mult bine-n lume face  
 Sufletul să și-l împace:  
 Creștinează  
 Și botează;  
 Dă de fin  
 Câte-un tletin,  
 Și de fină  
 O tretină.

Cel ce nu primește să fie naș face un mare păcat.

De obicei, acel care a cunutat pe tineri trebuie să le și boteze. Dacă vreo împrejurare îl împiedică de la aceasta, atunci părinții se sfătuiesc pe cine să-și ieie cumătru și, după ce s-au înțeles, se duc să-l invite să li facă această cinste.

Cumătrii se pregătesc de cele trebuitoare pentru botez.

Lucrul cel mai de căpetenie este *lumânarea*.

Mai înainte vreme, pe când gospodăria noastră era în floare, pe când la casa fiecărui gospodar se găseau câțiva stupi, lumânările acestea se făceau de fiecare om, în casa lui, din ceară curată, scoasă din stupii lui.

Când gospodăriile noastre au început a se destrăbăla, când nevestele au început a purta fuste cumpărate din târg și a-și îmbrăca bărbații cu



suman cumpărat de la dugheană, au început să cumpere până și lumânarea de Paști de la negustori.

Lumânarea de botez se împodobește cu flori, mai ales cu busuioc, cu strămătură, cu bumbăcel și chiar cu cordele de mătasă, când nașul e mai cu dare de mână.

Pe lângă lumânare, trebuie numaidecât o bucată de pânză, care se numește *crijmă*, în care se învălește copilul, după ce-l scoate din apa în care a fost cufundat.

În sfârșit, în zestrea aceasta a copilului mai intră și alte lucruri trebuitoare, precum scutece, fașă etc.

În ziua hotărâtă pentru botez, cumătrii și moașa se adună în casa nepoatei și de acolo pleacă spre biserică, unde se face botezul, în orice timp, vara ca și iarna. În Bucovina, unii preoți îndătimează a boteza și la casa lor, pe când în Macedonia creștinarea se face numai la biserică.

În Banat, prin părțile Oraviței, când iese din casă, moașa atinge copilul cu creștetul de pragul de jos al ușei, ca să nu se prindă deochiul de el, și zice: „– Cum se așează pragul sub lemn, așa să se așeze și deochiul la cel nou-născut“. La ieșirea din casă, îl dă pe fereastră, zicând: „– Cum se ține fereastra de casă, așa să se ție și pruncul de mamă-sa“.

În Muntenia, nașul trebuie să lese în casă ceva argint, spre norocul copilului; darul acesta este partea moașei.

Românii din Istria au obiceiul să ducă la biserică, o dată cu copilul, un paner cu de-ale mâncării, ca viața pruncului să fie îmbelșugată.

Prin Bucovina se duce și preotului *cinste*: o găină, un șip de rachiu, dacă botezul se face în casa lui; iar dacă se face la biserică, i le duce moașa, când îl înștiințează să vie la biserică. Preotul, când primește darul, *însemnează* pruncul, adică-i pune numele.

Când toate sunt puse la cale, preotul săvârșește botezul, după regulele bisericești.

Copilul începe să plângă când îl cufundă în apă; acest plânset poporul îl explică zicând că diavolul, care acuma este nevoit să iasă din copil, îl chinuiește. Dacă nu plânge copilul, pentru românii din Ardeal acesta-i semn rău.

Poporul crede că, după creștinare, copilul capătă un *înger păzitor*, care-l apără în tot cursul vieții.

Copiii învață mai multe rugăciuni, ca să știe a se ruga îngerului păzitor. Unele din aceste rugăciuni sunt foarte frumoase.

În comuna Mălini, județul Suceava, se știe această rugăciune:

Înger, îngerășul meu,  
Roagă-te lui Dumnezeu  
Pentru sufletelul meu,  
Și din zi și din noapte,  
Pân-la ceasul cel de moarte.  
Sfântă cruce, apără-mă,  
Înger bun, deșteaptă-mă,  
Doamne miluiește-ma,  
Cu crucea pazește-ma.

În Bucovina au o rugăciune mai lungă:

Înger, îngerășul meu,  
Roaga-te lui Dumnezeu  
Pentru sufletelul meu.  
Roaga-te din zi de noapte  
Pân-la ceasul cel de moarte.  
Iar când moarte nemiloasa  
A veni cu crunta-i coasa  
Suflețelul să mi-l ieie,  
Atuncea să mi se deie  
Luminița mândră-n mână  
Și pricestanie-n gură,  
Tamâiță învălită  
Cu ceară acoperită,  
La sfânta biserică dusă  
Și pe sfânta cruce pusă.  
Mama mea când m-a născut,  
Pe cruce că m-a făcut,  
Pe cruce m-a botezat,  
Sfânta cruce m-a apărat  
De duhul cel necurat.  
Dumnezeu e tot cu mine  
În toate sfintele zile.

Trei surori a lui Lazăr,  
Una Mălina,  
Alta Mădălina,  
Una dalba Rusalina,  
Dimineța s-au sculat  
Și pe câmp că s-au luat,  
Pe câmpul Salimului  
Și-a Ierusalimului,  
Și după ce s-au luat,  
Acoloc-au căutat  
Nouă floricele.  
Dară ele  
Floricele  
N-au găsit,  
Ci-au găsit,  
O mică albiniță,  
Și din albiniță  
S-a făcut ceruță,  
Și din ceruță  
S-a făcut o luminiță,  
Luminița s-a aprins,  
Raiul s-a deschis,  
Dumnezeu a-nvins,  
Pe noi ne-a cuprins  
Și din gură-a zis:  
„Cine-a ști și-a spune  
Astă rugăciune  
Tot la lună,  
La săptămână,  
Suflețelul și l-a scoate  
Din câte rele din toate:  
Din negură,  
Din păcură,  
Din broaște cât vacile,  
Painjeni cât casele,  
Din năpârci cât fagii  
Și din șerpi cât brazii.“

În alte părți, rugăciunea e mai scurtă și parcă mai impunătoare:

Cruce-n casă,  
Cruce-n masă,  
Cruce-n patru cornuri de casă.  
Dumnezeu cu noi la masă,  
Maica sfântă la fereastră.  
Îngerașul mă păzește.  
Sfânta cruce mă-ntărește;  
Îngerașul mi-i lumină,  
Sfânta cruce mi-i hodină.

Prin unele părți din Ardeal se crede că fiecare capătă, la naștere, pe lângă *îngerul păzitor*, și un duh necurat, un *diavol*, care de-a pururea stă în luptă cu îngerul și, după cum biruiește unul sau altul, omul face fapte bune sau fapte rele.

Lumânarea de la botez are o mare putere vindecătoare, după credința poporului. După cum lumânarea de la Paști are puterea de a alunga vântoasele și grindina, tot așa lumânarea de la botez alungă boala din copii. De aceea o bucată din această lumânare se ia și se păstrează în casă, pentru vreme de nevoie, iar restul rămâne la biserică.

În Bucovina, prin districtul Siretului, este obiceiul ca, după ce se întorc de la botez, moașa se pune pe laiță, în capul mesei, pe o pernă, iar pe copil îl așează pe o pâne și o bucată de sare ce se află pe masă. Pe urmă tatăl cinstește pe moașă cu băutură. Atunci moașa zice:

– Să te văd sănătoasă, nepoată. Dumnezeu să te ridice cu sănătate și cu brațe pline. Cum am ajuns la botez, așa să ajungem și la cununie.

Nepoata mulțamește cumătrului și-l cinstește, apoi moașa încredințează copilul tatălui.

În județul Rădăușului, tot din Bucovina, este datina ca [sic !] cumătrul, luând copilul și lumânarea de botez aprinsă, le închină nepoatei, zicând aceste cuvinte:

Poftim, cumătră, pruncul acesta  
Pe care l-am botezat  
Și creștinat  
Și-n lege l-am băgat.

Ți-l dăruim dumitale  
Cu pâine și cu sare,  
Cu darul Sfinției-Sale;  
Crește-l ușor  
Și sănătos.

În alte părți din Bucovina, intrarea în casă cu noul botezat se face mai ceremonios. Moașa închină mamei copilul, zicând aceste cuvinte:

Să-ți fie brațele pline,  
Casa cu noroc și bine !  
Acesta bine să nu crească,  
Dumnezeu altul să vă dăruiască !  
Precum ați ajuns pe acesta  
De l-ați botezat  
Și încreștinat,  
Așa să ajungeți  
Ca să-l și creșteți,  
Și să vă învredniciți  
Ca să-l și căsătoriți !

Se vede că în Bucovina s-au păstrat mai multe din datinele noastre vechi, deoarece mai în fiecare comună sunt obiceiuri uitate în alte părți ale românilor. Așa, în comuna Vama, districtul Câmpulung, sosind nașul cu pruncul acasă, îl închină mai întâi pe la icoane, cu aceste vorbe:

Să fii, fiule, cinstit,  
De toți oamenii iubit,  
Ca și sfintele icoane.  
Toți să se uite la tine  
Și așa să ți se-nchine  
Cum se-nchină la icoane.

După aceea felicitază pe părinți:

Să trăiți, cumetriilor,  
S-a jungeți  
Să vedeți  
Pe acest fiu căsătorit

Și deplin gospodărit,  
 Și s-a jungeți să vedeți  
 Și fiii fiilor săi,  
 Adică pe nepoți.

Apoi nașul dezbracă cojocul, îl pune pe masă cu mițele în sus, așează pe fiul său deasupra și zice:

Fiule, să trăiești  
 Și să crești,  
 Și să te-nmulțești,  
 Să ai atâtea oi cu miei  
 Și vaci cu viței  
 Și noroc  
 Câți peri în acest cojoc.

Mulțimea și varietatea datinelor de la botez arată cât este de însemnat acest eveniment în viața poporului nostru.

\*

\*      \*

Însemnătatea pe care o dă românul creștinării copiilor și solemnitatea cu care săvârșește acest act își are originea în *Diavol* și în frica de acest duh necurat, de la care vin toate nenorocirile.

El, *Necuratul*, omoară copiii cari se nasc morți. Aceștia, pentru că nu au fost botezați – și nu puteau să fie, pentru că un mort nu se botează – nu se înmormântează la un loc cu toți morții, ci într-un ungher al cimitirului, pentru că se prefac în spirite necurate, numiți *moroi*, *pricolici*, *vârcolaci*, care ies noaptea din mormânt și pricinuiesc oamenilor multe necazuri.

În Moldova se crede ca moroi, la șapte ani după ce au fost îngropați, ies din mormânt, noaptea, mai cu seamă când îi lună, intră pe ferești în casele oamenilor și sug rărunchii copiilor celor mici. Această supărare o fac moroi numai când sunt îngropați lângă casă, cum se face uneori cu copiii pierduți înainte de vreme; dacă însă copilul născut mort e îngropat în ținterim, deși se prefac în moroi, nu se arată la nici o casă.

În Muntenia, prin unele locuri, copiii morți nebotezați se îngroapă în grădină, în pățul sau după casă, fără popă, fără dascăl, fără coșciug, fără pomeni și fără rugăciuni.

Prin Banat cred că [sic !] copiii pierduți, fiind nebotezați, se prefac pe *ceea lume* în *tâlhari*, cari trăiesc numai din pomană ce se dă pentru ceilalți copii; lucrurile furate le pun într-o traistă pe care o dau mamele lor de pomană. Pe lângă traistă, asemenea copiii au câte o oală și câte un băț; în oală pun apă, iar cu bățul se apără de ceilalți tâlhari.

De la o vreme i se face și lui Dumnezeu milă de chinurile pe care le îndură în *iad* copiii cei nebotezați, și atunci îi scoate din iad, îi prefacă în vârcolaci și apoi rățăcesc prin văzduh, până ce ajung la lună, pe care o mănâncă, și atunci avem întunecimile de lună.

Au și părinții puterea de a împiedica pe acești copii să ajungă moroi. Prin unele părți din Bucovina, se spală copiii aceștia cu aghiazmă, li se face semnul crucei, iar în mormânt li se pune piper, tămâie și usturoi. Apoi mormântul trebuie stropit multă vreme cu aghiazmă.

În unele locuri, precum în ținutul Câmpulungului din Bucovina, patruzeci de zile se toarnă aghiazmă în mormânt, prin o bortă anume lăsată până în fundul mormântului.

În ținutul Dornei, această aghiazmă trebuie adusă de la șapte biserici, iar în Boian se crede că timp de șapte ani trebuie turnată mereu aghiazmă pe mormânt. Moroiul se poate mântui și mai degrabă, dacă la Iordan i se toarnă aghiazmă de la șapte biserici.

Uneori moroiul se arată înaintea oamenilor și strigă întruna: „Botez, botez !“. Atunci, dacă ai o băsmăluță albă, o arunci asupra lui, iar dacă n-ai băsmăluță, rupi o bucată din haină, i-o arunci și zici: „Botează-se robul lui Dumnezeu X, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin“. Prin acesta moroiul s-a botezat și nu mai iese din mormânt.

\*

\*       \*

Oare ce nume să punem copilului nostru ?

Și această grijă o au tinerii căsătoriți, și de cum simte că a devenit mamă, tânăra își dezmiardă rodul cu numele pe care îl crede ea mai gingaș.

Dar nu totdeauna se îndeplinește ceea ce plănuiește. De multe sau de cele mai multe ori, copilul capătă un nume la care părinții nu s-au gândit niciodată.

Dacă se naște într-o zi mare sau în ajunul ei, capătă numele sfântului care se prăznuiește în acea zi. Unii părinți țin să dea copilului lor numele

bunicului copilului; alții, cărora nu le trăiesc copiii, le pun numele pe care-l au copiii celor care au parte de dânsii. În sfârșit, și nașul își are rostul lui, ba până și preotul.

Într-o vreme, mai cu seamă în Bucovina, unde actele stării civile se țineau de către preoți, aceștia dădeau numele copiilor, la botez, numele alese de dânsii, și nimeni nu știa cum îl cheamă pe copil, până în clipa când preotul rostea cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu...”

Unii preoți de multe ori se răzbunau pe părinții cu cari aveau ceva de împărțit, ori pe fetele care păcătuiau, punându-le copiilor lor nume întortocheate, pe care cu greu le puteau rosti cei din sat.

La poporul nostru chiar numele de botez au variat în cursul vremurilor.

Mai pe la început, numele acestea erau de obârșie romană. Așa, din *Longinus* se trage românescul *Login* sau *Loghin*; din *Solinus* aveam pe *Sorin*; din *Sabinus* – *Saghin*; din *Casius* – *Casian*.

Unele din acestea au rămas și până astăzi, dar ca nume de familie.

Din *Constantinus* avem o serie întreagă de nume : *Constantin*, *Dinu*, cu diminutivele și prescurtările lor. Din *Constans* se trage *Costan*, *Stan*, *Stănilă* și altele. *Andreas* a dat româneștile *Andrea*, *Andrei*, *Udrea*; *Florianus* pe *Florea*, *Florin*, *Florica*; *Georgius* pe *Giurgea*, *Giurgiu*, *George*.

Mai sunt încă și alte nume de origină romană, pe care nu-i nevoie să le înșirăm pe toate; putem pomeni însă pe *Tatin* din *Tatius*, *Domnița* din *Domitia*, ca mai caracteristice.

Mai târziu, sub influența slavonă, au început a fi la modă nume ca *Gavril*, *Pavel*, *Mihail*, *Neculai*, *Vasile*, *Iacob* – nume de sfinți.

În epoca fanariotă, care a fost o stare pe loc a poporului nostru, din toate punctele de vedere, au început a ni se poci și numele, și multe din ele au rămas pocite și până azi. Din timpul grecilor ne-am împodobit cu *Mihalache*, *Dumitrache*, *Iordache* și altele uricioase ca acestea. Și tot de la fanarioți ne-au rămas numiri ca: *Frăsina*, *Smaranda*, *Nechita*, *Spiridon*, *Zamfira*, *Pintilei* ș.a.

Pe la mijlocul veacului trecut, a început influența franceză. De atunci ne-am împodobit în lumea târgurilor cu *Alfred*, *Gaston*, *Edgar* și altele de acestea, din care unele au început a străbate și pe la țară.

De câțva timp însă am început a ne dezmetici și noi și a ne întoarce din rătăcirile acestea, dăunătoare neamului nostru; au început și ai noștri a-și



mai pune copiilor nume românești, iar prin Bucovina și Ardeal parcă se cam exagerează, dând copiilor numai nume curat romane: *Sabin, Liviu* și altele.

În România liberă curentul pare a fi mai sănătos; pe lângă numele sfinților, care trebuie să rămâie, se întrebuințează multe numiri în contra cărora nu este nimic de zis. E foarte frumos și sună curat românește să se numească cineva *Mircea, Sorin, Vintilă, Șerban, Vlad* etc.

În privința acesta, ca în multe alte privinți, am face mai bine să imităm și noi pe unguri, cărora nu li-i rușine, ba încă țin ca mare mândrie să-și păstreze numirile vechi, măcar că toată lumea ridiculizează unele dintre ele.

\*  
\*       \*

De multe ori întâlnim oameni cari au două nume de botez, unul care stă scris în actul de naștere făcut la primărie și pe care mai nimeni nu i-l știe, și alt nume cu care-l strigă toată lumea. Așa ai să vezi că [sic !] cutare om, în toate actele lui, în registrele școalei, în controalele armatei, e trecut cu numele de Dimitrie, pe când neamurile și prietenii îi zic Mihai.

Lucrul acesta s-a întâmplat și în vremurile vechi la noi, și chiar între domnii țării. Așa, bunăoară, Bogdan al II-lea, fiul lui Ștefan cel Mare și Sfânt, Domnul Moldovei, se numea și Vlad.

Nu-i de crezut să i se fi pus lui Bogdan al II-lea și numele de Vlad, numai pentru a se deosebi de Bogdan I ; mai degrabă trebuie să credem ca adaosul acesta se datorează obiceiului care este și astăzi în tot poporul românesc, de a schimba uneori numele unui copil.

Când unui părinte nu-i trăiesc copiii, ori îs tot bolnavi, ceea ce însemnează că îi chinuiește Necuratul, atunci este datina să i se schimbe numele de botez, crezându-se că sub acest nou nume nu-l va mai recunoaște *Ducă-se-pe-pustii* și-l va lăsa în pace.

Schimbarea aceasta se face cu o anumită formă: prin vânzare.

De pildă, o femeie n-are noroc la băieți. Ea caută pe o altă femeie, ai cărei copii sunt voinici și sănătoși, și se înțelege cu dânsa cum să facă.

Într-o zi anumită, femeia aceasta vine la casa prietenei, se apropie de fereastră, o strigă pe gazdă, care nu iese din casă, și amândouă vorbesc pe fereastră:

– N-aveți cumva vreun băiat ?, întreabă vecina.

– Ba avem, răspunde cea din casă; dar ce folos dacă n-avem noroc să ne trăiască.

– Vindeți-mi-l mie, că eu, slavă Domnului, am noroc destul.

– Ți-l vând.

– Da' ce cereți pe dânsul ?

– De, ce să spun !... așa bujor de flăcău prețuiește mult.

– Eu pot să-ți dau atâta.

– Adă banii încoace.

Vecina întinde banii pe fereastră.

Gospodina ia banii și tot pe fereastră îi dă copilul, care se cheamă că-i vândut.

Toată scena acesta se petrece cu toată seriozitatea cuvenită unui act real, precum și este în mintea poporului.

Poporul în orice superstiție nu vede numai o formalitate vagă; tot ceea ce face el pornește din intima convingere că fiecare gest, fiecare cuvânt dintr-un descântec, de pildă, își are un rol, o însemnătate care trebuie să producă numaidecât efectul căutat.

Pontifii romani râdeau de credulitatea celor cari puneau temei pe spusele lor; preoții catolici vor fi râzând și astăzi, în altar, și vor fi zicând, ca și odinioară, când taie sfânta împărtașanie: „Pâne ești, pâne vei rămânea“, pentru că la dânsii nu-i decât fățarnicie, pe când poporul nostru, când crede în ceva, crede cu toată puterea convingerii, ori nu crede deloc, – el nu-i fățarnic.

După ce străina a luat copilul pe fereastră, înconjoară cu dânsul casa, apoi intră pe ușă zicând aceste vorbe:

– Nu mi-ți primi să mân la dumneavoastră, că-s străină, și de departe, și nu știu încotro să apuc... Și mai am și copilul acesta cu mine și nu sunt în stare să merg mai departe cu dânsul.

Mama copilului răspunde:

– Ba te-om primi, de ce nu... Ia poftim, treci mai aproape.

Femeia pune copilul jos și se așează și ea pe laiță, ca la sfat.

Mama o întreabă:

– Da cum îl cheamă pe băiețel ?

Și ea îi spune cum îl cheamă, dându-i un alt nume.

Atâta lucru e destul, pentru a face pe toată lumea să creadă că acest copil, astfel vândut, de acum nu mai este în primejdie, și că va trăi, precum trăiesc și ai cumpărătoarei.

Seriozitatea cu care s-au petrecut toate acestea lasă în sufletul părinților o oarecare amărăciune. Ei cred că, în adevăr, copilul aparține întrucâtva celei care l-a cumpărat și că pe Ceea-lume nu vor avea parte de dânsul. De aceea, prin unele localități, precum în Bucovina, părinții își răscumpără copiii mai târziu, tot pe fereastră, când cred ei că Diavolul le-a pierdut cu totul urma.

Cumpărătoarea, când schimbă numele copilului, nu-i mai pune unul pe care l-a mai avut vreun alt copil al părinților fără noroc. Ba, prin multe ținuturi, de pildă, în Bucovina, nici nu se pun nume de sfinți, ci mai cu seamă nume de fiare sălbatice, deoarece este înrădăcinată credința că de acestea nu se apropie duhurile necurate.

Așa se explică pentru ce pe mulți români îi cheamă *Lupu*, *Ursu*, acestea fiind nume de botez, nu de familie.

Tot de la această credință este datina moșilor din Ardeal de a-și boteaza copiii cu numele *Lupu*, *Grozavu*, *Ursu*, ca să fie scutiți de boli și să nu se apropie moartea de dânșii.

\*

\*

\*

Orice eveniment întâmplat în viața lui românul îl sărbătorește cu o masă mare.

Oricât ar fi el de nevoiaș, oricât de multe belele s-ar grămădi pe capul lui și i-ar amări viața, el trebuie să petreacă, să se veselească la întâmplări ca acestea, când din moși-strămoși a apucat că trebuie să fie veselie.

Și țăranii noștri știu să cruțe de sfială pe omul sărac, care din pricina sărăciei nu ar putea să urmeze datină strămoșească, nu ar putea să dea masa obișnuită la botez.

Omul sărac își va scoate toată cheltuiala făcută din darurile fiecărui oaspete, daruri făcute în așa fel, încât cel care le primește să nu fie întru nimic jignit.

Masa care se dă în cinstea *cumătrului mare* sau a *cumătrilor mari*, dacă sunt doi ori mai mulți, se numește *cumătrie*.

Cumătria nu se face pretutindeni în aceeași zi.

În unele locuri se obișnuiește a se face în seara botezului; pe aiurea se face în seara zilei următoare după botez; în alte locuri se face peste câteva zile, ba chiar în aceeași localitate se întâmplă să varieze ziua aceasta, după împrejurări.

La cumătrie se poftesc, de obicei, numai gospodarii, adică oamenii însurați și nimeni nu vine nepoftit.

Pofta se face de tatăl copilului sau de altcineva din casă.

În Moldova, prietenul casei care face *invitățile* intră în casa celui care urmează să fie poftit, ținând în mână o garafă de rachiu și un păhărel. După ce zice câteva vorbe de cinste pentru gazdă, umple păhăruțul, îl închină fiecăruia dintre gospodari și-i pofteste pe seară la cumătrie.

Cine-i mai priceput, poftirea aceasta nu o face în mod banal, ca în orașe, unde suntem obișnuiți cu veșnicele cuvinte: „D. și d-na X au onoarea a invita pe d. și d-na Y...”. Nu; la țară, hâtrul bun de glume zice cam așa:

„– Jupânul nănaș și jupâneasa nănașă, împreună cu ai lor cumătri se închină la cinstita fața d-voastră, ca la un mândru codru verde și vă pofteste să osteniți deseară, până la casa domniilor sale, că li s-a născut prunc tânăr și frumos și de mare veselie s-a umplut casa lor. Tare se vor supăra cinstiții nănași și întreaga cinstită adunare, dacă veți da greș la aceasta“.

La această poftire, gazda răpunde prin câteva cuvinte și apoi se cinstesc.

Când tatăl copilului face sigur poftirea, atunci, în Fundul-Moldovei din Bucovina, el se duce fără de rachiu în casele vecinilor și-i pofteste zicând:

Poftiți să faceți un bine  
Să veniți până la mine  
Că fac astăzi botejune.

Cei poftiți, în multe locuri, nu se duc cu mâna goală. Femeile, mai cu seamă, iau cu ele ouă, câte un bliț de brânză sau făină de grâu sau și alte lucruri de ale gospodăriei, precum câteva fuioare de cânepă, vreo legătură de lână, și când ajung la casa unde-i cumetria, dau darul în mâna mamei și zic:

„– Pofitim, de sănătatea lui X“.

După ce s-au adunat toți musafirii și după ce mai glumesc între dânsii, se așează la masă.

Bucatele cele mai întrebuițate la masa de la cumătrie sunt ciorba (zeama), sarmalele, friptura, plachia și plăcintele.

Friptura și plăcintele sunt însă mâncăruri tradiționale, care nu pot lipsi de la nici o masă mare, de ele fiind legate o mulțime de credințe și mai cu seamă de obiceiuri care nici nu s-ar putea practica fără aceste mâncăruri.

Dacă [sic !] cumva cumătria se face în zile de post, atunci se dă de mâncare borș de pește, găluște, pește prăjit și vârzare.

Cei de casă și moașa nu se așează la masă, iar musafirii, în cele mai multe locuri, stau de o parte bărbații și de altă parte a mesei, femeile. Nănașului i se dă locul de cinste, în capul mesei.

Când fiecare s-a așezat la locul lui și s-a adus pe masă sorbitura, tatăl copilului ia un pahar și închină la cumătrul sau la cumătra mare, zicând:

– Cumetre, bine ați venit la noi cu sănătate !

Cumătrul răspunde:

– Bine v-am aflat cu sănătate ! Bine și noroc să dea Dumnezeu peste tot locul și mai ales noului nostru finuț.

Tatăl iarăși zice:

– Să trăiți !... Precum ați ajuns de l-ați creștinat, așa să ajungeți și să-l cununați.

Cumătrul răspunde :

– Da Doamne !

Cât ține masa, fiecare închină câte un pahar în cinstea cumătrului și pentru sănătatea finului.

Unele din aceste felicitări se fac în versuri, precum se obișnuiește prin Bucovina, unde cel care închină în cinstea cumătrului zice:

Cumătre mare !

Precum ai ajuns să botezi,

Așa să ajungi să și cununi,

Să ai tot fin de fin,

Să-ți fie voia deplin !

Și acum vine rândul glumelor și al vorbelor de spirit, în privința căroră poporul nostru este neîntrecut.

Cumătra mare, când îi vine rândul să cinstească, ridică paharul și zice:

Dragu-mi-i paharul plin

Și badea nu prea bătrân.

Dragu-mi-i paharul ras

Și bădița nu prea gras.

Vreunul din mesenii șagalnici, vrând să facă pe cumătra mare să beie tot paharul, răspunde:

În fundul paharului  
Sănătatea omului,  
Deci cine nu bea de dușcă  
Acela moare de pușcă.

Pe la Săliște, în Ardeal, se mai rostesc și versurile acestea:

Ce frumoasă adunare:  
Tot de cei ce scurg pahare;  
Deci, cel ce bea să trăiască,  
Cel ce nu bea, să plesnească.  
Cel ce bea e un om bun;  
Cel ce nu bea, e nebun.  
Cel ce bea e om voinic;  
Cel ce nu bea, e calic.  
Cel ce bea, e om voios;  
Cel ce nu bea-i ticălos.  
Cel ce vinul nu va bea  
Nici în rai nu va intra,  
Căci și Sfântul Petru zice:  
Beți vinul să nu se strice.

*Cumătrul* și *cumătra* sunt însă obiectul atenției generale și al tuturor glumelor.

În pilda lor, numai ce auzi pe unul de la un colț de masă:

Lelea albă ca omățul  
Se iubește cu cumătrul;  
Da' cumătra să nu știe,  
Vorbă-n casă să nu fie.  
Lelea albă cum e cașul  
Se iubește cu nănașul.  
Da' nănașa să nu știe,  
Lungă vorba să nu fie.  
Brădănaș cu vârful verde,  
Cumătra sprâncene negre,  
Cine-o vede mintea-și pierde !

Când se întâmplă ca să meargă vorba prin sat despre cumătra, un răutăcios adaogă:

Lelea albă ca vătrarul  
Se iubește cu jandarul.

Prin Bucovina, unde evreii sunt stăpâni pe sate, se mai aude și așa:

Lelea albă ca [sic !] ceaunul  
Se iubește cu jupânul.

Când se pun pe masă sarmalele sau găluștele, dacă cumătria-i în zi de post, moașa aprinde lumânarea de botez – sau lumânările, dacă sunt două – le pune într-o cofiță și cofița o așează pe masă și zice:

Bună vremea la dumneavoastră,  
Cinstiți meseni și gosodari,  
Dar mai ales la cumătrii iști mari !  
Iată că v-aduc lumini frumoase,  
Strălucite, luminoase,  
Înaintea dumilorvoastre  
Să șadă,  
Să ardă,  
Să vă vedeți de voiși,  
De bucuroși  
Și de frumoși:  
Să le priviți,  
Să cinstiți  
Și să vă veseliți;  
La ele să cătați,  
Să vă ospătați  
Și să vă bucurați !

Moașa ia copilul din brațele mamei și-l închină înaintea cumetrilor așa:

Bună vremea la dumneavoastră  
Cinstiți meseni și gospodari,  
Dar mai cu de-ales  
La dumneavoastră, cumetri mari !  
Bine v-am găsit sănătoși

Și voioși !

Iată, v-aduc un fin al dumneavoastră,

De la nănași pocinoc,

De la Dumnezeu noroc !

Poftim, cumătră mare,

Dăruiește finului dumitale

Ce te trage inima,

Ce-i vroi, ce ți-a plăcea !

Cumătra mare răspunde:

Mulțumim, moșică dragă !

Mulțumim că l-ai adus

Și-naintea mea l-ai pus;

Ia să văd câtu-i de mare,

De isteț și de frumos,

De voinic și sănătos !

Cumătra mare ia copilul în brațe, îl sărută pe frunte, apoi îl dă altei cumetre, și tot așa se perindează la toți oaspeții, până ce ajunge la cumătra care l-a luat întâi în brațe, și fiecare dă copilului în dar bani, care cât poate: un leu, doi lei, alții și mai mult, alții mai puțin, dar oricine se ferește a da altfel de bani decât de argint, așa că cincizeci de bani este darul cel mai mic.

Când dă banul, oaspetele zice:

Poftim, moșică dragă,

De la noi cam puținel,

De la Dumnezeu mai mult.

Pe aiurea, precum în satul Bosanci de lângă Suceava, în Bucovina, cumătrul mare, când îi dă moașa copilul în brațe, ia un talger în care pune banii ce vrea să îi dăruiască; ceilalți oaspeți pun și ei darul lor, apoi cumătrul pune talgerul pe pieptul copilului și astfel îl dă mamei sale, zicând:

– Poftim, cumătră, grijiți și păstrați, să aibă finuța noastră de salbă și cercei. De la noi mai puțin, de la Dumnezeu mai mult, însutit și înmiit.

Cei de casă zic așa:



Mulțămim, cumătre, mulțămim !  
 De unde v-ați cheltuit  
 Dumnezeu să vă-mplinească  
 Însutit  
 Și-nmiit !  
 Să trăiți,  
 Să sporiiți,  
 Tot din fin  
 În fin,  
 Cum ați ajuns să-l botezați,  
 S-ajungeți să-l cununați.

La care cumetrii răspund:

– Amin ! Deie Dumnezeu !

După ce s-au strâns darurile pentru copil, se dă câte ceva și pentru moașă, într-un talger pe care ea îl pune pe masă.

În Bosanci, moașa pune pe masă un colac lungăreț, numit *pupăză*, făcut anume pentru aceasta și, punându-l înaintea cumetrei mari, zice:

Poftim, gospodari cinstiți,  
 Cum stați aici și cinstiți  
 Tot așa binevoiți  
 Și-n pungă mâna băgați,  
 Parale albe cătați;  
 Și de mărunte n-aflați,  
 Chiar și întregi să luați,  
 În pupăză le-mplântați  
 Și moșicai i le dați,  
 Să aibă și ea în ist an  
 Măcar de un peștiman  
 Și moșoiul de-un caftan,  
 Că așteaptă mai de-un an.  
 Fiți buni, fiți buni și-mplântați,  
 Nicidecum să n-așteptați  
 Ca să fiți prea mult rugați,  
 Că și moașa, de trăiește,

Fiecărui trebuiește,  
Azi la unul, mâni la altul  
Și tot așa la-ntreg satul.

Mesenii împlântă în pupăza banii pe care vor să-i dăruiască moașei.  
În alte părți, cumătrul mare ia o plăcintă și o bucată de friptură,  
înfinge în plăcintă o monedă și apoi le dă moașei. Moașa, jucând cu  
plăcinta în mână, se duce pe la fiecare oaspete, care îi dă câte ceva.

În ținutul Dornei din Bucovina, darurile copilului se dau înainte  
de masă.

Înainte de a începe oaspeții să mănânce, moașa pune copilul pe  
masă, dinaintea cumătrului, după ce mai întâi l-a supărat pe copil, ca să  
plângă. Dându-i copilul, moașa îi spune cumătrului că plânge pentru că  
îi trebuie bani de opinci, de căciulă, de ițari.

Cei de față, începând cu cumătrul mare, pun banii lângă copil, unii  
zicând că-i dau bani pentru pâne, alții pentru sare, iar alții zic:

Eu dau pentru sănătate,  
Că-i mai bună dintre toate.

Prin județul Suceava, moașa, când prezintă nănașului copilul, zice așa:

Din găoază din rogoz  
A ieșit ist făt frumos  
Și cere scufă și salbă  
Să se ducă-n lumea albă,  
Cere cal de călărie  
Și o stea la pălărie  
Ca să treacă de pustie;  
Și mai cere și-un cal breaz,  
Că-i fecior de om viteaz.  
Dă-i măicuță-un oboroc  
Ca să-și cate noroc,  
Și mai dă-i măicuță-o sită  
Ca să-și cate de ursită;  
Și mai fă maică-o plăcintă  
S-o mîncăm până la nuntă.  
Ca grâul X să crească  
Și-ntru mulți ani să trăiască.

După ce au ospătat și s-au veselit, într-un târziu musafirii se împrăstie.

Despărțirea de gazde nu se face ca în toate zilele. Nu se zice: „rămâneți sănătoși“ sau alte formule de acestea obișnuite. Se observă și cu această ocazie un ceremonialul deosebit.

Cumătra mare își ia rămas bun cu un cântec care sună cam așa:

Frunză verde lemn de nucă,  
Mi-a venit vremea de ducă;  
Mi-a fost vremea mai demult,  
Dar eu nu m-am priceput.

Se mai cântă și astfel:

Sara bună mi-aș lua,  
Nu mă-ndur de dumneata,  
Cumătriță, draga mea.  
Seara bună, eu mă duc,  
Muțămim, gură de cuc.  
Sara bună nu de tot,  
Că am gând să te mai văd.

Gazdele vor să mai țină pe musafiri, să mai petreacă. Mama copilului zice:

Cumătră, cireasă-amară,  
Fă-mi cu ochiul pân' afară;  
Cumătră, cireasă dulce,  
Fă-mi cu ochiul când te-ai duce.

Cumătra vrea să plece cu tot dinadinsul, dar mama copilului zice:

Dragu-mi-i, boieri, de voi,  
C-ați venit până la noi,  
Și mi-i drag de dumneavoastră,  
C-ați venit la casa noastră,  
Da' de-acuma mai dragi mi-ți fi  
Că și mai des mi-ți veni.

Dacă vede gazda că [sic !] cumătra nu glumește și se pregătește de plecare, o petrece până la poartă, cântându-i:

Cumătrița mea cea dragă,  
 Mi-a trecut acum de șagă.  
 Cumătră, cumătră hăi,  
 Când aud de sara bună  
 Mi se uscă limba-n gură.

Când au ajuns la poartă, se face încă o dată cinste cu un păhăruț de băutură și apoi se despart, urându-și fericire și sănătate.

Ulițele satului clocotesc de chiuituri și cântece de veselie; în curând apoi liniștea se întinde, ca o negură, peste tot și a doua zi fiecare își începe traiul obișnuit.

\*  
 \*       \*

Seria datinelor de botez nu s-a isprăvit numai cu această cumătrie. Nașul trebuie să își scalde nepoata.

Scăldătoarea aceasta se face și ea numai cu anumite formalități.

Afară de naș, nici un alt bărbat nu este îngăduit a lua parte la această ceremonie.

Moașa pregătește scăldătoarea sau *scăldușca*, precum se zice în Bucovina, punând în apa neîncepută busuioc, mărar, mintă, romaniță și altele, care au darul de a transmite copilului toate calitățile lor.

Se înțelege că aghiasmă se pune și în această scăldușcă, precum se obișnuiește a se pune și în cea dintâi scăldătoare de după naștere.

Moașa vâra copilul în apa, iar nașul aprinde lumânarea care a servit la botez și picură cu dânsa cruciș în scăldătoare, în care aruncă și câțiva bani, și apoi cumătra mare scaldă copilul, îl învelește în *crijma* în care a fost pus după ce s-a scos din botez și, după ce-l șterge cu *crijma* în gură, subsuori și-n urechi, îl dă mâni-sa, zicând:

Poftim, ține-l !  
 Să fie voios,  
 Sănătos și frumos,  
 Lucrător,  
 Ascultător  
 Și-ndurător.  
 Să trăiască

Și să crească;  
Să fie harnic foc;  
Să aibă mult noroc.  
Iar dumneata, cumătră,  
Ca o mamă adevărată<sup>m</sup>  
Să trăiești,  
Să poți să-l crești  
Și să-l povățuiești.

Mama sărută mână cumătrei și-i mulțumește, zicând:

Mulțămim, cumătră,  
Că l-ai botezat  
Și l-ai creștinat.

O importanță deosebită se dă locului unde se aruncă apa care a servit la scăldătoare și aruncarea aceasta se face numai cu ceremonial.

În scăldătoare nu numai că s-a turnat aghiazmă, care a sfințit-o, dar în apa aceasta s-a luat și sfântul mir, cu care a fost uns copilul la botez. De aceea nu se poate arunca orișunde.

Dacă în apropiere se află vreo apă curgătoare, scăldătoarea se aruncă în ea; de nu, se varsă în livadă, la rădăcina unui pom ori în grădina cu straturile.

Moașa ia covățica [sic !] cu scăldătoarea; cumătra ia lumânarea de botez, aprinsă, o sticlă de rachiu îndulcit cu miere și, urmate de celelate femei care au asistat la scăldătoare, iese din casă, prinzându-se de mână și formând un fel de dans, se duc la locul hotărât de mai înainte, tot jucând, cântând și strigând:

Hopa, hopa,  
C-a zis popa  
Să jucăm  
Și să cântăm,  
Să ne-nvățăm,  
Bine-n lume să facem,  
De rău să ne apărăm,  
Să nu facem nicidecum rău,  
Să fie lui Dumnezeu

Neplăcut  
Și urât.  
Să facem numai frumos  
Să placă și lui Hristos,  
Să facem numai plăcut,  
Să placă Duhului Sfânt,  
Și să facem numai bine,  
Să placă la orișcine.

Ajungând la locul acela, de pildă, la un pom, răstoarnă covățica, apoi o așează cu gură în jos și se așează moașa pe dânsa, zicând:

S-a răsturnat covata,  
Să trăiască nepoata;  
Și s-a răsturnat deodată  
Să mai facă înc-o fată,  
S-a răsturnat pe-un picior,  
Să mai facă și-un fecior.

Celelalte femei care au stat roată în jurul moașei încep a cânta:

Joacă, moașă, pe covată  
Să mai aibă câte-o fată,  
Joacă, moașă, pe știubei  
Să mai aibă nepoței.  
Să trăiască nepotul,  
Să mai facă și un altul,  
Să trăiască și nepoata  
Să mai facă și alta.  
Nepotul dac-a trăi,  
Noi bine ne-om veseli  
Cu fete și feciori,  
Că de-acestea ne-a fost dor.  
Să jucăm, să ne veselim,  
Tot de-acestea ne gătim,  
Și nepotul să trăiască,  
De-acestea să ne gătească.

Și cum stă moașa pe covată, femeile joacă în jurul pomului și a moașei, chiuind așa:

Dragul mamei sugător,  
Să trăiești, să crești ușor,  
Să fii tatei de bun spor  
Și mamei de ajutor  
De pe vatră pe cuptor.

Dacă e fată, chiuitura e astfel:

Draga mămucăi păpușă,  
Să trăiești, s-ajungi mătușă,  
Să fii bună jucăușă  
Cu gunoiul după ușă.

În timpul cât se învâрте a treia oară în jurul pomului, se chiuie astfel la adresa nașei:

U, iu, iu, nănașă mare,  
Ia și suflă-n lumânare,  
Doar a arde și mai tare.  
Să zvârlim cea scaldătoare  
În grădina cu florile,  
Să strângem nurorile.

Sfârșindu-se și învârtitura și chiuitura, cumătra mare stinge lumânarea.

Când se scolă moașa de pe covată, îndeamnă pe femei să sară peste covată, ca să aibă noroc și ele și să capete un fecior ori o fată:

Hai, săriți peste covată,  
S-aveți și voi câte o fată;  
Dar săriți cam nălțișor,  
S-aveți și câte un fecior.

După ce au sărit peste covată, unele în serios, altele mai în glumă, cumătra mare le cinstește pe toate cu rachiul îndulcit cu miere, și ceea ce rămâne în sticlă, aruncă la rădăcina copacului, unde s-a turnat și scaldătoarea.

Întoarcerea în acasă se face tot cu un ceremonialul special.

Femeile împodobesc pe moașă.

Dacă-i vară, o înfloresc cu diferite flori; dacă-i iarnă, îi pun numai câteva fire de busuioc și fiecare dintre ele își pune busuioc la ureche. Și tot ținându-se de mână, cântând și chiuind, intră în casă.

În unele locuri din Bucovina, precum în Boian și Mahala, femeile pun pe moașă în covățică și așa o aduc în casă. Asta se face pentru mai mult haz.

La toata ceremonia acesta a aruncării scăldătoarei, nașul n-a luat nici o parte. El a stat în casă vorbind cu mama copilului și dându-i sfaturi bune cum să-l crească și să-l facă gospodar de soi. Când danțul intră în casă, moașa se desprinde dintre jucăușe, ia copilul cu pernă cu tot în brațe, îl dă nașului și zice:

Cinstite cumătre mare !

Poftim un cioban la oi,

Că pe dealuri și pe văi

Toată vara le-a purta

Și le-a paște și-nturna.

Pe dealul cu florile

El a paște oile;

Pe valea cu carpenele

A înturna caprele.

Caprele-s iuți de picior,

Dar și el e sprintenior.

Ciobănașu-i mititel,

Dar fiindcă-i ușurel

De picior îi bun și el,

Măcar că e mititel.

Când îl pune pe mâna cumătrului, moașa zice:

Cinstite cumătre mare !

Poftim că finul cel mare

Cere numai o oaie mare,

Iară cel mai mititel

Cere-o vacă cu vițel.

Nănașul, luând copilul în brațe, pune pe crijmă o sumă de bani, cât îl ține punga, ca dar pentru finu-său, zicând:



Poftim, moașă, de-un purcel,  
Să aibă parte de el.

După aceasta moașa încredințează copilul mamei sale.

Pe aiurea, cumătra mare dă copilul în mâinile mamei, zicând aceste cuvinte:

Poftim, cumătră, finul  
Cu pâine și cu sare,  
Cu darul sfinției sale.  
Eu l-am scăldat,  
L-am spălat,  
L-am îmbrăcat  
Și l-am înfrumusețat.  
Iar dumneata-l ții  
Și mi-l crește bine  
Cu noroc și sănătate,  
Ca să ai de dânsul parte.

La această urare, mama copilului răspunde:

Mulțămim, cumătră !  
Cum ai ajuns de l-ai botezat  
Și încreștinat,  
Așa s-ajungi să-l și cununi.  
Iar lumina aceasta  
Cum ai făcut-o  
Și ai gătit-o  
Și ai împodobit-o,  
Așa s-o vezi și-n Ceea lume  
De gătită  
Și împodobită.

Lumina de care se pomenește este lumânarea de botez, pe care moașa o stinge atunci în grindarul casei.

Scăldătoarea se sfârșește cu o masă care-i cu atât mai îmbelșugată, cu cât sunt și gazdele mai cu dare de mână.



Creștinul care a primit de la cumătrul său atâtea daruri la botezul copilului trebuie să-i mulțumească într-un chip mai deosebit, să-i arate recunoștința.

Acesta se face ducând cumătrului *colaci*.

Manifestarea de mulțumire pentru că i-a creștinat copilul sau răspuns la cinstea făcută, acest obicei, *colăcimea*, se confundă adesea cu superstițiile. Săvârșește un păcat acela care nu duce colaci.

Dacă pruncul a murit și părinții lui nu au dus colaci nașului, se crede că acest copil se leapădă de părinții lui și nici nu se mai roagă lui Dumnezeu pentru dânsii.

De aici putem înțelege cu câtă sfințenie trebuie să urmeze și această datină.

Colacii care se duc cumătrilor sunt mai mari și mai cu îngrijire pregătiți decât cei obișnuiți. De regulă se împletesc în câte patru, șase sau câte opt împletituri și se mai înfloresc chiar și cu flori.

Când copilul botezat trăiește, colacii trebuie să fie cu soț și acoperiți cu o pânzătură, tulpan, testime, basma, năframă etc.

Când copilul e mort, colacii sunt fără soț, iar învelitoarea trebuie să fie sub colaci, care stau descoperiți.

Tot pentru copiii morți se duce și *pomișor*, împodobit cu lumânările, fructe – mere, perje, nuci – și un șip cu mursală sau o ulcicuță cu apă. Acestea se dau de pomană, pentru ca sufletul celui mort să aibă pe Ceea-lume.

Când ajunge cu darurile acestea la casă, cumătrului i se închină o *orație*, pe care dacă nu o poate spune tatăl copilului, care nu e bun de gură, însărcinează pe altul să o rostească.

Orațiile care se spun în asemenea ocazii sunt în felul acesteia:

Bună ziua,  
Bună ziua  
La dumneata, cumătre mare  
Și la dumneata, cumătră mare !  
Ne arătăm cu colăcei;  
Colăceii-s mititei  
Dar mândri și frumușei,

Că-s făcuți din grâu frumos  
 Ca și fața lui Hristos.  
 Colacii ni-s mititei,  
 Dară voia noastră-i mare  
 La fața dumitale,  
 Și voia noastră-i deplină  
 Și inima încă ni-i bună.  
 Poftim de întinde mână  
 Că ți-e vina.  
 Uită-te în sus și-n jos  
 Și la fața lui Hristos.  
 Să lași inima păgână,  
 Să iai inima română,  
 Să prinzi colacii în mână.  
 Uită-te în fundul covățelei  
 Găsi-vei funia vițelei...  
 Cum ai ajuns a-l boteza,  
 Să ajungi a și-l cununa !

În cazul când copilul aceuia care aduce colacii este mort, orația aceasta este astfel:

Ne arătăm cu colăcei,  
 Colăcei de grâu frumos  
 Ca și fața lui Hristos.  
 Colăcei-s cum i-a dat  
 Dumnezeu cel prea-ndurat;  
 Dară voia noastră-i mare  
 Cătră fața dumitale;  
 Voia noastră îi deplină,  
 Că-i dăm din inimă bună,  
 Poftim, cumătră, de-i primește  
 Pentru numele lui Dumnezeu  
 Și de sufletul lui X.

În unele localități, precum în satele Rădășeni și Mălini, din județul Suceava, se obișnuiește a se duce trei soiuri de colaci: *colaci de mort*, *colaci de scăldătoare* și *colaci coperiți*.

*Colacii de mort* se duc după înmormântarea pruncului botezat.

*Colacii de scăldătoare* se duc de părintele copilului, împreună cu moaşa, care-i închină cumetrilor, zicând:

Bună vremea, cumătri mari !  
 Se-nchină finii Dumneavoastră  
 Cu colaci de grâu frumos,  
 Faşa Domnului Hristos.  
 Cum vedeţi, colacii-s mici,  
 Pentru că şi finii-s mici,  
 Dară voia lor li-i mare  
 Asupra feţii Dumneavoastră.  
 Ei se roagă să-i primiţi  
 Dară să nu bănuţi,  
 Ca dacă finii Dumneavoastră  
 Or creşte mari şi-or trăi,  
 Şi colacii i-or mai mări,  
 Voia Dumneavoastră-or împlini.  
 Şi Dumneavoastră-ţi cheltui,  
 Poftim, să vă fie de bine !  
 Dar ... nu uitaţi nici de mine !

*Colacii coperiţi* se duc mai târziu ca [sic !] ceilalţi şi cu mai multă ceremonie.

Într-o zi hotărâtă de mai înainte şi, de obicei, după jumătate de an sau chiar după un an de la botez, părinţii, întovărăşiţi şi de câţiva prieteni, duc într-un paner acoperit cu o pânzătură colaci în greutate de opt ocale, orez, săpun, zahăr, două păpuşi de smochine, coarne de mare, o garafă de vin, pe care moaşa le închină cumetrilor, zicând această orăţie:

Bună vremea, cumătru mare !  
 Iaca se închină finul dumitale  
 Cu colăcei  
 Frumuşei !  
 Colăceii-s cam mititei,  
 De-abia-i ţiu în mână de grei.  
 De se roagă cumătrii dumneavoastră  
 Cătră cinstita faşa dumneavoastră, "

Că după cum îs ei de ostenitori  
Să nu fiți bănuitori,  
Ci să fiți binevoitori  
Și de colaci primitori.  
Poftim, să vă fie de bine  
Și să vă-ndurați a pune  
În fundul covăștei  
Funicica viștei.  
Da de-ar fi și-o cârlănică,  
Că nu-i trebuie funicică.

Ardelenii au foarte frumoase orații de acestea. Pe lângă  
Șomcuta-Mare se cunoaște orația următoare:

Cinstiți boieri de cinste !  
Este rând  
Și cuvânt  
De la Dumnezeu cel sfânt  
Întâia oară,  
Și-a doua oară  
Este rândul  
Și cuvântul  
Maicii Precistei  
Și-a apostolilor  
Și-a tuturor sfinților;  
Iar al treilea rând  
Este cuvânt  
De la gazdele de loc.  
Da-li-ar Dumnezeu noroc.  
Cinstiți cumătri mari  
Ai nănașilor celor mari...  
Știm noi drept și-adevărat  
Cum Dumnezeu a lăsat,  
Că doară noi am avut  
Nu tocmai tare de mult  
O odraslă din trupul nostru,  
Care-n maica mănăstire

Prin rostul nănașilor  
Și-a preotului de loc  
A primit sfântul botez,  
Dară una noi nu știm:  
Cu ce să le mulțumim;  
Și-una nu ne pricepem:  
Cu ce o să le-ntorcem ?  
Întoarcă-le Dumnezeu  
Cu mia și cu suta.  
Dar și noi tot le răspundem  
Doi colaci de grâu frumos  
Ca pelița lui Hristos  
Și strigăm toți la Hristos !  
Să dea Dumnezeu noroc  
Și viață la *poroboc*,  
Și cu doi potilați lați  
Tocmai din târg cumpărați,  
Din târg de la Țarigrad;  
Niște zodii de mătăasă,  
Să le poarte sănătoasă  
Cinstita gazdă de casă.  
Știm drept și-adevărat  
Cum Dumnezeu a lăsat,  
C-am avut, din întâmplare,  
Și-o cinstită moașă mare,  
Dumnezeu să ne-o trăiască,  
Ca și de-acum să moșească,  
Și la dânsa nu putem  
Zoală să i-o întorcem,  
Întoarcă-i-o Dumnezeu,  
Dar noi tot îi răspundem  
O pâine de grâu curat,  
Cum Dumnezeu i-a lăsat,  
Și-o zadie de mătăasă,  
Ca s-o poarte sănătoasă.  
Avut-am și-un ceteraș

Înăltuț și dragălaș,  
Fără de care  
N-am fi în stare  
Treaba acesta s-o făcem.  
Și lui încă-i răspundem  
Cu colac de grâu frumos  
Ca pelița lui Hristos,  
Să dea Dumnezeu noroc  
Și creștere la poroboc.  
Iar știm drept și-adevărat  
Cum Dumnezeu a lăsat,  
C-am avut și-un chemător,  
Om voinic și cu bun spor,  
Care pe toți ne-a chemat  
Și aici ne-a adunat  
Și pân' ne-a adunat  
Sărit-a el multe garduri,  
Trecut-a multe prilazuri;  
Îi răspundem deci și lui  
Un colac de grâu frumos  
Ca pelița lui Hristos,  
Să strige și el noroc  
Și creștere la poroboc !  
Știm drept și-adevărat  
Cum Dumnezeu a lăsat,  
C-am avut și-un socaci  
Fără pic de gaci,  
Care mults-a mai trudit  
Și mult pe mânuri s-a fript  
Tot puind și luând  
Oalele de la foc...  
Îi răspundem deci și lui  
Un colac de grâu frumos  
Ca pelița lui Hristos.  
Să strige și el la Hristos  
Ca să dea mult noroc  
Și creștere la poroboc.

*Colăcimea* se sfârșește iarăși cu o masă gustoasă, precum se încheie toate petrecerile românilor.

\*

\*

\*

Acestea sunt datinele poporului nostru la naștere.

Desigur că prin unele localități vor fi și alte obiceiuri, nedescrise în aceste pagini și care sunt încă necunoscute, pentru că nu a avut cine să le dea la lumină.

Și încă un lucru mai este sigur: datinile strămoșești se prăpădesc, și încă în locul lor se introduc, pe la sate, obiceiuri urâte din mahalalele târgurilor.

Și e mare păcat !



## DATINILE NOATRE LA NUNTĂ

Românul crede că toate câte trebuie să i se întâmple în cursul vieții îi sunt scrise de mai înainte și, orice ar face, soarta nu i se poate schimba. Și iarăși mai crede că, până ce nu vine vremea să se întâmple un lucru, nu se întâmplă.

Când îi vine vremea românului să se însoare, atunci îi vine și lui rândul de însurătoare. Altfel, stă de vorbă, joacă în horă cu fata care-i menită să-i fie nevastă, dar el nu se gândește la asta, cum nu se gândește la moarte. Și într-o bună zi, așa, ca din senin, se vede omul prins în laț, ca un pițigoi. Și atunci i-a venit vremea.

Și vremea asta îi vine românului de timpuriu, pentru că însuratul de tânăr și mâncarea de dimineață sunt de samă. Și când e omul nins pe musteți, mai greu își găsește păreche.

Frunză verde tilipin,  
Am rămas flăcău bătrân  
Și aș vrea ca să mă-nșor,  
Dar fetele nu mă vor  
Pentru că sunt cam cărunț,  
Numai de cincizeci de ai  
Și nu pot mânca mălai,  
Că-i mălaiul cam uscat,  
Dar eu tot îs de-nșurat.

„Flăcăii bătrâni“ sunt de râsul satului și rar, foarte rar se găsesc prin satele noastre fetele de aceștia cari să nu fie în rând cu oamenii și cărora să li se stingă sămânța.

Unii cred că oamenii aceștia, cărora li-a murit ursita, sunt buni la Dumnezeu, pentru că n-au știut niciodată ce-i bun și ce-i rău pe lume. Alții însă zic că aceștia sunt niște păcătoși, morți cu sufletul și cu trupul.

Creștinului îi este dat să se însoare:

Florile de pe izvor  
Toate-mi strigă să mă-nsor,  
C-ar fi prea mare păcat  
Să rămân neînsurat.

Dar și însurătoarea are rostul ei, și românul știe că pâna la 20 de ani se însoară cineva singur, de la 20 pâna la 25 îl însoară alții, de la 25 pâna la 30 îl însoară o babă, iar de la 30 de ani înainte, numai dracu-i vine de hac.

De aceea, mai toți flăcăii noștri se însoară înainte de 25 de ani, după cum au apucat datina din moși-strămoși.

Dacă „holteii tomnatici“ sunt obiectul glumelor și satirilor satului, apoi vai de capul bietelor fete care împletesc cosițe albe !

Timpul de măritat este între 15 și 25 de ani; după vârsta asta, fata e stătută și se mărită mai cu greu. Și pentru ce ?

Fata care e bătrână  
Șede-n casă, țese lână,  
*Căci ei vremea i-a trecut*  
*De a mai ști de iubit.*

Că doar românul mai caută și dragoste în căsătorie, nu numai ajutor în bucătărie, și măcar că unii zic:

Dragostea de fată mare  
Ca fasolea din căldare:  
Nici un vino-ncoace n-are.

Flăcăii, bată-i să-i bată, tot după fete tinere se țin.

Și au dreptate. Ce să facă ei cu o fată bătrână, care-i o piatră de moară și pentru cei din casă:

La răchita rămurată  
Șade o mamă supărată  
Că-i fata nemăritată.  
Mărita-o-ar, nu se-ndură,  
Că mai are-un dinte-n gură,  
Legat într-o pânzătură.

Amândoi să fie tineri; așa-i frumos în căsnicie.

Românul însă e cam pretențios. Deși el știe că nu se prea poate „și lăptoasă, și mănoasă, și devreme acasă“, el nu se mulțamește să fie fata numai tânără, pentru a-și lega viața cu dânsa. Mai caută el și alte calități. Mai întâi trebuie să aibă minte:

Frunză verde frunzuliță,  
Am avut o mândruliță  
Și-am lăsat-o să mai crească,  
Minte-n cap să dobândească.

Toate greutățile pot să le îndure niște însurăței cu mintea coaptă și, mai târziu, când își aduc aminte de ele, râd și nu le pare rău. Dar când n-a fost potriveală din pricina că au fost tineri fără de minte, atunci oftează amândoi și ispășesc din greu greșeala ce au făcut:

Nici eu n-am fost de-nsurat,  
Și nici ea de măritat.

Mult preț pune românul pe vița din care se trage fata.

Flăcăii caută ca mireasa lor să fie *din vița bună, din neam bun, din oameni de omenie*, cinstiți și cu vază în sat, pentru că tot ei știu să spui:

Vița de vie  
Tot învie,

și tot al lor este proverbul străvechi: „Nici din talpă cerc de bute, nici din moji om de frunte“.

În satele noastre există o adevărată aristocrație. Rar de tot se întâmplă, și atunci e un mare scandal, o mare indignare în tot satul, ca fata unui gospodar să se mărite cu un argat, ceea ce constituie o rușine. Numai în județul Bacăului, pe unde sunt mulți unguri, și probabil sub influența lor, prin unele locuri este obiceiul de a se face căsătorii între stăpâni și argați, dar și acolo în anumite cazuri, adică atunci când moare stăpânul și argatul e un om înțelept. În asemenea împrejurări, căsătoriile sunt rezultatul unor necesități economice, al unei combinații de gospodari, nu însă al unei porniri sufletești.

Altfel, pretutindeni la români se consideră ca o mare necinste, în tot cazul, este o „mésaliance“ căsătoria între un gospodar și o slugă:

Necăjit îi omul, Doamne,  
Când se culcă și nu doarme;  
Necăjit îi omu-atunci  
Când își dă boii pe junci  
Și vacile pe juninci,  
Și copila după slugi.

Tânară și de neam, tot nu-i de ajuns: să mai fie și frumoasă. Peste tot  
locul se știe că:

Totdeauna fețișoara  
Mărită pe fețișoara.

Și așa de mult tine flăcăul român la fețișoară, încât pentru dânsul  
este o lege:

Decât voi întinge-n unt  
Și m-oi uita în pământ,  
Mai bine-oi întinge-n sare  
Și mă voi uita la soare.

Fata frumoasă el o aseamănă cu soarele, și bogația nu-i poate da  
nici o strălucire. Țăranul nostru nu se închină bogației, de aceea nici nu  
se întreabă el ce avere are fata care i-a căzut la inima. Ba, când îl cunoști  
mai bine, vezi că el disprețuiește bogăția:

De-aș trăi cât frunza-n vie,  
Nu iau fată cu moșie  
Să-mi poruncească ea mie,  
Ci-oi lua una mai săracă,  
Ce i-oi porunci să facă  
Și să-mi fie mie dragă.

Asta e: cât de săracă, dar să-i fie lui dragă.

Și, ca să-i fie lui dragă, trebuie să fie frumoasă ca soarele. Și nu  
numai frumoasă ca soarele, dar și drăgăstoasă ca dânsul:

Ce folos de chip frumos  
Dacă nu e lipicios!

Și dacă Dumnezeu n-a făcut pe toate fetele frumoase, asta nu însemnează că cele urâte trebuie să rămâie nemăritate.

Frumusețea este și ea ceva trecător:

Frumusețea vestejește,  
Iar înțelepciunea crește.

Mulți flăcăi uită că fata-i nu-i frumoasă, dacă-i înțeleaptă, pentru că

Nevasta cu minte bună  
E bărbatului cunună.

Și apoi:

De s-ar lua numai dragi,  
N-ar mai fi frunză pe fagi;  
Da se iau și cei urâți,  
De-accea-s fagi înfrunziți.

Alege flăcăul, alege, dar nici fată vrednică nu prea culege. Caută și ea calitate.

Frumusețea bărbatului nu-i este o podoabă, pentru că „bărbatul să fie puținel mai frumos decât dracul“, și-i destul. Sunt însă și fete de acele pe care le orbește frumusețea și, dacă se mărită cu unul urât, îi amar de traiul lor.

Maică, dă-mă după drag...,  
Șapte sărindare-ți fac;  
De mă-i da după urât,  
Să n-ai odihnă-n pământ.

Fie cât de bogat urâtul și cât de sărac cel frumos și care-i place fetei, asta nu-i nimic; în tovărășia celui frumos, toate ies bine:

Nu mă da după urât,  
De-ar avea casă pe zid;  
Dă-mă după cine-mi place,  
De n-are casă, și-a face,  
C-om sluji o lună, două  
Și ne-om face casă nouă,  
Și-om sluji un an și doi  
Și ne-om face car și boi.

Frumusețea nu se întâlnește pe toate cărările. Feții-frumoși au început a se împuțina. Bărbații mai au și alte daruri cu care răpun inimile fetelor. Voinicia, de pildă, este foarte prețuită:

Decât sfântă c-un mișel,  
Mai bine c-un voinicel;  
Voinicul are noroc  
Și cu dânsul treci prin foc.

Omul care rupe mîța în două atrage privirile tuturor.

Rada !... Legendele noastre povestesc așa frumos despre Rada cea frumoasă, care l-a ars la inimă pe căpitanul Matei. Și ce nu-i făgăduiește căpitanul, numai să-l ia pe dânsul !

Ruble chiar o mie,  
Papuci în bodii  
Aduși din Indii,  
Blană lungă moale,  
Cu samur în poale,  
Și un așternut  
Cu aur țesut.

Ce-i trebuie Radei blănuri de samur ! Ea-i răspunde:

Cât ești de bogat,  
Nu mi-i fii bărbat,  
Că ți-i barba sură  
Și n-ai dinți în gură.

Și ce căuta Rada ?

Bărbat oi lua  
Care s-a afla  
Dunărea s-o-noate  
Ridicând din coate,  
În picioare stând,  
Buzdugan purtând.

Căpitanul Matei, cât era el de bogat, dar așa lucruri nu putea să facă.

S-a găsit cineva să împlinească pofta Radei; s-a găsit „un argățel tânăr, voinicel“, care a trecut Dunărea în picioare, înotând din coate și purtând buzduganul și atunci i-a crescut inima Radei ca o pâine, și i-a zis:

Vin' voinicule,  
Argățelule !  
Pe tine te vreau  
Bărbat să te ieu,  
Că-i o zicătoare  
De însurătoare:  
Cine bate Dunărea  
Nu mi-l bate muierea.

Așa-i firea femeii: dacă n-o avea ea respect de bărbatul ei, nu-i mulțumită. Și când se întâmplă ca femeia să-și bată bărbatul – și se întâmplă și asta, câteodată – tot femeia-i mai supărată, pentru că ea știe vorba veche: „Mă bate bărbatul, semn că mă iubește“. Și chiar de mănâncă ea câte o bătaie, așa trebuie să fie, de vreme ce „Femeia nebatută-i camoara neferecată“.

Și la urmă fata mai trece multe cu vederea și se deprinde cu toate, chiar cu un bărbat mai slutișor, numai un lucru să nu i se întâmple: să nu iasă din satul ei. Între străini cu greu se deprinde românul: și străin pentru dânsul este oricine nu-i din satul lui. Satul are un farmec deosebit, poate necunoscut în sufletele târgoveților, și cine-și lasă satul, dacă-i țăran cu sufletul curat, nu-l mai lasă niciodată:

Care fată-și lasă satul,  
Mânce-o jalea și bănatul,  
Că și eu mi l-am lăsat,  
Multă jale m-a mâncat.

Și când îl auzi doinind:

Decât în țară străină  
Cu pită și cu slănină,  
Mai bine în satul tău  
Cu mălaiul cât de rău,

să nu gândeți că prin țară străină înțelege țăranul ceea ce a înțeles Depărățeanu, când a cântat:

Fie pânea cât de rea,  
Tot mai bine-n țara mea.

Țară străină este și satul de peste deal și satul de la zece poște, în care fata urmează pe flăcăul de care și-a legat zilele.

De obicei, căsătoriile se fac între fetele și flăcăii din același sat. Prin unele locuri se obișnuiește a se căsătorii tinerii din anumite sate deosebite. Totuși, dacă au preferință pentru flăcăii din satele lor, țăranii își dau bucuroși fetele și după flăcăi din alte sate, mai cu seamă dacă-s mai de viță, ori mai cuprinși.

Se mai întâmplă și altfel: uneori flăcăul se mărită, nu se însoară, adică se duce el la casa fetei, chiar în sat străin. Decât acesta este un venetic și până se împământenesc bine, are ce răbda din partea autohtonilor.

Se mărită de dragul ei, și nu prea, cu un străin din satul ei, fata românului, dar cu un străin de lege nu se mărită niciodată.

Dar nu numai fata nu-și schimbă legea, ci și flăcăul se ferește de un așa mare păcat:

De-ai fi, badeo, vreun român,  
Ți-aș purta dragostea în sân,  
Dar *nu ești de legea mea*,  
Ne-am iubi și n-om putea.

Flăcăul e și mai energic, el nici n-o poate iubi:

Mândrulică, draga mea,  
Te-aș iubi, de te-aș putea,  
Dar maica mea nu te vrea,  
Că nu ești de legea mea.

Dacă ar fi de legea lui, împotrivirea mâni-sa nu ar fi de nici un folos:

Dac-ai o româncuță,  
Te-aș lua eu de mână  
Și de-ar vrea maica, sau ba,  
Noi, dragă, ne-am cununa.

Legea care-l face pe român să-și calce dragostea este religia, pe care o confundă cu naționalitatea. Omul „de lege străină” nu este numai turcul, ori



evreul, nici neamțul catolic, ci chiar și rusul pravoslavnic și grecul cațanonul, măcar că-s ortodocși. Pentru românul nostru, străin de naționalitate înseamnă străin de lege, și poate numai asta ne-a scăpat de multe primejdii.

Românca din Basarabia nu poate suferi pe cel ce s-a muscălit:

Când erai român curat,  
Sufletul meu ți l-am dat,  
Dar de când te-ai căzăcit  
Ești ca dracul de urât.

Ba chiar îl și dușmănește:

Puiculița ce-am iubit  
Zice că m-am moscălit  
Și-mi vorbește dușmănește  
De pe mal când mă privește.

Câte pricini pentru ca tinerii îndrăgostiți să-și puie stavilă pornirilor inimii lor !

Altă stavilă mai pune și înrudirea. Poporul știe că amestecătura de sânge distruge familia, că [sic !] copiii născuți din părinți care sunt într-un grad de înrudire prea apropiat devin neputincioși, infirmi. De aceea, este datina, în unele părți, de a se ține după pravilele vechi, care opresc căsătoria între rude până la a șaptea spiță, iar în unele locuri, pe unde a pătruns mai mult civilizația, păcatul acesta se socotește numai până la a patra spiță.

*Rudenia sufletească* e mare lucru. *Cumătrii* nu se căsătoresc niciodată; ar fi un păcat care nu se poate răscumpăra cu nimic în lume. Dacă un naș botează unuia un băiat și altuia o fată, acești copii sunt socotiți ca frați sufletești și nu se pot însoți. Ba, mai mult, frați sufletești sunt și aceia care au fost botezați în aceeași apă. Nici copilul luat de suflet nu se poate căsători cu copilul adevărat al tatălui său de suflet, nici cu vreo rudenie de ale acestuia.

\*

\*

\*

Fata care nu se mărită când i-a venit vremea crede că nu-i destul de frumoasă, ori nu-i plăcută. Pentru asta sunt leacuri: se face un descântec foarte nevinovat.

Când răsare soarele, fata stă în fața lui și zice:

Ră sai soare,  
frățioare,  
razele tale  
în brațele mele !  
Tu ai douăzeci și patru de raze:  
Douăzeci și le ții ție  
și patru să mi le dăruiești mie.  
Cu una să mă îmbraci,  
cu una să mă încălți,  
cu una să mă încingi  
și una să mi-o pui în cap;  
cunună în cap,  
laudă în sat;  
laudă la cei bătrâni  
și dragoste la cei tineri.  
Cum strălucește sfântul soare  
peste toată lumea,  
așa să strălucesc eu  
și vorba mea la toți oamenii:  
și cei bătrâni cu lauda,  
și cei tineri cu dragostea.

Dacă descântecul nu a folosit, altă pricină nu-i decât că este ursit să nu poată să fie dragă nimănui. Atunci se face alt descântec, mai complicat.

Descântecul se face în *apă neîncepută* și *tăcută* și cu mănunchi de busuioc. Din apă se bea de trei ori și cu restul se spală pe trup, iar cuvintele descântecului sunt acestea:

Am purces pe cale,  
pe cărare,  
gras, frumos,  
sănătos  
și voios.  
Când am fost la miez de cale,  
mă-ntâlnii cu vrăjmașii mei,  
cu pizmașii mei,

Dar pe loc cum m-au văzut,  
în dos m-au întinat,  
în față m-au băligat,  
în mare urât m-au băgat.  
Iar eu m-am luat  
cu glas mare până-n cer  
și cu lacrimi până-n pământ.  
Nimeni în lume nu m-a văzut,  
nimeni în lume nu m-a auzit,  
numai sfânta Marie  
Maica Domnului  
auzitu-m-a  
și de întreat întreatu-m-a:  
– Ce te căinezi ?  
ce te văicărești ?  
– Cum nu m-oi văicăra,  
cum nu m-oi căina,  
că purcesei la casa mea  
sănătos,  
voios,  
cinstit  
și iubit;  
când am fost la miez de cale,  
mă-ntâlnii cu vrăjmașii mei,  
cu pizmașii mei.  
De pe loc cum m-au văzut,  
în dos m-au întinat,  
în față m-au băligat,  
în mare urât m-au băgat.  
– X (numele fetei) taci, nu te căina,  
nu te văiera,  
că sunt harnică de a te curăți  
și a te apăra,  
că eu oi striga  
nouă zori,  
nouă surori

a sfântului soare;  
te voi lua de mâna cea dreaptă,  
te voi duce pe cărarea lui Avram,  
la fântâna lui Iordan  
și în undă te voi arunca,  
de urât te voi spăla,  
de toată ura,  
de toată pâra.  
Bine spăla-te-voi,  
bine limpezi-te-voi  
și în gură îți voi sufla,  
glas de rândunică îți voi da  
și-ți voi însemna  
în amândouă umerile obrazului  
doi luceferi ai sfântului soare  
și în spate luna,  
și împrejur pe la poale  
stele  
mărunțele;  
și îți voi da glasul cucului  
și auzul șoimului,  
genele,  
sprâncenele  
pana corbului,  
și te voi lua pe ulița satului  
cu cal galben tropotind,  
cu frâu verde zornăind,  
cu telinca telincind,  
cu stebila de busuioc amenințând  
și cu glas de cuc cântând  
și cu auzul șoimului auzind.  
Toți sătenii,  
toți poporenii,  
toți preoții,  
toți dascălii,  
toți cântăreții  
pe garduri se vor surpa

și la mine se vor uita,  
la vorba mea,  
la cinstea mea,  
și se vor uita la mine  
ca la cuc când cântă,  
ca la câmp când înverzește,  
ca la măr dulce când înflorește,  
ca la codru când înfrunzește,  
ca la grâul de vară când se coace.  
Se întrebau: – Ce crai ?  
ce împărat ?  
Că nu-i nici un crai,  
nici un împărat,  
ci-i Ileana cea cinstită,  
cea iubită.  
Eu să rămân curată,  
luminată  
ca un struț de busuioc,  
ca un vișin înflorit,  
ca un pom mândru rodit  
cu mere meruit  
și cu agheazmă aghezmut.  
Ieșii afară: căutai în sus,  
căutai în jos,  
văzui vișin înflorit  
mărgărit;  
sunt trei surori a sfântului soare:  
cinstea,  
dragostea  
și frumusețea.  
Cu cinstea mă cinstesc,  
cu dragostea mă drăgostesc,  
și cu frumusețea mă înfrumusețesc !

Dacă nu se mărită nici acuma, când în obraji are luceferi, în spate luna și pe la poale stele mărunțele; când are glasul cucului, auzul șoimului, genele și sprâncenile ca pana corbului; când trece pe ulița

satului cu cal galben tropotind, cu frâu verde zornăind, cu telinca telincind, cu busuioc amenințând, cu glas de cuc cântând și cu auzul șoimului auzind, încât toți sătenii, toți poporenii, toți preoții, dascălii și cântăreții surpă gardurile ca s-o vadă trecând... dacă nici acum nu se mărită, apoi se vede că i-a murit *ursita*.

Dacă-i trăiește ursita, fata poate să afle cine este și dincotro are să vie. Sunt atâtea vrăji pentru asta !

În ajunul Sfântului Vasile, în puterea nopței, se duce la cotețul porcilor și începe a striga: „Ho, anul ista; ho ! la anu; ho ! la celalt an“. Dacă porcii grohăiesc la întâiul *ho* fata se va mărita în cursul anului; dacă grohăiesc la al doilea *ho*, se va mărita la anul viitor.

Întră fata în ocolul oilor și, repezindu-se pe necăutatele în mijlocul turmei, prinde una. De va fi berbece, se va mărita numaidecât.

La doi peri de porc, totuna de lungi, și-i pune pe vatră, după ce s-a stins focul. Dacă perii se înlăturează unul de altul, fata nu se va mărita; iar dacă se apropie și se împleticesc, numaidecât va face nuntă.

Dacă vrea să știe încotro-i este partea, fata încalecă pe melesteu (făcălet) și, mergând așa, se suie pe poartă și zice: „U ! partea mea, unde ești ?“ Încotro vor lătra câinii, de acolo să aștepte.

Poate să afle cum îi va fi soțul. Pentru asta se dezbracă fata numai în cămașă, se despletește, își leagă ochii, iese în curte și, pe dibuite, începe să numere parii de la gard. La al zecelea par se oprește și, după ce-l înseamnă, legându-l cu o șuviță de păr din capu-i, se întoarce în casă. A doua zi caută parul însemnat și, de va fi drept și sănătos, va avea parte de un bărbat tânăr, voinic și frumos; iar de va fi parul strâmb și noduros, nici bărbatul nu-i va fi mai de seamă.

În sfârșit, poate chiar să vadă aievea pe acel car-i va fi partea.

Asta se face așa: fata ia făină cât încapă în trei degete de trei ori, ia apoi sare de trei ori cu trei degete; aduce de la fântână trei guri de apă fără să vorbească cu nimeni, și face o turtă. Mănâncă jumătate din ea, iar cealaltă jumătate o pune sub perină. Noaptea visează că *partea* îi aduce apă.

Se mai face și altfel:

Fata merge la fântână cu lumânarea de la Paști; pleacă în fântână capul, se acoperă cu o prostire, aprinde lumânarea și, dacă are să se mărite în acel an, își vede *partea*.

\*

\*

\*

I-a venit flăcăului vremea de însurătoare. De acum trebuie să-și aleagă *partea* lui.

De multe ori o știe cine-i, pentru că așa-s lucrurile acestea: te pomenești că ți-ai ales-o, dar să te pice cu lumânarea, că n-ai putea spune de când și cum. Ş-apoi cine ar putea să spuie cum fac flăcăii cunoștință cu fetele ! Când îs dintr-un sat, se mai încape cunoștință ? Dacă-s din alte sate, se văd la hore, la praznice, la muncă.

În Bucovina și Transilvania, prin unele locuri, se obișnuiește ca în fiecare an, la începutul Câșlegilor, să se facă o petrecere, la casa unui fruntaș din sat, la care petrecere, numită *here* sau *herean*, în Bucovina, și *ospățul feciorilor*, în Transilvania, se adună fetele cărora le-a venit vremea de măritat și băietanii care ies pentru întâia dată în lume.

În Munții Apuseni ai Transilvaniei, în Țara Moșilor, este un obicei foarte vechi, care ni s-ar părea nouă foarte ciudat. În cea dintâi duminică după Sân-Petru, moșii și crișenii se adună la poalele muntelui Găina, un munte înalt de 1744 metri, unde se ține *târgul de fete*, la care vin fete de măritat de prin toată împrejurimea, ca să fie pețite de *feciori*.

În zori de zi, doi aleși din partea moșilor din comuna Vidra-de-Sus, unde se ține târgul, și doi partea crișenilor din Bulzești, vecini cu moșii, trag o linie de despărțire între moși și între crișeni, în câmpul târgului. Linia se trage așa, ca moșii să vină în partea dinspre răsărit, iar crișenii în partea dinspre apus a târgului.

Fetele cari vin la acest târg își aduc toata zestrea. În lăzi frumos sculptate și zugrăvite, își așează tot ce au tors, au țesut, au cusut, au împletit atâția ani de zile; lăzile apoi le încarcă pe cei mai frumoși cai și, împreună cu vitele cele mai frumoase, stupii cei mai bogați și tot ce au mai de preț în zestrea lor vin la *târgul de fete*. Aici, fiecare familie își face un cort deosebit, în care se expune zestrea și aleșii familiei așteaptă pe pețitori.

Feciorii, de asemenea, vin însoțiți de neamurile lor și își aduc ce au și ei mai de soi în averea lor, dar mai cu seamă câte o curea frumoasă plină cu aur și argint și, după ce își aleg miresele, urmează *încredințarea* prin schimbări de năfrâmi, numite *credințe*.

Încredințarea se face înaintea publicului.

De fapt, alegerea sau cumpărarea aceasta a miresei este numai o formă, pentru ca la acest târg se expun în cort numai fetele a căror căsătorie a fost de mai înainte hotărâtă; probabil însă că, într-o vechime îndepărtată, ceea ce este astăzi numai o aparență era o realitate.

Acest târg se face numai pentru moți, pentru că moțul nu-și dă fiica după un străin. Și nici moțul nu se însoară cu altă fată afară de *moțogancă*, pentru că nu-i numai degradantă, ci și necurată căsătoria cu alte muieri. Ca excepție numai, și foarte rar, se însoară un crișan cu o moață, dar un moț cu o crișană – niciodată.

Perechile încredințate pe Găina, la Sân-Petru, nu se pot cununa mai degrabă decât în primăvara următoare. Asta-i pentru că, după Sân-Petru, moții pornesc cu oile la iernat și se întorc numai la Sân-Georgiu, la pascătoare de vară.

Târguri de fete, ca acel de pe Găina, se mai fac în Transilvania și prin alte părți, precum la *Recea*, în Țara Făgărașului, care se ține în ziua de Bobotează; la *Teiuș*, pe Mureș, în ziua de Sântă-Mărie, și la *Blaj*, la Ispas, dar la aceste târguri fetele nu-și iau zestrea cu ele și încredințarea nu se face la fața locului, ca pe Găina.

În Banat, în loc de târg de fete, se ține un *hram bisericesc*, la care se face o serbare numită *rugă*. Și aici se obicinuiește a se expune în corturi, pe lângă biserică, lucruri de-al fetelor de măritat, care însă nu-și aduc toată zestrea și nici nu fac încredințare. Serbarea aceasta se face mai mult pentru a se cunoaște tinerii și a petrece.

După săvârșirea liturghiei, protopopul, sau în lipsa lui, preotul cel mai de vază, deschide jocul, în care nu poate intra orice fată din cele de față.

După ce și-a pus flăcăul ochiul pe fată sau – mai drept vorbind –, după ce s-a înțeles cu fata și a căpătat și consimțământul părinților, fără care nu se însoară nimeni, vine vremea să se trimită *în pețit* la părinții fetei, sau *în stărostie*.

Ca pețitori se aleg doi din cei mai buni de gură și mai cu seamă care știu *orații*.

*Starostii* se îmbracă frumos, iau o ploscă plină cu rachiu, pe care o țin ascunsă asupra lor, și se duc la casa cu pricina. După ce-și dau bună-vremea, se pun la sfat cu părinții, fiind de față și fata. Vorbesc ei una-alta, ca oamenii, și de la o vreme unul dintre starosti se face a



întreba dacă n-au de gând să-și mărite fata. Fata, când aude vorba asta, pricepe cam ce are să mai urmeze și-și caută treabă pe afară.

Tatăl fetei, că doar cu el se începe vorba, se arată la început cam greoi: ba că fata-i prea tânără, ba ca n-are frică să îi rămână *fata-n păr* și la urmă se mai înmoaie și el și, dacă s-ar găsi un ginere care să-i placă și lui și fetei, poate n-ar zice ba.

Auzind așa, starostii pricep că pot să înceapă vorba și, sculându-se, scot ploscuța și o pun pe masă. Acum părinții înțeleg pe deplin că aceștia sunt starostii și îi întreabă cum îi numele feciorului.

Atunci starostele care-i mai bun de gură se îndreaptă către părinții fetei și cuvântează cam așa:

Tânărul nostru împărat,  
cel de toți laudat,  
ne-a ales pe noi,  
pe noi acești doi,  
două slugulițe  
cu bună-credință,  
mici de stat  
și buni de sfat,  
mici de statură  
și buni de gură,  
și-a zis să mergem  
și să-i aducem  
cu cai în olac  
un mândru conac,  
care de fân  
și buți cu vin,  
ialovițe grase  
și jemne la masă.

Tânărul nostru împărat  
a auzit, a aflat  
că-n grădina dumneavoastră  
asta mare și frumoasă  
este un corci foarte frumos  
care-a crește – crește  
și-a-nflori-înflorește,

locu-mpodobește,  
dar a rodi – nu rodește.  
Și iar a aflat  
Tânăru-mpărat  
c-odraslile-i cresc  
și a-nflori-nfloresc,  
dară nu rodesc,  
loc nu-mpodobesc.  
Și el v-ar ruga,  
v-ar pofti așa:  
lui odrasla-a-i da.  
S-o dați împăratului  
la săraurile lui,  
ca a crește – să crească,  
și-nflori – să-nflorească,  
și-a rodi – să rodească,  
loc să-mpodobească !

Pe urmă se spune și numele *împăratului*, adică al tânărului care pețește fata.

Dacă părinților nu li convine persoana răspund că le pare și lor rău, dar fata-i prea tânără, în sfârșit, găsesc și ei motive de invocat, care să nu jignească nici pe starosti, nici pe tânărul pentru care au venit.

Prin multe locuri, dacă părinților nu le place tânărul propus, atunci așa, pe nesimțite, umplu ploscuța cu rachiu pe cât a fost și o pun înaintea starostilor. Acesta-i semn că propunerea nu le-a fost primită.

Dacă însă părinților le place tânărul, atunci cheamă și pe fată în casă, îi spun ceea ce se plănuiește pentru dânsa și o întreabă dacă vrea să meargă după feciorul care o pețește. Întrebarea aceasta o mai repetă părinții, punându-i în vedere toate greutățile căsniciei și amintindu-i vorba din bătrâni: „Căsătoria nu-i un înăr, să-l muști și să-l arunci“.

Dacă fata nu dă un răspuns bun, atunci starostii se duc de-i spun flăcăului isprava ce-au făcut; dacă fata primește propunerea, încep cu toții a cinsti din ploscă și a se veseli. Dacă sunt gazdele pregătite cu de-ale mâncării, cinstesc pe oaspeți și fata umblă ca un spiriduș ca să-i mulțumească pe toți.

Într-un târziu pleacă și starostii, lasând plosca în casa fetei care petrece pe starosti până afară și apoi se apucă de directat prin casă, căci nu se știe ceasul când va sosi și mirele, cu starostii sau vorbitorii, ca s-o pețească.

Prin Maramureș, starostii cari se duc în casa părinților au asupra lor unul o ploscă de rachiu și altul un măr în care sunt vârâți câțiva bani de argint sau de aur, după cum e și starea flăcăului.

Mărul este semnul încredințării și, dacă fata primește mărul pe care i-l dăruiesc starostii, însemnează că a primit și propunerea.

În unele părți din România, după ce-au băut din ploscă, fata vârstă în ea, pe ascuns, o bucată de lemn dintr-un jug, încredințată că, facând așa, dacă va lua în căsătorie pe flăcăul care o pețește, vor fi amândoi nedespărțiți ca doi boi într-un jug și-n viața lor vor trage deopotrivă în dreptate.

În cea dintâi joie sau duminică, și nu în altă zi, feciorul se duce cu părinții, cu starostii și cu câteva rudeni, întovărășiți de lăutari, ca să pețească el însuși fata.

Cum au intrat în casă și după ce și-au dat bună-ziua, unul dintre starosti, care e mai bun de gură și știe a *ura* mai frumos, zice:

Bună vremea,  
bună vremea,  
boieri pământești !  
Boierul de casă  
Afară să iasă,  
ceva să vorbim.

Tatăl fetei se face a întreba:

Cine sunteți dumneavoastră ?  
Ce căutați la curtea noastră ?  
Spuneți de unde sunteți,  
la ce-ați venit și ce vreți ?

Starostele începe a recita o *orație* lungă, în care spune că tânărul lor împărat

Dimineață s-a sculat,  
pe obraz că s-a spălat,  
la icoane s-a-nchinat,

lui Dumnezeu s-a rugat,  
pe cal murg a-ncălicat  
și la vânat a plecat.

Împăratul n-a vânat nimica, iar către seară dă peste o urma de fiară.  
Și fiindcă nu știa ce fel de fiară e, a strâns fel de fel de filosofi învățați

și pe toți i-a întrebat  
să-i spuie cu adevărat  
de ce-i urma ce-a aflat ?

Unii stau și cumpăneau și pe urmă ziceau:

că-i urmă de fiară mare,  
să fie de-mpreunare  
tânărului împărat,

iar alții ziceau că-i floare de grădină:

să fie de azi de la cină  
cu-mpăratul de-mpreună.

Tânărul împărat i-a ales pe dânșii:

Și după ce ne-a-nsemnat,  
pe loc că ne-a și mânat  
pe crângul ceriului,  
pe razele sorelui,  
pe numărul stelelor  
floarea să i-o căutăm  
și pe loc să i-o ducem.

Ei au căutat-o multă vreme și n-au gasit-o, și:

pe când pe gânduri stam  
și ce-om face nu știam,  
iat-atuncea că se lasă  
o stea mândră, luminoasă,  
drept spre curtea dumneavoastră.

După acest semn s-au luat, au zărit floarea și o cer să i-o ducă  
tânărului împărat.

Părinții fetei scot înaintea lor pe bunica fetei și zic:

– Pe aceasta o căutați ?

Lăutarii zic un bocet jalnic și starostii răspund într-un glas că nu-i aceasta.

Atunci vine mama fetei, apoi vreo servitoare bătrână și la urmă aduc pe fată.

Lăutarii își rup strunele cântând cântece vesele, peșitorii scot ploștile și se începe cinstea.

Se înțelege că obiceiurile acestea variază în diferite părți locuite de români, fondul însă e același.

De acum începe o chestiune mai gospodărească. Părintele feciorului, care vrea să știe ce zestre are fata, cuvântează cam așa:

– Cinstiților gospodari și meseni, până acum ni-a mers bine, că am aflat ceea ce căutam și stăpânii de casă s-au învoit s-o dea tânărului împărat, însă eu unul aș vrea să știu și ce ne mai dau dumnealor pe lângă dânsa ?

– Da, da, răspund oaspeții.

Atunci tatăl fetei spune ce dă el de zestre fetei lui și încheie zicând:

– Atât de la mine, iar de la Dumnezeu mai mult.

Tatăl flăcăului fiind mulțumit cu cele giuruite, ia un pahar de rachiu și, închinând la tatăl fetei, zice:

– Să trăiești, *cuscre*, la mulți ani ! Dumnezeu să dăruiască tinerilor viață îndelungată și fericită, și nouă de asemenea, ca să ne putem bucura de dânsii.

– Amin ! Dumnezeu să te audă, răspunde tatăl fetei.

Apoi acesta-l întreabă ce dă el tânărului împărat; și după ce-i înșira toate lucrurile câte are de gând să i le dea, amândoi părinții dau mâna și cinstesc câte un pahar.

Zestrea variază după cum sunt și părinții de bogați, ba chiar după cum e și fata de frumoasă, pentru că

zecile  
mărită secile,  
sutele  
mărită mutele,  
miile  
mărită urgiile.

Uneori părinților nu le convine tânărul care-i îndrăgostit de fata lor și nu vor să i-o dea. Atunci, dacă-i place fetei, flăcăul o fură și peste câțva timp se întorc înapoi la casa fetei, părinții îi iartă și apoi se logodesc.

Prin unele părți din Transilvania, obiceiul acesta este așa de răspândit, încât pare a fi o regulă generală.

Și că *o fură* pe fată, vorba vine; ei fug amândoi, fiind mai dinainte înțeleși.

Fata, ai cărei părinți se împotrivesc pornirii inimii ei, zice drăguțului:

Intră-n casă, nu te teme,  
vin' la mama de mă cere:  
de m-a da, de nu m-a da,  
scrie-n carte că-s a ta,  
pe fereastră ne-om fura.

Și ce frumos mai zice fata:

La soare ne-om încredința,  
la lună ne-om cununa.  
Este-un popă-ntre moliți  
ce cunună pe fugiți;  
este-un popă între fagi  
ce cunună pe cei dragi.

Câtă poezie !...

Se întâmplă câteodată, dar mai rar, ca flăcăul să răpească în realitate pe fata care nu vrea să-l ia de bărbat. În asemenea cazuri, de multe ori urmează judecăți și condamnarea răpitorului.

În sfârșit, și mai rar se întâmplă ca răpirea să fie pusă la cale chiar de părinții fetei, și anume când feciorul este de *altă lege*, adică de altă naționalitate, și ca să nu creadă ceilalți români că ar fi cu voia părinților căsătoria între tineri.

De acuma urmează *logodna* sau *încredințarea*.

În România, Bucovina și Basarabia, cuvântul *logodnă*, de origine slavă, este singurul întrebuințat, pe când în Banat și în Munții Apuseni ai Transilvaniei, acest cuvânt este necunoscut și se întrebuințează numai cuvintele *încredințare* și *credință*. *Au făcut credința* înseamnă *s-au logodit*, iar *și-a stricat credința* înseamnă *și-a stricat logodna*.

Logodna se face în felurite chipuri, dar totdeauna și oriunde la români se întrebuințează grâul sau orezul, simbolul fecundității.

Foarte frumoasă este datina logodnei prin părțile Dornei și ale Câmpulungului din Bucovina.

Feciorul care are să se însoare poștește la el acasă, într-o seară, și mai cu seamă joia, pe neamuri, cu care apoi se duce la părinții fetei ca să se logodească. Se înțelege că lăutarii nu lipsesc.

La casa fetei sunt de asemenea adunați oaspeți, care așteaptă sosirea mirelui și, cum zăresc alaiul, se vâra toți în casă și încuie ușile.

Cum sosesc, iese înainte unul dintre ei, acela care va fi colăcer în cursul nunței, se așează la fereastră și ține o orație, o variantă de ale acelora de care am pomenit mai înainte, orație în care se vorbește de urma de fiară, după care i-a trimis pe dâșii *tânărul împărat*. Orația aceasta se sfârșește:

Ușile să descuieti,  
că de nu, dăm din armăți.  
Și vom da cu armățile  
și vom sparge ușile,  
și vom da cu pistoalele  
și-om sfărâma fereștile.

Cei din casă descuie ușile și atunci împăratul intră înăuntru, dar nu găsește pe tânăra, care-i ascunsă în vreo cămară.

Tânărul împărat întreabă:

– Unde-mi este floarea cea aleasă, prea înălțata împărăteasă ? Unde ați ascuns-o ? Aduceți-mi-o mai degrabă, căci oastea mea este nerăbdătoare s-o vadă.

Neamurile fetei răspund:

– Înălțate împărate, fii bun și mai așteaptă puțin, că acum ți-om aduce-o.

Și-i aduc o babă urâtă, ori un flăcău îmbrăcat femeiește, până ce, după mai multe glume dintre acestea, îi aduc aleasa lui, care intră smerită și rușinoasă, iar flăcăul o apucă de mână și se așează cu dânsa în *capul* sau în *crucile mesei*, unde-i locul cel de cinste.

Pe masă este un blid cu grâu ales. În acest grâu tânărul varsă câțiva bani de argint, iară fata o năframă frumoasă, cusută de dânsa. Pe urmă unul dintre neamurile fetei zice:

– Ia-ți, copilă, lucrul tău ! – adică năframa.

Unul dintre neamurile feciorului răspunde:

– Ba nu, ia-ți mai bine banii, căci pentru lucrul tău îți sunt plată acești bani.

După aceasta tinerii vâra mâinile în blid, el scoate năframa, ea scoate banii și amândoi luând câte puțin grâu, îl aruncă cruciș asupra celor din casă. Cealaltă parte din grâu părinții fetei o strâng până după cununie, adică până la colăcărie.

Fata își strânge banii, iar flăcăul scoate traista ce-o purta pe umăr și, împreună cu năframa de la fată și cu cușma din cap, le încredințează viitorului său socru.

Socru-său, primind aceste lucruri, îi pune pălăria sa pe cap, iar lucrurile le încredințează fetei, care coase năframa la cureaua traistei, iar la cușmă-i coase o *pană* frumoasă, făcută din pene de păun și la mijloc cu bani de argint. După ce sfârșește de cusut, fata dă lucrurile tatălui său, care le întoarce îndărăt viitorului său ginere, luându-și pălăria sa înapoi și urează tinerilor să trăiască ani mulți și fericiți.

După ce astfel s-a făcut logodna, părinții duc pe mireasă iar în camera în care a stat ascunsă și o lăasă acolo până ce se începe jocul, în care timp părinții tinerilor pun la cale ziua când va fi cununia.

Urmează masa, cu lăutari și veselie, și apoi se începe jocul la care se aduce și mireasa.

În Transilvania, pe valea Someșului, pețitorul dă fetei un inel, numit *credință* sau *inel de credință*, iar fata îi dă o năframă de buzunar, numită tot *credință* sau *năframă de credință*, după care își dau mâna dreapta, iar *grăitorul* îi stropește cu apă și le taie (desparte) mâinile ca și la oricare alt târg încheiat.

*Năframa* și *inelul* se întrebuintează la logodnă de către românii de pretutindeni. Flăcăul care ia năframa sau inelul unei fete îi făgăduiește, numai prin aceasta, fără a-i spune vreun cuvânt, că o va lua de nevastă. Și când voinicul nu-și ține cuvântul, cât îl urăște fata:

Uite, mamă, voinicul,  
cum mi-a luat inelul;  
eu i-l cer ca să mi-l deie,  
el spune c-ar să mă ieie.  
Când aș ști că m-ar lua,  
singură m-aș spânzura



în mijlocul câmpului,  
în creanga sovârvului,  
în drumul voinicului.

După ce s-a hotărât nunta și s-a statornicit ziua cununiei, se încep pregătirile.

La casa viitoarei mirese e zarvă mare. O parte din zestre o are pregătită de mai înainte, fiecare fată căreia i-a venit vremea de măritat, dar unele lucruri trebuie făcute acuma. Și neamurile dau năvală ca să ajute care cum poate.

Cu ajutorul lui Dumnezeu zestrea-i gata, ziua cununiei se apropie și *vorniceii* își încep slujba.

*Vorniceii* sau *chemătorii* sunt cei ce se numesc în orașe *cavaleri de onoare*. Și mirele și mireasa au *vorniceii* lor, și fiecare face *chemările*, adică „invitățile” în numele persoanei pe care o reprezintă.

*Vorniceii* se aleg dintre neamurile mai apropiate ale logodiților, precum un frate mai mic ori un văr, iar în lipsă de rude se aleg și prieteni buni.

În ajunul cununiei, iar în alte părți chiar cu două zile mai înainte, *vorniceii* mirelui se adună la casa lui, iar ai miresei la casa ei. Se înțelege ca sunt îmbrăcați cu hainele cele mai curate și mai frumoase. Mirele și mireasa dau fiecărui *vornicel* câte o ploscă plină cu vin sau rachiu și câte o năframă pe care o leagă la capătul unui băț de alun cu cordele colorate: le mai dă și câte o floare de târg, pe care *vorniceii* o prind la pălărie sau la căciulă, unde o țin până după nuntă.

*Vorniceii* miresei, îndată ce s-a isprăvit cununia, ies din slujbă; ai mirelui însă au slujbă ceva mai lungă, până după *masa-mare*, când începe rostul *vătăjițelor*.

Unul dintre *vorniceii* mirelui, care are o însărcinare foarte însemnată, se numește *vornicel-primar* și merge întotdeauna în fruntea celorlalți.

După ce ți-au primit „insignele”, *vorniceii* pornesc prin sat.

*Chemarea* se începe de la nunii mari, apoi se cheamă fruntașii satului și se sfârșește cu oamenii sărmani.

Cum intră în casa omului, *vornicelul* ține către gazde o cuvântare cam în felul acesta:

Mirele nostru vestit  
azi prin mine v-a poftit  
să faceți o cale

pân' la curtea dumisale,  
la un scaun de odihnă  
și un pahar de băutură  
și mai multă voie bună.  
Eu sunt sol împărătesc,  
la curtea lui vă poftesc  
și dacă mi-ți asculta  
cușma din cap mi-oi lua  
pân' la pământ m-oi pleca,  
dumneavoastră m-oi ruga  
să faceți bine să veniți,  
dară să nu bănuiți.

Vornicelul scoate plosca și păhărelul, îl umple cu vin ori cu rachiu, după cum are și el în ploscă, cinstește pe stăpânii casei și pe cei străini, dacă se întâmplă să fie, și apoi pleacă la altă casă.

Vorniceii nu au timp de pierdut, mai cu seamă când satu-i mare și chemările se fac în ajunul cununiei. De aceea ei nu șed când intră în casa cuiva, ci stau în picioare și, când gazda-i pofteste pe scaun, unul dintre ei zice:

N-avem scaun de ședere,  
nici loc de rămânere,  
că-avem cale de călătorie,  
ca Dumnezeu să ne ție.

Pe când vorniceii cheamă pe săteni la nuntă, la casa miresei *druștele* o gătesc.

Druștele sunt „domnișoarele de onoare“, două din partea miresei și două din partea mirelui, alese, ca și vorniceii, dintre rudele mai de aproape sau chiar dintre prietenele mai bune.

Druștele îngrijesc de „toaleta“ miresei: o piaptănă, o îmbracă și o însoțesc. Ele pregătesc *beteala* și, în părțile unde este obiceiul, *cununa* miresei, pe care o poartă pe cap în ajunul cununiei și a doua zi, la cununie.

În timpul cât o piaptănă pe mireasă, druștele și celelalte fete, și mai ales nevestele înrudite cu mireasa, cântă niște cântece de jale, în care se descriu suferințele ce o așteaptă în căsătorie.

Iată, de pildă, cum o jelesc prin județul Râmnicu-Sărat:

Copiliță cu părinți,  
la ce focu' te măriți,  
că mila de la părinți  
anevoie s-o mai uiți;  
că-i mila de la străini  
ca gardul de mărăcini,  
și mila de la bărbat  
ca frunza de plop uscat:  
când gândești  
să te umbrești,  
atuncea te dogorești;  
când gândești să trăiești bine,  
atuncea e vai de tine.

Prin unele părți din Bucovina, când piaptănă pe mireasă, nu-i împletesc tot părul, ci-l lasă o parte despletită, ca să atârne pe spate, iar din părul împletit fac *gâț* în jurul căreia pun o floare de târg, precum și cordele în culorile naționale, roșii, galbene și albastre, care toate la un loc formează *cununa* sau *coroana*.

Prin Transilvania aceste cununi sunt anume făcute și mireasa o pune pe cap când pleacă la biserică, iar prin ținutul Dornei, în Bucovina, cununa aceasta se face astfel: „se înșiră de-a lungul unei petele atâtea monete câte sunt de-ajuns spre a cuprinde capul miresei; la mijlocul petelei fac o rotiță, iar în nuntrul acesteia pun o florică în forma unei stelute și aceasta tot de monete, așa ca florica să vie pe frunte, iară peteaua sau cealaltă parte a cununei peste tâmple. Pe lângă peteaua aceasta mai înșiră încă și alte petale de mărgelă“.

În cele mai multe părți ale Bucovinei, precum și în celelalte țări locuite de români, cununa aceasta este făcută din flori naturale, culese ori de mireasă însăși ori de mire.

În România și pe valea Someșului din Transilvania este datina de a se împodobi miresele cu peteală.

Când fac peteala, i se cântă miresei așa:

Săriți, flori, de-mbobociți,  
că mie nu-mi trebuiți.

Până ieri cu fetele  
și-astăzi cu nevestele.  
Bate, vântule, prin munți,  
adă-mi dor de la părinți;  
bate-mi, vântule, prin flori,  
adă-mi dor de la surori;  
bate, vântule, prin brazi  
și-mi adă dor de la frați.

Însăși mireasa întristată și amărâtă își cântă cântecu-i de jale:

Câtă frunză-i pe pământ  
toată-a zis să mă mărit,  
numai frunza de ovăz  
zice ca să mă mai lăs.  
Doară floarea scaiului  
spune-mi lungul traiului,  
c-acela-i un lucru-așa  
că nu-l mai poate strica  
nici popă, nici birău,  
numai singur Dumnezeu;  
nici popa, nici vlădica,  
numai moartea grabnica.

Cântând își alină durerile inimii; și cele care o ascultă și știu în ce foc se vâără, o îndeamnă să cânte mereu:

Cântă-ți, fată, cântecul,  
că, dacă te-ai mărita,  
a cânta nu-i cuteza:  
în casă de soacră-ta,  
în tindă de socru-tău,  
afară de mutu-tău,  
în poiată  
de cumnată  
și nu-i cânta niciodată.

După ce mireasa a fost pieptănată și îmbrăcată, după ce i-a pus și *salba* de gât, pe unde se obișnuiește aceasta, vine *socrul mic*, adică tatăl miresei,

iar dacă n-are tată vine un frate sau vornicelul primar și, luând pe mireasă de mână, o așează după masă, pe o pernă ori pe o pereche de scoarțe; de-a dreapta ei se pune *drușca mare* și de-a stânga *drușca mică*, iar dinaintea miresei, pe masă, se așează, unul peste altul, doi ce colaci frumoși.

Părinții și druștele încep a plânge, iar mireasa care-și stăpânește lacrimile, cu osebire când mirele e urât, ia un pahar și închină la părinți. Întâi închină la tatăl său, care, cu mâna înfășurată într-o năframă, ia paharul, închină la mireasă și-i urează viață îndelungată și trai bun. Mireasa închină apoi la mama ei și apoi pe rând la frați, surori și neamurile care se afla în casă.

După ce a închinat la toți afară de tineret, vornicelul miresei poștește pe părinții ei să-i pună cununa pe cap și s-o binecuvânteze.

Părinții, luând cununa din mâna druștelor, o țin câțva deasupra capului miresei și, după ce o binecuvântează, o *încoronează*.

Numai cine a văzut o scenă ca aceasta știe cât e de solemn acest minut !

Nuntașii cântă apoi un cântec de acestea:

Frunză verde mărăcină,  
Ia-ți, mireasă, ziua bună  
de la frați, de la surori,  
de la grădina cu flori,  
de la strat de busuioc,  
de la feciorii din joc,  
de la frunza cea de brad,  
de la puiul cel cel lăsat.  
Plânge, mireasă, cu jele,  
că n-oi mai purta petele,  
nici în degete inele,  
și nici în urechi cercei,  
nici n-oi șede cu flăcăi.  
Cununița ta cea verde  
cum te scoate dintre fete  
și te dă între neveste !  
Și cununa cea de flori  
Te scoate dintre feciori  
Și te pune-ntre nurori !

Cântați, fete, și horiți  
 până sunteți la părinți;  
 cântați, fete, horile  
 și vă purtați florile;  
 după ce v-ați mărita  
 horile nu-ți mai juca,  
 florile nu-ți mai purta.

Nici la casa mirelui nu-i tocmai multă veselie. Pe când druștele gătesc pe mireasă, pe mire îl bărbierește unul din vornicei și altul, sau lăutarul, îi cântă cam așa:

Frunză verde, mere, pere,  
 nu te mai însura, vere;  
 destul m-am însurat eu  
 și-am luat un lucru rău.  
 Plângeți ochi și lăcrămați  
 că voi sunteți vinovați,  
 că nu cătați ce luați;  
 vă lăcomiți la avere  
 și trăiți fără de plăcere.

În alte cântece se face aluzie la femeile *belea*:

Tinerel m-am însurat  
 și femeie mi-am luat.  
 Mi-am luat-o de lucrat,  
 dar ea șade numa-n pat,  
 cere ciubote de țap.  
 Vai de mine, ce să fac ?  
 Numai să iau lumea-n cap !

După ce s-a bărbierit și s-a îmbrăcat în hainele de mire, părinții sau neamurile cele mai apropiate îl iau de mână și-l așează în capul mesei, cu druștele lângă dânsa, cam pe când începe a se îngâna ziua cu noaptea, încep a se aduna și cei poftiți de vornicei, aducând daruri pentru tineri. Darurile cele mai obișnuite constau în colaci, unt, brânză, găini, fructe, în sfârșit, ceea ce-i dă mâna fiecăruia.

Aceste daruri, numite prin unele părți ale Bucovinei *cinste*, sunt cunoscute în județele din Neamț, Roman și Bacău sub numele de *vedre*. Fiecare oaspete, când prezintă miresei darul adus, i-l închină cam așa:

Bună vremea,  
Bună vremea,  
Înălțată-mpărătea.să !  
Ședeți în coate după masă  
Ca și-o garoafă frumoasă,  
De-aceea femeile  
Din toate părțile  
Năzuiesc ca albinele  
La dumneavoastră  
Și s-arată cu colăceii  
Mândri și frumușei,  
Să aveți parte de ei;  
Colac mândru și frumos,  
Ca și fața lui Hristos,  
Să faceți bine să-i primiți  
Și să nu bănuți.

Mireasa se scoală, primește cinstea și cinestește pe toți.

Același lucru se petrece și în casa mirelui, care, stând și el pe o perină între druștele sale, primește darurile ce i se aduc și cinstește pe fiecare.

Un obicei comun tuturor românilor este ca mirii, înainte de cununie, să-și ceară *iertare* și *hinecuvântare* de la părinți.

În multe părți, aceasta se face în ziua cununiei, dimineața; în alte locuri se face în ajun, după primirea darurilor, când, sculându-se mireasa și druștele de la masă, în locul lor se așează părinții, cari țin în brațe o pereche de colaci și sare, iar *colăcerul*, stând în picioare la spatele miresei, care îngenunche înaintea părinților ei, cere *iertare* sau *iertăciune* în numele miresei.

Cuvintele prin care colăcerul cere iertarea nu sunt niște banalități obișnuite în viața zilnică; de aceea nu orișicine poate îndeplini funcția de *colăcer*. Acesta trebuie să fie un adevărat orator, care el singur se dă drept un „purece al satului“, când se descrie:

Mic de stat  
 Și bun de sfat,  
 Mic de statură  
 Și bun de gură.

Și trebuie să fie „bun de gură“, pentru că discursul lui este o orăție foarte lungă, pe care nu o citește de pe o carte, ci trebuie să o spuie ca apa.

În orăția aceasta se spune cum a făcut Dumnezeu lumea și pe Adam și Eva, care au călcat porunca dată, din care pricină au fost alungați din rai, dar mai pe urmă Dumnezeu s-a îndurat de ei, i-a iertat și i-a binecuvântat să se înmulțească și să stăpânească pământul. Spune apoi că tinerii aceștia cari vor să se căsătorească, trăind în lume, vor fi greșiți multe și ei și vor fi supărați pe părinți, pe care acuma-i roagă să-i ierte și să-i binecuvânteze.

Isprăvind colăcerul orăția lui, părinții binecuvântează pe mireasă cu pâinea și sarea pe care le-au ținut pe brațe tot timpul cât și-a rostit colăcerul orăția.

Adeseori mirele nu-i dintr-un sat cu mireasa; în asemenea cazuri mirele pleacă sâmbătă des-de-dimineață ca să-și aducă mireasa acasă.

Mirele este însoțit e o armată întreagă de călăreți, iar în urma lor vin căruțele și un car cu patru boi, cum și lăutarii, fără cari nuntă nu se poate.

Cei din satul miresei au avut grijă să caute în apropiere de casa miresei o *gazdă*, un *conac* unde să tragă mirele cu suita sa.

Ajuns în sat, se trimet doi călăreți, numiți *conăcari*, să vestească miresei că mirele se apropie. Unul dintre conăcari, de regulă *colăcerul*, ține celor ce-i ies într-o întâmpinare o orăție, care începe așa:

Bună ziua,  
 Bună ziua,  
 La dumneavoastră cinstiți  
 Și vestiți  
 Oșteni împărătești,  
 Dar mai cu de-ales  
 Bună ziua,  
 Bună ziua  
 La dumneata,  
 Stolnic împărătesc !



După ce s-a sfârșit orația, se leagă câte o năframă la frânele cailor conăcarilor, și, însoțiți de un călăuz dintre nuntașii miresei, se întorc la locul unde-i așteaptă mirele cu ceata lui și cu toții se duc la conacul ce li s-a pregătit.

Dacă mirele e dintr-un sat cu mireasa, după ce aceasta și-a luat iertăciune de la părinți, urmează *închinarea schimburilor*, iar dacă mirele e din alt sat, aceasta se face după conăcărie.

*Închinarea schimburilor* este schimbul de daruri ce-și fac mirele și mireasa, datină care nu se găsește pretutindeni unde sunt români. Acolo însă unde se obișnuiește, se face așa: toate darurile pe care mirele voiește să le facă miresei, împreună cu lucruri, bune de mâncat, precum nuci, mere, alune, le pune într-o strachină mare, într-o sită ori într-un ciur care se numește *corabie*, le acoperă cu un tulpă și le încredințează vornicului primar, care de astă dată se mai numește și *corăbier*, ca să le ducă și să le închine miresei.

*Corăbierul*, însoțit de mai mulți flăcăi, cu lăutarii în frunte, pornesc spre casa miresei. Vorniceii miresei, cum văd că alaiul se apropie, dau de veste miresei ca să se retragă în *cetate*, adică se așeze după masă între druște, apoi aleargă la poartă, o închid, o leagă bine și pun câțiva portari ca să nu lase pe nimeni să intre.

Când sosește corăbierul cu ai lui, unul dintre portari îi aține calea și zice:

Voi voinici,  
 Voinici ostășei,  
 Mari și mărunței,  
 Tineri, sprintenei,  
 Mândri, frumoșei,  
 Spuneți, ce umblați  
 Și ce căutați ?  
 Unde vă este calea,  
 Calea și cărarea ?  
 Cine v-a-nșelat  
 Și v-a-fermecat  
 De umblați pe-aici  
 Cu cei bezmetici ?

Unde ați sosit  
Voi n-ați nimerit,  
Zău !, ațirătăcit !

Corăbierul răspunde:

Ce umblăm,  
Ce căutam  
Nimănui seamă  
Nu avem să dăm !  
Am sosit,  
Am nimerit,  
Ne-nșelați,  
Nefermecați,  
Chiuind  
Și hohotind  
Vom descuia  
Și vom intra  
La a noastră înălțată  
Și lăudată  
Împărăteasă  
Mireasă.

Chiuind și în cântecele lăutarilor, intră alaiul pe poartă și pătrunde în casă.

Se face liniște. Corăbierul zice:

Bună vremea,  
Bună vremea !  
Bucuroși sunteți de noi ?

Părinții miresei răspund:

Bucuroși, poftim la noi !

Corăbierul începe a juca schimburile, cântând:

Dacă nu ne-ați fi poftit,  
Noi pe-aici n-am fi venit;  
Dacă nu ne-ați fi chemat,

Noi pe-aici n-am fi-nserat.  
 Dar noi n-avem de-nchinat  
 Ciuboțele  
 Frumușele  
 De pe la armeni,  
 Tulpănașe  
 Drăgălașe  
 De la olendreni<sup>1</sup>.  
 Tulpănașele-s cu flori,  
 Să fie de sărbători;  
 Tulpănașele-se cu zdrențe<sup>2</sup>,  
 Ca să fie de blândețe  
 Pân' la adânci bătrânețe !

Zicând aceste cuvinte, corăbierul se apropie de masă, pe care sunt trei colaci puși în rând, dintre cari cel din mijloc e acoperit cu o năframă cusută de mireasă, cu fluturi și găurele și împăturită în patru cornuri, astfel că florile de la cornuri vin deasupra și, ținând corabia cu darurile în fața miresei, i le închină rostind o lungă orăție, în care se povestește cum înălțatul împărat

Toate târgurile a umblat,  
 Toate orașele-a călcat,

Dar n-a găsit miresei marfă după fața înălțatei împărătese. Atunci împăratul și-a adunat oastea și a trimes-o

Să vâneze fieri  
 Și jderi,

dar și-a luat de seamă că fieri și jderi poartă numai *domnii*, și atunci a dat poruncă sfetnicilor de au gătit corabia și s-au dus la Țarigrad și au încărcat corabia cu marfă și au plecat înapoi. Pe mare i-au apucat

Vânturi grele  
 Și vremuri rele;

<sup>1</sup> De la *Holländer*.

<sup>2</sup> Adică *ciucuri*.

Vânturile-au abătut,  
Corabia-n loc a stătut.

Atunci tânărul împărat a adunat patriarhii și vlădicii

Și trei zile-ne-ncetat  
Și trei nopți neprecurmat  
Lui Dumnezeu s-au rugat  
Până vânturile au stat.

Dar

Când au fost pe la mijloc  
De mare, într-un rău loc,  
A dat Dumnezeu un vânt  
Cum n-a mai fost dat nicicând,  
Un vânt mare spulberat,  
Corabia au răsturnat,  
*Negoațele* s-au înecat.

Aflându-se și ei călători pe acolo, au sărit și

Negoațele mai mice  
Le-am luat toate-n caice  
Și le-am adus pân-aice.

În orație se numără apoi darurile trimise de mire. Astăzi darurile  
n-or mai fi aceleași, ca mai înainte vreme, dar măcar amintirea lor se  
păstrează în orație.

Și ce este în corabie ?

Alune și nuci,  
Turțișoare dulci,  
Ca să le mănânci;  
Mere, pere, alune,  
Papuci și smochine,  
Niște pupucași  
Tare drăgălași;  
Taftă de mătăasă,  
Ciubote frumoase

Ca pentru mireasă;  
 Năfrămuțe pestricioare,  
 Ciuboțele gălbioare,  
 Ca să-ți fie dumitale  
 Oricând de tras pe picioare  
 Și de ieșit la plimbare  
 Seara, la apus de soare,  
 Dimineața pe răcoare.  
 Și-ncă ți-a mai cumpărat  
 Tânărul nostru-mpărat,  
 Un *festilat* lat  
 Să-ți fie de-nhobotat,  
 Și-un fesuşor roșior  
 De care cam multișor  
 Dumitale ți-a fost dor,  
 Cu canaful de mătasă  
 Să-l ai de plimbat prin casă,  
 Și un testimel  
 Frumușel  
 Cu floricele,  
 Să-ți fie de mângâiere;  
 Jupâneasă  
 Mireasă,  
 Dacă pe mine nu mă crezi,  
 Poftim, pune mâna și vezi !

Mireasa dă să puie mâna pe *corabie*, dar corăbierul o trage repede înapoi, continuându-și orația, în care spune multe glume, cam de acestea:

Nu te grăbi la luat,  
 Cum te-ai grăbi la măritat.

În sfârșit, isprăvind orația, pune corabia dinaintea miresei pe masă și zice:

Colăceii ți i-oi da,  
 Dară tulpănașul ba !

Apoi descoperă schimburile și le lasă pe masă, iar tulpănelul cu care au fost învălitate le ia el, zicând:

Amin ! amin ! amin !  
 Și cine n-a zice amin  
 Să se-mpiedice de-un arin,  
 Să deie cu capu-n spin,  
 Că noi cu toți zicem amin !  
 Și mie ce mi se cuvin ?  
 Un păhăruț de vin  
 Și-o năframă de in,  
 Să-mi șterg mustața de vin.

Mireasa îi cinstește cu un pahar, mulțămindu-i pentru schimburile aduse, iar corăbierul, închinând paharul, mulțamește miresei și-i urează fericire prin o lungă orăție.

După ce corăbierul și-a îndeplinit misiunea, pleacă și vornicul miresei cu schimburile la mire și, ducându-se cu același ceremonial, închină mirelui, care stă între druștele sale, după masă, schimburile trimise de mireasă, iar la urmă corăbierul, primind păhăruț de la mire, zice *orația paharului*, adică îl felicitează, presurând urările cu multe glume.

După ce s-au isprăvit toate acestea, se începe *danțul*, sau *piporul*, cum se zice în Transilvania, sau *la pom*. Și anume: vornicelul primar poruncește lăutarilor să cânte un joc, care în Bucovina și Moldova se numește *moldoveneasca*, un fel de *horă de brâu*, iar el prinde de mână pe cel întâi oaspete din dreapta miresei, începe a juca și scoate cu danțul pe mireasă și pe druște de după masă, chuind:

De trei ori pe după masă  
 Să scoatem floarea din casă,  
 Să rămâie binele,  
 Să roiasc' albinele.  
 Pe la noi acum roiesc  
 Ca și vara, când cosesc,  
 Și cosesc rânduri de flori  
 La fete și la feciori.

Al doilea vornicel, care de obicei stă la coada danțului, zice și el îndată după asta:

Tot așa, că-i bine-așa !  
Multă vreme n-a fi așa.  
Ba a fi, de-om mai trăi  
La vară, când vom cosi,  
Și-om cosi rânduri de-flori,  
Să fie de sărbători  
Pentru fete și feciori.

La adresa miresei câte un drumeț strigă:

Tu mireasă veseloasă,  
Nu fi așa de voioasă,  
Că bota-i pe grindă-n casă,  
Cioplită în patru dungi,  
Cât ți-e spatele de lungi.

Dacă mirele-i din alt sat, ca să-i facă inimă rea miresei, unul strigă:

Joacă nunta de trei zile  
Și mirele nu mai vine;  
Joacă nunta pe surcele,  
Mai încetu vătăjele,  
Că vezi, mireasa mai moare  
De atâta așteptare.

Tot jucând și chiuind iese din casă, dar, când ajunge în pragul ușei, vornicelul care conduce danțul face mai întâi o cruce, zice: „Sănătate la bătrâni și tinerilor noroc“ și apoi pășește peste prag.

Afară urmează danțul înainte, până târziu după miezul nopții.

Aceeași rânduială-i și la casa mirelui; tot așa-l scot și pe dânsul de după masă, chiuindu-i lucruri potrivite pentru el.

Ca măgulire pentru gustul lui ales, când mireasa-i frumușică sau în ironie, când îi mai slută, i se strigă:

Florică albăstrea,  
Ce-ai crescut pe seama mea  
Așa naltă, frumușea ?  
Florică de pe șes,  
Dintr-o mie te-am ales,  
Te-am ales numai pe mers !

Pentru cei bătrâni, tinerii strigă:

Cât e moșul de bătrân,  
Tot dorește măr din sân.

Și când moșul zâmbește pe sub mustața lui cărunță, un glumeț îi strigă:

Aruncă-te, moș bătrân,  
Că la iarnă ți-o da fân.

Dar nici moșul nu se lasă mai pe jos; are el ac și pentru cojocul îndrăznețului:

Sub potcoava cizmei mele  
Șede dracul și-o muiere  
Și mă-nvață-a face rele.  
Sub potcoava mea cea nouă  
Șede dracul și se ouă  
Să vă facă papă vouă !

Și câte de acestea, care de care mai hazlii !

Pe când joacă danțul la casa mireului, vine un sol din partea miresei și-l pofteste cu toată suita sa la *masa mică*, în casa miresei.

Mirele pornește cu danțul, în fruntea căruia se află *vornicelul* cel mai isteț. Când ajung la mireasă, ea-i la masă, înconjurată de druștile ei, iar afară tineretul joacă strașnic. Flăcăii au de grijă să se ție bine încleștați de mână ca să nu poată face nimeni loc printre dânșii și păzesc intrările în casa miresei.

Vornicelul care conduce danțul mirelui face tot soiul de figuri viclene ca să înșele pe cei din danțul miresei și să capete intrare în casă; dacă nu-i izbutesc șireteniile, chibzuiește el unde-ar fi mai puțin vânjoși flăcăii, ca să facă o spărtură între ei, și dă asalt. La urmă, dacă nu-i și nu-i de chip să pătrundă în *cetate*, unde-i așteaptă mireasa, nunul cel mare dă un dar bănesc păzitorilor cetăței și mirele intră cu ai lui și se așează și el la masă.

Vornicelul miresei sau și altcineva ține iarăși o orăție specială, în care îndeamnă pe oaspeți să ospăteze sănătoși și numai după aceasta încep să mănânce.

La sfârșitul ospățului se ridică toți de la masă și ies afară, dar cu o deosebită rânduială, și anume: se prind de mână în ordinea cum au fost înșirați la masă și, formând un lanț în mijlocul căruia se află mireasa, încep a juca și astfel, tot jucând, ies din casă.



Iar vătăjelul primar, care conduce danțul, zice:

Frunză verde de năgară,  
 Ia poftim danțul afară,  
 C-a fost vreme mai de mult,  
 Dar noi nu ne-am priceput.  
 Būsuioc crescut pe masă,  
 Ia haideți nuntași pe-acasă,  
 Ori poftim și mai jucați,  
 Că d-asăară tot mâncați.

\*

\*      \*

E ziua de cununie, de obicei duminică și uneori joia.

Viitorii soți, după cum este datina prin unele părți, trebuie să se scalde și apoi se gătesc.

Pe mireasă o gătesc druștele și nevestele cele tinere, așa precum s-a făcut și în ajunul zilei de cununie, punându-se acuma și mai multă băgare de seamă, ca să fie mireasa încă și mai frumoasă.

În Transilvania o piaptănă cu un pieptene special, numit *acar*, făcut fin fier sau din aramă, lătuț cam de un deget, ambele capete rotunzite și aduse spre olaltă, cam ca o semilună. Din păr îi lasă *cosițe*, pe care, în unele părți, le înfrumusețează cu diferite cordele.

Peste hainele cu care e îmbrăcată se încinge cu o *cingătoare* sau *brâu* de lână, căruia îi fac un *nod*, pe care mirele îl va deznoda la anume timp. Unde este obiceiul, i se pune *hobotul*, salbă la grumaz, și o încununează.

Pe când o gătesc, druștele îi cântă felurite cântece. Unele zic așa:

De la noi a treia casă  
 Se mărită o mireasă  
 Și pe noi, fete, ne lasă  
 Cu inima friptă, arsă.  
 Se mărită, se mărită  
 Și-ar să dea peste-o ispită,  
 C-ar să-și capete o soacră  
 Ca și poama cea mai acră.

Alte cântece sunt triste, menite să înduioșeze pe mireasă, pentru că datina este ca în tot timpul gătelei mireasa să plângă. Dacă nu-i vine a plânge, pentru a nu se călca datina, numai ce vezi o babă mai iscoditoare că dă pe la ochii miresei cu o ceapă zdrobită, ca măcar așa să-i curgă lacrimile.

După ce s-a isprăvit găteala, tatăl miresei își pune fata după masă, pe o perină, între druștile ei, care nu-s mai urât gătite.

Cum s-au așezat după masă, toate neamurile îi închină câte-un pahar, începând cu tata și mama și ea, luând paharul, îl duce la gură, fără a gusta din el, mulțamește și-l dă înapoi.

Înainte ei, pe masă, este un colac acoperit cu o năframă frumoasă; în cornurile mesei este sare.

Când se scoală de la masă, mireasa ia năframa cu care a fost acoperit colacul și o pune în brâu.

Apoi vornicelul primar începe danțul și scoate pe mireasă de după masă.

Același lucru se petrece și la casa marelui, care acum trebuie să fie îmbrăcat cu *cămașa de mire*, pe care i-a cusut-o mireasa anume pentru cununie.

După aceste încep *iertăciunile*, acolo unde această ceremonie înduioșătoare nu s-a făcut în ajunul cununiei, precum se obișnuiește în multe locuri.

După ce s-a sfârșit și ceremonia aceasta, vine vremea de plecat la cununie, care se face totdeauna în biserică.

În diferitele părți locuite de români obiceiul este același, amănuntele însă variază.

Regula generală este că miresele se duc pe jos la biserică; în părțile de munte și mirele și mireasa, și alaiul lor merg călări; și când mirele e mai sărac și nu are cal împrumut de la un prieten. Așa se face, de pildă, în ținutul Dornei și al Câmpulungului, din Bucovina. Prin unele locuri în fruntea alaiului se poartă un *steag*, anume făcut, purtat de un *stegar*, și nuntașii merg în anumită ordine.

În alaiul miresei sunt și lăutari, cari cântă întruna, până ce ajung la biserică; lăutarii marelui îi cântă numai până ce iese de pe poartă.

De obicei, mirele merge înainte, vorniceii alături în urma lui și după vorniceii vin ceilalți feciori, tot câte doi.

Prin unele părți din Transilvania oaspeții marelui împodobesc două care cu patru sau șase boi, cu năfrâni și cu petele, cu crengi verzi și cu flori la coarnele boilor și clopoței la grumaz. Nunul mare cu nuna și bătrânii,

împreună cu socrul mare șed în carul din frunte, în care se va aduce mireasa, iar în carul din urmă, în care se va aduce zestrea miresei, șed ceilalți nuntași. Colăcarul, stegarul și mirele merg călări, în fruntea carelor, întovărășiți de doisprezece călăreți, cu năfrâmi pe spate și pe umeri. Șase dintre călăreți merg înaintea mirelui, câte doi alătura, și alți șase îndărătul lui, tot câte doi. La dreapta mirelui este stegarul, iar la stânga colăcarul.

În această rânduială merg până la calea jumătate, unde se opresc, se face cerc în jurul mirelui, nunul cel mare scoate băutura și colac, cinstește pe nuntași și apoi pornesc înainte.

Oricum ar merge la cununie, când iese mireasa din casă, una dintre femeii îi cântă un cântec în care se descrie binele ce-l lasă ea în casa părinților și necazurile ce o așteaptă în casa mirelui de la soacră și cumnate:

Și mila de la soacră  
E ca poama cea mai acră,  
Ce se coace și se coace  
Și dulce nu se mai face.  
Și mila de la cumnate  
E ca pelinu-n bucate.

Și mirelui, când pleacă la cununie, i se cântă un cântec jalnic, care începe așa:

Eu mă duc, codrul rămâne,  
Frunza plânge după mine.

Un alt cântec interesant este acesta:

Frunzuliță, frunză creată,  
Duminică dimineată  
Mândră zi s-a mai ivit,  
Mândru soare-a răsărit  
Și pe mire l-am gătit.  
Nu știi: soare-a răsărit  
Ori mirele a-nflorit,  
Că frumos mai e gătit:  
Cu podoaba târgului,  
Cu mirosna câmpului,  
Cu cușmiță brumărie,

Cu cunună argintie.  
L-am gătit la mănăstire  
Și i-am dat numele mire;  
L-am gătit la cununie  
Ca să-și capete soție,  
Și soție și nevestă,  
De noi să se despărțească;  
Și nevestă și femeie,  
Ziua bună să și-o ieie:  
De la strat cu busuioc,  
De la feciorii din joc;  
De la strat cu tămâiță,  
De la mândrele fetițe;  
De la stratul cu hemei,  
De la fete și flăcăi.

Pe mireasă o zugrăvesc frumos:

Apa-i lină și gustoasă  
Și mireasa-i prea frumoasă;  
Apa-i lină, curgătoare,  
Și mireasa-i ca o floare,  
Pare că-i luptă din soare.

Vorniceii marelui, cât merg pe drum, tot slobod puști și pistoale, ca să deie de știre:

Că-nălțatul împărat  
La cununie a plecat.

În unele părți din Transilvania, nunul și nuna, împreună cu vornicul, intrând la socrul mare, cu tot alaiul, îl găsesc în curte, șezând pe un scaun, și vornicul îi spune, în versuri, că au venit pentru că i-au chemat și

Numai în casă intrăm,  
Pe mirele să-l luăm,  
În mâna nunului să-l dăm.

Și în adevăr, tot alaiul intră în casă și vornicul se adresează marelui, tot în versuri, și-i spune ce caută ei acolo:

Iată, nunul a venit  
Precum v-au făgăduit,  
Mâna dreaptă îți va da  
Și te va și cununa.  
Deci acuma te gătește.  
Și cu noi călătorește.

Ieșind împreună cu mirele, alaiul se oprește din nou înaintea socrului mare, care șade tot pe scaun, și vornicul i se adresează cam astfel:

Acum, cinstite socru mare,  
Sănătate dumitale,  
Că pe cine-am căutat  
Iată că am și aflat...

și așa urmează o cuvântare mai lungă, în care-l roagă pe socrul mare

... Ca tată cu-ndurare  
Să-i dai binecuvântare,  
Ca fericită să-i fie  
Scumpa lui căsătorie.

De la socrul mare alaiul se duce la socrul cel mic, pe care de asemenea îl găsesc șezând pe un scaun, și vornicul mirelui, printr-o orație ce-i adresează, începe o lungă discuție cu vornicul miresei, în care este iarăși vorba despre împăratul care, mergând la vânat,

O căprioară-a aflat,  
Cu ea s-a întâmpinat  
Și luând-o în brațe  
A sărutat-o la față,  
Dar din brațe i-a scăpat,  
La dumneavoastră-a intrat.

La urmă, vornicul miresei îi răspunde că aici au aflat ceea ce caută. Apoi intră cu toții în casă, iau pe mireasă și, când ies în curte, vornicul mirelui mai adresează câteva cuvinte socrului mic, după care pleacă alaiul întreg la cununie.

În alte părți din Transilvania, după ce alaiul mirelui a ajuns la calea jumătate și nunul mare i-a cinstit pe toți, colăcarul, împreună cu un

călăreț, pleacă înainte la casa miresei, ca să-i dea de știre că sosește mirele, dar, ajungând la poartă, o găsește legată.

Starostele miresei, care, însoțit de bătrâni și tineri, stă în dosul porții, îi arată colăcarului că drumu-i mai încolo. Colăcarul însă li se adresează așa:

Ce salt, ce veselie,  
Ce lucru poate să fie,  
Ce stați aici adunați  
Dumneavoastră, iubiți frați ?

Apoi urmează iarăși o lungă orăție, un dialog între colăcar și staroste, după care se deschid porțile; colăcarul și călărețul care-l însoțește intră în curte, înaintează până în fața ușei, unde se opresc, și starostele aduce un colac înfipt într-o sulită, o cană cu apă și o sticlă cu rachiu și le pune pe un scaun cu picioarele scurte; colăcarul se coboară de pe cal, încunjură scaunul, se pleacă și ia de pe scaun colacul și sticla, iar cana cu apă o varsă; sulita cu colacul în vârf o împlântă în tureatca cizmei, iar cu rachiul închină cătră staroste:

Cinstite vornice,  
Să-ți mai spun oarece:  
Să aveți grijă de buți cu vin  
Și la cai iarăși de fân  
Și de ovăz vânturat;  
Iar pentru tânărul împărat  
Mesele să fie gătate  
Cu tot felul de bucate,  
Că de n-or fi toate gătate,  
Ți-or suna cojocu-n spate.

Încălicând din nou, colăcarul se întoarce la nuntași, cari-l așteaptă la calea jumătate, dă nunului colacul luat de la casa miresei și apoi cortegiul, în ordinea de mai înainte, pleacă la mireasă, unde găsesc porțile iarăși ferecate. După ce li se dă drumul, călăreții descălecă și se pun la joc, iar nunul cu mirele intră în casă, unde nunul ține o cuvântare, prin care cere mireasa ca să meargă la cununie și apoi cu toții pornesc spre biserică.

Prin unele părți ale Năsăudului, în Transilvania, mirele cu alaiul lui merge o bucată de loc, apoi se oprește, iar colăcarii, cu steagul și lăutarii, se duc la casa miresei.

Unul dintre colăcari, văzând atâta lume adunată, cuvântează:

Ce saltă, ce bucurie,  
Ce lucru poate să fie ?  
Căci noi oricând am umblat  
Ca aice n-am aflat !  
De trei luni de când venim  
Și noi pe drum nu dormim,  
Dar ori pe unde am trecut  
Așa ceva n-am văzut  
Și-am venit din casă-n casă  
Dup-o stea mândră și-aleasă,  
Până la această casă.  
Și-ajungând la această casă  
Iată steaua ni se lasă.  
Deci ori steaua ne-arătați,  
Ori în nuntru ne lăsați.

Vornicul miresei răspunde că asemenea stea n-a văzut și să se ducă pe aiurea s-o caute.

Colăcarul mirelui nu se dă bătut cu asta și-i zice:

Voinice, de-aici de casă  
Cuvântul ți se-nmulțească,  
Dumnezeu să te trăiască !  
Dar nu te purta cu gândul  
Că ne vei muta cuvântul  
Ca și holbura cu vântul.

Spune apoi că tânărul împărat i-a ales pe dâșii:

Și ne-a ales pe noi,  
Pe acești doi  
Voinici  
De stat mici,  
Dar din gură mai chitaci

Și cu caii mai fugaci,  
Să ispitim cu tărie,  
Să-i dăm lucru cu trezie.

După mai multe împotriviri din partea nuntașilor miresei, colăcarii mirelui intră în casă și, scoțând pe mireasă, o duc până la locul unde o așteaptă mirele. Aici își dau amândoi mâna, apucă de câte un capăt năframa de credință și așa, mirele de-a dreapta și mireasa de-a stânga, merg înainte, până ce se întâlnesc cu nănașii, care de asemenea pleacă de acasă cu steagu și lăutarii. Atunci mirii li sărută mâna și cu toții pleacă la biserică.

„În Munții Apuseni ai Transilvaniei nuntașii se adună în dimineața cununiei mai întâi la mire și de la acesta pleacă apoi cu toții la mireasă. Mai întâi e vornicul călare pe un cal mic cu panglici roșii în coamă și cu un ciucurel roșu pe frunte. Vornicul are în mână o ploscă cu vin. Alături cu el sunt doi oameni, cari duc un colac numit *pupăză* și care are o formă împletită lungă ca de jumătate de metru. Cei cari duc colacul se numesc *colăcari* și *pupăza* o dau la poartă vornicului miresei spre a o da tinerei crăișoare, care o împarte fetelor de etatea ei. Urmează nașul, mirele și alți invitați, cari toți sunt călări. Pe urmă e carul, șezând pe *ceaglăul* denainte cuscii cu stegariul, în mijloc nașa cu *surorile de mire* și pe *ceaglăul* denapoi lăutarii. La car sunt prinși câte opt-doisprezece boi cu colaci și năframi în coarne și mânați de câte *patru-șase pogănici* cu biciuri lungi de piele cu care pocnesc ca trăsnetul.

Apropiindu-se de casa miresei, la o mică depărtare, carul se oprește și *vornicul*, însoțit de cei doi *colăcari*, se duc la poartă cu un *țipău* făcut chiar de mâna miresei și în coaja căruia sunt înfipite trei pene lungi de cocoș“.

Sosind la poartă, vornicul mirelui cuvântează o orăție la fel cu cele din alte părți, la care răspunde vornicul miresei, după aceasta *colăcarii* dau vornicului miresei *pupăza* ca s-o ducă miresei și, când aceasta vrea să intre în casă, vornicul mirelui îl oprește:

Jupâne frate !  
Al nostru tânăr împărat  
A lăsat  
Casele să le-ncălziți,  
Blidele să le umpleți,



Dar să nu vă aflăm semeți;  
 Să-i gătiți patru cai,  
 Două-trei care de fân  
 Cosite din postul lui Crăciun;  
 Două buți cu vin din țel ales,  
 Din luna lui Faur să fie cules,  
 Și-un sac cu vinars [rachiu]  
 Cu căpușa să fie legat,  
 Pe seama tânărului împărat  
 Să fie gătat.

Vornicul miresei dă apoi vornicului mirelui *țipăul*, adică o pâinișoară împănată cu pene de cucuș, și acesta se duce la car, pe care-l încunjură de trei ori, împreună cu stegarul și cu cuscii, strigând: „Trăiască crăișorul și crăișoara tânără !“

Întorcându-se iar la poarta miresei, începe un dialog între vornicul mirelui și al miresei, după care alaiul intră în curte, unde mirele sau nașul sau chiar altul dintre nuntași trebuie să împuște oala cu cenușă care-i aninată în vârful unei *ciuhe*, adică o prăjină cât se poate mai înaltă.

Când să intre în casă, vornicul miresei îi oprește, zicând:

– Mă rog, fraților, v-am lăsat în curte, însă în casă nu vă las, fiindcă sunt șapte bătrâni cari fac judecată și nu-i putem sminti de la lucrările lor.

Vornicul mirelui răspunde:

– Ne rugăm, frate, lasă-ne în casă, că noi plătim bani ca să facem altă casă.

Și, scoțând câțiva bani, îi dă vornicului miresei.

Intrând în casă, vornicul mirelui, adresându-se cătră al miresei, zice:

Frate vornice din loc,  
 Să-ți deie Dumnezeu noroc;  
 Noi avem o dorire:  
 Să vedem crăișoara în ce voie-i ?

Vornicul miresei aduce o copiliță de 4-6 ani, iar vornicul mirelui îi răspunde:

Nouă ni trebuie alta,  
 Mai bălțată și-mpănată,  
 Cu cizme roșii-ncălțată.

Atunci vornicul miresei o scoate din cămară și o aduce în casă. Când intră, toată lumea se ridică în picioare; afară de mire, și vornicul mirelui zice miresei:

– Vino spre mine, Doamna mea !

Apoi, luând-o de mână, se adresează vornicului ei, zicând:

– Iat-o, frate; când voi cere-o, să ni-o dai cum e acum.

După asta pleacă la biserică.

În Timișoara, mireasa pleacă la cununie în trăsură cu patru cai.

Mireasa îi ia ziua bună de la părinți, mama ei îi dezleagă copcile cămeșei, în semn că nu e încă legată; trage un pai din streșina casei, în semn că ea de dezlipește de familia din acea casă și apoi se urcă și ea în trăsură, de-a dreapta vornicului, care pe acolo se numește *diver* și care stă și el în trăsură cu mireasa.

În Macedonia, după ce solii mirelui cari au fost trimeși la mireasă se întorc la mire, acesta cu toți nuntașii merg călări la casa miresei ca s-o ia. În fruntea alaiului fâlfâie o *flambură*, adică un steag, în vârful căruia se pune o cruce de lemn, în ale cărei colțuri se înfig trei mere. Apropiindu-se de casa miresei, încep a slobozi puști și pistoale și, când au ajuns, mireasa îi întâmpină, îmbrăcată frumos. Costumul obișnuit în aceste împrejurări este astfel alcătuit: mireasa poartă trei fustanele una peste alta, fiecare mai scurtă cu trei degete, pentru ca să se poată vedea marginile lor de jos; în spate poartă o scurteică de postav, cusută cu fir sau mătăasă; pe cap *telie* albă, adică peteală, uneori galbenă, iar fața-i este acoperită cu un *sovon*, adică vâl alb transparent.

După ce se schimbă oarecare cuvinte, se începe *ceremonia turtei*. Două femei țin deasupra capului miresei *caniscul*, adică o turtă mare de aluat, și o altă femeie dindărăpt ține o garafă cu vin și, când se coboară mireasa în curte, i se așterne un cale un cearșaf alb, semn de nevinovăție și că viața casnică îi va fi nepătată în cursul căsniciei.

După ce intră mirele în casa miresei, părinții lui dau daruri rudelor miresei, iar mirele cu vorniceii lui scot papucii din picioarele miresei și o încălță cu alții, aduși în dar de către mire. Ea se prefăce că nu-i primește, aruncând papucii de trei ori cu piciorul și apoi lasă să o încalce.

Mirele după aceea aduce pe nun la casa lui, de unde apoi se duc iar la casa miresei, iar nunului, în semn de cinste, i se cântă așa:

Bună seara, nune mare !  
Această oaste dimprejur  
Este toată oastea ta:  
una mie și cinci sute.

În sfârșit, pleacă alaiul la biserică, dar mai întâi rudele cele mai apropiate ale miresei o sărută pe rând, cântându-i:

Tremură soarele și apue,  
Tremură inima miresei.  
Se desparte mireasa de mamă,  
De mamă și de tată.  
Dă-mi un prânz, mamă,  
Și mai ține-mă la prânz,  
Ca să scap de străinătate  
Și de necunoscuți.

Se mai cântă și alte cântece, foarte jalnice, și toate femeile plâng, jelind plecarea miresei din casa părintească.

După ce coboară mireasa în curte, mirele și neamurile lui trec pe dinaintea ei și se uit la dânsa cu băgare de seamă; apoi frații și neamurile de aproape o înconjoară tot timpul, ținând-o de braț ca să n-o atingă nimeni și așa, cântând și *ghiftiii*, adică lăutarii, merg spre biserică.

Mireasa merge cu ochii în pământ, cu trupul țeapăn, și calcă cu pași mici și rari.

Cununia se săvârșește după regulile bisericești și, în afară de câteva superstiții pe care le observă mai cu deosebire mireasa, nu sunt datine cu mult deosebite în diferite localități.

Prin unele părți din Transilvania este însă obiceiul ca mirii să intre în biserică cu pălăria sau cu căciula pe cap și așa să se cunune, ceea ce se întâmplă câteodată și prin România.

Aceasta se explică prin faptul că mirele este *împărat*, și împărații nu fac precum toată lumea. Ba, prin Transilvania, unii fac aceasta din vicleșug, pentru ca pe urmă să poată zice: „Ai cununat pălăria, părinte !”

Când ies din biserică mirele și mireasa, prin unele locuri, îi așteaptă la ușă vorniceii împreună cu tineretul, îi iau pe amândoi între druze și, formând un lanț lung, îi scot astfel din curtea bisericeii și acolo întind o horă frumoasă.

Prin Transilvania este datină ca mirele, după cununie, își ia mireasa de subsuoară și, după ce iese din biserică, îi dă miresei în mână stângă un pistol încărcat și, ținându-se amândoi de mână, mireasa sloboade pistolul.

După ce s-a sfârșit hora, mirele și vorniceii încalecă pe cai, iar mireasa, cu nuna, care ține în mână lumânările aprinse ce au slujit la slujba bisericească, se urcă în carul sau căruța menită pentru mireasă, împreună cu lăutarii, și așa pornesc la casa părintească.

Nevestele care însoțesc pe mireasă îi cântă felurite cântece, precum, de pildă, este acesta:

Frunzuliță de sub gheață,  
Duminică dimineață  
Mândru soare-a răsărit,  
Mândră luna s-a ivit.  
Nu știu: luna s-a ivit  
Ori soarele-a răsărit,  
Ori mirele-a-nflorit,  
Ori mireasa s-a gătit  
Și frumos s-a-mpodobit.

Mirele și mireasa fiecare se duc la casa lor.

Când ajunge mireasa acasă, vorniceii și druștele îi ies înainte, o coboară din car și, băgând-o cu danțul în casă, o așează după masă.

Vornicelul primar, care conduce danțul, când intră în casă face de trei ori cruce cu bățul pe ușă și zice:

Noroc și viață,  
Trai bun cu dulceață.

Pe mire de asemenea, când ajunge acasă, îl întâmpină vorniceii și druștele și, băgându-l cu danțul în casă, îl așează după masă și nevestele îi cântă acest cântec frumos:

Legăna s-ar,  
Clătina s-ar,  
Legăna s-ar brazi-n munți,  
Să se roage vântului,  
Vântului,  
Pământului,

Să le cruțe vârfurile,  
Vârfurile,  
Ramurile  
Și să-i bată la trupină  
Și mai jos la rădăcină,  
Să mi-i scoată din pământ,  
Din pământ,  
Din negru lut,  
La pământ să mi-i oboare,  
Să mi-i facă trei pătrare,  
Să-i despice-n mici bucăți,  
Să-i împartă în trei părți  
Și să-i ducă la trei târguri,  
La trei târguri,  
La trei meșteri,  
Ca să-i facă săhănele,  
Săhănele,  
Păhărele  
De cinstit, de ospătat,  
Mirelui de închinat;  
De cinstit părinților,  
De-nchinat nănașilor,  
Nănașilor,  
Nuntașilor  
Și vouă vătăjilor.

Mirele gustă puțin din bucatele de pe masă și apoi cu tot alaiul pornește la mireasă, iar mama lui rămâne acasă, pentru a face pregătirile pe când se va întoarce el cu mireasa.

Ajunși la poartă, o găesc iarăși legată și începe iarăși discuția obișnuită între vornicul mirelui și al miresei.

Vornicul miresei zice:

Fraților,  
Fărtaților,  
Ce îmblați,  
Ce căutați ?

La această întrebare vornicul mirelui sau *colăceriul* răspunde cu una din multele variante ale conăcăriilor, dintre care reproducem următoarea, pentru frumusețea unora din versurile cuprinse în ea:

Ce umblăm,  
Ce căutăm  
La nimeni n-avem  
Samă să ne dăm.  
Multe mări am trecut,  
Multe țări am abătut,  
Orașe și sate depărtate  
Am colindat  
Și nimeni samă nu ne-a luat.  
Cine sunteți dumneavoastră  
Să ne luați sama noastră ?  
Dar, fiindcă ne-ntrebați,  
Să ne lăsați cu-ncetișorul,  
Să ne dăm cuvântul cu adevărul,  
Că de multe ce sunt și dese  
Nu le putem spune alese.

Tânărul nostru împărat  
De dimineață s-a sculat,  
Fața albă și-a spălat,  
Chica neagră-a pieptănat,  
Cu straie nouă s-a-mbrăcat,  
Murgul ți l-a înșăuat,  
Cu trâmbița a sunat,  
Mare oaste a rădicat:  
Două sute grăniceri,  
O sută feciori de boieri  
Din cei mai mari,  
Nepoți de ghinărari,  
Și pe la răsărit de soare  
A plecat la vânătoare  
Și-a vânat țara de sus  
Despre apus,

Până caii ne-au stătut  
Și potcoavele au pierdut.  
Atunci ne lăsarăm mai jos  
De un deal frumos  
Și-am alergat " " "  
De am vânat  
Munții cu brazii și fagii,  
Cerul cu stelele,  
Câmpul cu florile,  
Dealul cu podgoriile,  
Vâlcelele cu viorelele  
Și satele cu fetele.  
Când a dat soarele-n de seară  
Am ieșit la drumul cel mare  
Și-am dat de-o urmă de fiară,  
Stă toată oastea și se miară.  
Unii au zis că-i urmă de zână,  
Să fie împăratului cunună.  
Așa s-au mai chibzuit  
Și s-au mai găsit alți vânători  
Mai cunoscători  
Și-au zis că-i urmă de căprioară,  
Să fie împăratului soțioară.  
Dar nunul cel mare  
Cu grija-n spinare,  
Călare pe un cal  
Ca un Ducipal,  
S-a ridicat în scări  
Și s-a umflat în nări  
Și-a făcut ochii roată  
Și când încoace a privit  
Aicea a zărit  
O florică frumoasă  
Și drăgăstoasă.  
Și văzând că nu înflorește  
Nici nu rodește

Și nici locul nu-i priește,  
Ci mai mult se ofilește,  
Ne-a trimis pe noi, șase militari,  
Călări pe șase harmăsari,  
Cu coamele boite,  
Cu frânele zugrăvite,  
Cu unghiile costorite,  
Cu coadele-mpletite,  
Cu toții să pornim,  
La curțile dumneavoastră să venim,  
Florica s-o luăm  
Și la împăratul s-o ducem.  
Am pornit  
Și am venit  
Pe fața pământului,  
Pe aburii vântului,  
Bând și chiuind  
Și din pistoale trăsând,  
Caii încurând,  
Pe nări flăcări vărsând  
Și din unghii scăpărând,  
Până am sosit  
Și v-am găsit.  
Acum ori florica să ne dați,  
Ori de nu, nu mai scăpați,  
Căci am venit cu hârlețe de argint,  
Să scoatem florica din pământ,  
S-o scoatem din rădăcină,  
S-o sădim la împăratu-n grădină,  
Ca acolo să înflorească,  
Să rodească,  
Locul să-i priască  
Și să nu se ofilească.

Dacă dumneavoastră, socri mari,  
Ne credeți nescai tâlhari,  
Avem și firman de la împărăție:



Cine știe carte latinească  
Să vie să ni-l cetească,  
Iar cine nu știe  
Să nu vie,  
Ci ca de foc să se păzească,  
Să ne aduceți, socri mari,  
Oameni cărturari,  
Vrun popă cu barba deasă  
Să ne citească [sic !] carte aleasă;  
Să nu fie cu barbă cănită,  
Să rămâie cartea necetită,  
Ori vreunul cu barba rară,  
Să ne ție pân desară,  
Ci unul cu barba ca fusul,  
Să ne deie curând răspunsul.  
Răspunsul nostru este:  
Șese pahare cu vin,  
Șese năframe de in  
De care se gălesc pe aici,  
Cusute cu flori și arnici;  
Fie și cu strămătură,  
Numai să fie cu voie bună;  
Să fie și de mătăasă,  
Numai să fie de aici din casă,  
De la cinstita mireasă,  
Să nu fie de pe la vecine,  
Să pățim vreo rușine,  
Că atunci va fi cinstea noastră  
Și ocară dumneavoastră.

Socri mari, ascultați  
Și în urechi băgați:  
Când a da soarele-n desară  
Mare oaste vă împresoară;  
De nu-ți avea bucate de ajuns,  
Să vă cătați loc de ascuns;  
Să aveți buți cu vin,

Cară cu fân,  
Vaci lăptoase,  
Fete frumoase;  
Să mai aveți, socri mari,  
Și lăutari,  
Să vie tot satul,  
Să se veselească împăratul.  
Când a fi soarele-n deseară  
Mare oaste vă-mpresoară:  
Să lărgiți casa,  
Să întindeți masa,  
Că vine împăratul îndată  
Cu oștirea lui toată:  
O sută cincizeci și cinci  
De cei mai voinici,  
Cu fetele alese,  
Cu mânicele sumese,  
Gătiți, soacră mare,  
Pentru oasele tale.

Noi am vra să descălicăm,  
Dar n-avem jos pe ce să ne dăm.  
Nu suntem ciobani de la oi  
Să descălicăm în noroi,  
Nici niscaiva morari beți,  
Să descălicăm în scaieți,  
Ci suntem boieri mari,  
Ghinări de lângă mare,  
De unde soarele răsare.  
Noauă să de aduceți scaune de argint,  
Să descălicăm aici pe pământ,  
Sau să întindeți covoare,  
Să descălicăm în pridvoare;  
La cai să dați trifoi verde,  
Cosit în noaptea Sfântului Gheorghe,  
Cu roua neluată,  
Cu floarea nescuturată,

Strâns de sărbători  
De două fete surori,  
Caii noștri să mînânce  
Și din capete să nu miște,  
Caii noștri să beie  
Și din capete să nu deie,  
Că și dumneavoastră  
Din partea noastră  
Urechile vi s-or tăia.

Noi am descălica  
Și am mai sta  
De am mai ura,  
Dar ni-i frică c-om însera  
Și avem de trecut stânci  
Și văi adânci,  
Munți cu brazi mărunți  
și întunecoși,  
Bine v-am găsit sănătoși !

Socru mare ! Ce s-a făcut  
Nu mai e de desfăcut,  
Să dai numai opt boi  
Și șapte vaci  
Ș-apoi să rabzi și să taci.  
Ține, socru mare,  
Ia astă rădăcină uscată,  
Jos crăcănată,  
Mare și spătoasă  
Ca o broască țestoasă,  
P-icea lată, p-icea lată.  
La inimă, socrurile, odată !  
Să nu o săruți tare,  
Că și căciula din cap îți sare,  
Să o săruți mai binișor,  
Să-ți pară mai dulcișor.  
Poftim de beți și vedeți

Că-i vin de Odobești,  
Când bei te veselești,  
Iar nu liurcă de-a dumneavoastră,  
Când bei multă  
Te umflă-n burtă,  
Faci pânteccele dobă,  
Intri după sobă  
Și stai cu grierii de vorbă.

Tot urând, socri mari,  
Vedem că toți au rămas:  
Cei de la spate  
Cu gurile căscate,  
Cei dinainte  
Cu gurile proțâpite.  
Aduceți dar un căuș  
Cu poame uscate,  
Să aruncăm în cele guri căscate;  
O strachină cu poame  
Să dăm la cele cucoane,  
Că vedem că au slăbit de foame,  
Și câțiva căței de usturoi,  
Să dăm pe la ciocoi,  
Fiindc-au poftit pe la noi.  
Munți înalți, luminoși,  
Bine v-am găsit sănătoși !

Vornicul miresei se pune la sfadă cu al mirelui – se înțelege că sfada aceasta este tot în versuri, o continuare a conăcării – și după o luptă prefăcută se deschide poarta și alaiul mirelui intră în curte, în mijlocul căreia este un scaun lung acoperit cu un lăicer. Pe un capăt al scaunului este o cofiță cu apă neîncepută sau cu agheazmă și un buchet de busuioc sau alte flori, dacă sunt pe vremea aceea; pe celalt capăt al scaunului este o strachină cu grâu, preferându-se grâul care a rămas de la logodnă, iar la mijlocul scaunului – un colac mare și frumos. În dosul scaunului stă al doilea vornicel al miresei, care acuma are numele de *stolnic* și care păzește cofița, grâul și colacul.

Colăcerul vrea să apuce colacul și să intre în casă, dar stolnicul nu-l lasă, aruncă în el cu grâul și-l stropește cu apă.

Colăcerul începe atunci orația numită *la colac*, care-i numai o variantă a celei de mai sus, apoi se dă un nou asalt de către nuntașii mirelui și unul din ei izbutind să puie mâna pe colac, vorniceii mirelui își încrucișează betele sus, pe sub care se petrece mirele, se petrec și vorniceii, cari apoi rup colacul în două.

În urmă se pornește danțul și vorniceii cari-l conduc chibzuiesc așa ca în clipa când mirele intră pe ușă în casă să se întâlnească față în față cu mireasa, care tot în danț cu nuntașii ei iese din casă.

În casa-i pregătită masa, la care se așează mirele cu nuntașii, într-o ordine anumită, după cum vom arăta îndată.

Ceremoniile colăcăriei variază foarte mult, încât nu s-ar putea determina o regulă generală.

Prin ținutul Dornei și al Câmpulungului, în Bucovina, la ieșirea de la biserică mirele nu se mai abate pe la casa lui, ci merge de-a dreptul la mireasă. Nuntașii miresii, când văd că se apropie alaiul mirelui, țin miresei o orație, numită *la zăvoare*, după care socrul cel mic deschide zăvoarele de pe poartă, le pune jos, iar soacra cea mică pune în mijlocul lor o cofă cu grâu, pe gura căreia este un colac mare.

Nunul cel mare și un vornicel apucă de călare colacul de pe cofă și, ținându-l în sus, unul de o parte și altul de alta, mirele se petrece pe sub dânsul. După asta rup colacul și-l azvârl înspre cele patru părți ale pământului. Apoi vornicelul mirelui, împreună cu acesta, amândoi călări, fac de trei ori ocolul dăntuitorilor, între care se află și mireasa; la al treilea ocol vornicelul oprește calul mirelui lângă mireasă, iar soacra cea mică aduce un scăuieș mic și pune pe scăuieș capătul catrinței, pe care sunt câteva fire de grâu. Mirele pune pe grâu un ban de argint și, descălecând, calcă pe grâul acela.

Unul dintre vornicii mirelui încalecă acest cal și înconjoară de trei ori pe nuntași, cari joacă mereu în două șiruri: spre răsărit șirul în care se află mirele, spre apus șirul în care se află mireasa, în fața mirelui.

Socrul cel mare dă nunului un colac. Nunul vine în mijlocul danțului și, ținând colacul sus, între mire și mireasă, îi zice miresei:

Uită-te, că-ți răsare

Sfântul soare !

Mireasa se uită prin borta colacului, spre cele patru părți ale lumii.  
Mirele se uită și el după mireasă.

După aceasta intră în casă și se pun la masă.

Mirele stă totdeauna în capul mesei. La dreapta lui vine *nunul cel mare* și după el se așează nuntașii, dar numai gospodarii, adică oamenii însurați, după rangul pe care-l au în lumea lor: întâi fruntașii, apoi mijlocașii și la urmă cei mai nevoiași. Bărbații stau pe aceeași latură a mesei. La stânga miresei stă *nuna cea mare* și apoi celelalte femei, toate de aceeași latură a mesei, rânduite tot după aceeași normă ca și bărbații.

Mireasa și tineretul joacă în altă odaie ori într-o șură sau afară, chiar când e destul de frig.

Mâncările cele mai obișnuite la *masa mare* sunt răciturii (piftii), zeamă cu tăietei și sarmale sau găluște. Sticlele cu rachiu sunt de obicei astupate cu flori în loc de dopuri și-s legate cu ață roșie, semnul nevinovăției.

Dinaintea marelui se pun două pâini, acoperite cu o năframă, iar denapoia lor doi colaci, unul peste altul.

Când toată lumea-i așezată la masă, colăcerul miresei ține o lungă orație, prin care invită pe oaspeți să mănânce.

Cât ține orația aceasta, mesenii stau în picioare și, după ce colăcerul își încheie orația, zicând:

Faceți bine și luați  
Și ospătați,  
Ca și ai noștri frați  
Și nu bănuți,  
Ca și ai noștri cinstiți  
Și buni părinți,

toți se așează și încep să mănânce.

Cine-i mai cu haz la vorbă începe a închina paharul. Primul „toast“ e pentru socrul mare:

Socru mare,  
Socru mare,  
La voia dumitale !  
Să trăiești întru mulți ani

Cu bucurie  
Și cu veselie !

Socrul mare răspunde:

– Amin ! Să te audă Dumnezeu !

Un alt nuntaș zice iar:

Socru mare,  
Socru mare,  
Dă Doamne pâne și sare  
Fiilor domniei tale,  
Să aibă zile, să trăiască,  
Pe părinți să-i pomenească !

Socrul răspunde:

Deie Dumnezeu, amin !  
Să-ți fie voia deplin !

Se închină apoi pentru soacra mare:

Soacră mare,  
Soacră mare,  
Să ai noroc și voie bună,  
Că suntem azi împreună  
Și și-atunci când te-oi mai vedea,  
Nici atunci cu voie rea.

Și așa, închinând în sănătatea tuturor și ascultând lăutarii petrec nuntașii.

Pe unde se întâmplă câte un cunoscător al vechilor cântece, acesta cântă fiecare mâncare de la masă. Așa, dacă se dă de mâncare curechi (varză), colăcerul zice:

Aci e curechiul  
Gătit cu marafeturi,  
Precum e și carul  
Ferecat cu gânjuri...

Când aduce friptura:

Aci e carne de vită  
Cu sos bun și cu hirean,

Tot cu de acestea trăise  
Și patriarhul Avram.  
După carne bun e vinul...

Când vin copturile de aluat:

Iată că vi s-au adus și copturile,  
Placă-vă și gustați dintr-însele,  
Că gazda a plătit  
Cinci sute de galbeni  
Pentru că le-am gătit...

Și în toate aceste cântece se laudă mâncarea adusă și se îndeamnă mesenii să mînânce.

Către sfârșitul mesei se aduce pe masă, dinaintea mirelui și a nunilor mari o *găină friptă* acoperită cu un talger.

Aceasta e semnul că a venit vremea să se aducă mirelui mireasa.

Nunul, văzând acest semnal, poruncește vorniceilor miresei s-o aducă, zicând:

Tânărul nostru împărat  
Mare poroncă v-a dat  
Ca-ndată să vă duceți  
Și pe loc să vă-ntorceți  
Cu-nălțata-mpărăteasă,  
Cinstita noastră mireasă,  
Șă șadă și ea la masă  
Cu-nălțatul împărat  
În acest măreț palat.

Vorniceii încep o serie de glume. Aduc întâi o copiliță, apoi o fată urâtă foc, pe mama miresei, pe bunica ei și nunul pe toate le respinge, găsind pentru fiecare un cuvânt de haz, de care toți mesenii râd cu plăcere, și la urmă aduc și pe mireasă, după ce aceasta se împotrivește și fuge de se ascunde.

Când o aduc vorniceii, unul dintre ei zice:

Poftim, înălțate împărate,  
Soț îți dau,



Băţ nu-ţi dau,  
Că-i trece printr-o luncă mare  
Şi-i tăia un băţ mare  
Şi-a fi şi pentru spatele dumitale !

Mirele sărută mâna socrului său, ia pe mireasă de mână şi o aşează lângă el.

După asta vorniceii aduc şi pe druşte, care de asemenea se împotrivesc, şi le pun şi pe ele la masă.

Se bea un pahar pentru mireasă, pentru druşte, pentru vorniceii şi apoi vornicul primar porunceşte lăutarilor să cânte *Războiul*, cum se zice prin Bucovina.

În acest timp, nuna ia hobotul de după grumazul miresei şi-l aruncă pe două crengi verzi pe care le ţine vornicul primar în mână şi se începe o luptă între acesta şi druştele miresei, care stau la spatele ei pentru ca să-şi puie hobotul pe cap.

Câteva încercări nu izbutesc şi atunci vornicul zice răstit către druşte:

Ce vroiţi voi, druştelor,  
Druştelor, măiestrelor,  
Pentru ce slujiţi mireasa ?

O druşcă răspunde:

Voim parale albe  
Să ne facem salbe.

Vornicul:

A creşte la vară nalbă  
Şi veţi face câte-o salbă.

Druşca-i răspunde, în râsul tuturor:

Nalba noi vom dumica  
Şi pe voi vom ospăta.

Vornicul pune dinaintea druştelor o bucăţică de pâine şi druşca zice:

Aceasta nu-i de la voi,  
Că-i de aice de la noi.

Vornicul întreabă:

Apoi dară ce voiți ?  
Spuneți-mi iute, vorbiți !

Drușca răspunde:

Voim parale mărunțele  
Să ne cumpărăm mărgele.

Vornicul:

Noi v-om da bani de surcele  
Să vă cumpărăm mărgele.  
Mărgele veți cumpăra,  
Noi mireasa vom lua.

Drușca:

Surcelele de-om lua,  
Foc cu ele-om ațâța  
Și pe voi v-om afuma.  
Noi voim gălbănași  
Pentru condurași.

Vornicul:

Noi vom prinde-un iepuraș  
Ca s-aveți de condurași.

Drușca:

Dacă-i treaba așa,  
Și noi vom lua  
Paie de săcară  
Să dăm voniceii  
Pe ușă afară.

Vornicul:

Eu cu drușca cea frumoasă  
Voi s-astup cahla la casă.

Drușca:

Vornicelul cel frumos  
L-om pune proptea dindos.

Vornicelul pune câțiva bani pe un talger și-i dă druștelor, dar i se răspunde:

Cu vr-o două-trei prale  
Nu-i cumpăra niciodată  
Cosiță de fată mare.

Vornicelul încearcă din nou să puie hobotul pe capul miresei și, văzând că druștele nu-l lasă, zice către nunul cel mare:

Frunză verde lemn uscat,  
Îi vremea de-nhobotat  
Și druștele nu mă lasă,  
Mă-ndeamnă să merg acasă  
Și hojma mă năcăjesc,  
Îmi cer bani să le plătesc.

Nunul scoate câțiva bani de argint ca să plătească druștelor, care în sfârșit îl lasă în pace să puie hobotul pe capul miresei.

Mireasa poartă hobotul până ce intră în casa mirelui și-l ridică puțin numai când trebuie să mulțamească oaspeților cari o cinstesc.

Deși, de obicei, românii se căsătoresc numai între ei, totuși prin unele sate din Bucovina, îndeosebi lângă Prut, fetele de români se mărită cu ruteni. Creștini sunt și unii și alții, de aceea românii nu se prea împotrivesc acestor căsătorii, fără a-și da seama că acesta este unul din cele mai puternice mijloace prin care rutenii îi deznaționalizează, încât s-a ajuns ca regiuni întregi de populație românească să devie complet rutenizate.

În aceste sate, când se mărită o fată de român cu un rutean, după ce i s-a pus hobotul pe cap, tinerii cântă o doină cu un vers foarte duios, în care parcă ar răsună plângerea unui neam întreg.

Iată, în întregul ei, o asemenea doină:

Plângi, fiicută, și suspină,  
Că mergi în casă străină

Și te-or muștra fără vină  
Și te-or bate fără milă.  
Mergi la grindă ne-mbrăcată,  
La casă nemăturată,  
La blidele nespălate  
Și la toate-nstrăinate.  
Mărioară, fătul meu,  
Dragul meu, puiutul meu,  
Ridică-ți hobotul tău  
Și-i vedea pe socrul tău:  
Samănă cu tatul tău,  
Ba poate-i și mai frumos,  
Numa nu-i așa milos,  
Cum al tău, nene, ți-a fost.  
Mărioară, fătul meu,  
Ridică-ți hobotul tău  
De vezi pe cumnatul tău:  
Samănă cu frate-tău,  
Ba poate-i mult mai frumos,  
Numa nu-i așa milos  
Cum al tău frate ți-a fost.  
Marioară, draga mea,  
Dezrădică-ți basmaua  
Și-i vedea pe soacră-ta:  
Samănă cu maică-ta,  
Ba poate-i mult mai frumoasă,  
Numai nu-i așa miloasă  
Cum era maică-ta acasă,  
Căci dulceața cea de soacră  
E ca poama cea mai acră,  
Ce cât lumea de s-ar coace,  
Dulce tot nu s-ar mai face,  
Și-i ca frunza de pelin  
Și ca mursa de venin,  
Tot amară ca și-o fiere,  
Tu te strângi și ea nu piere.

Mărioară, fătul meu,  
Dragul meu, puiuțul meu,  
Dezrădică-ți basmaua  
Și vezi pe cumnată-ta:  
Samănă cu soră-ta,  
Ba parcă-i mult mai frumoasă,  
Numai nu-i nici pic miloasă,  
Cum era sor-ta acasă,  
Că-i o fiară-nveninată  
Ce mușcă și mori îndată.  
Îi număra stropi-n mare  
Și iarba pe cinci hotare,  
Frunzele de pe-o pădure,  
Ghimpii de pe-un rug de mure,  
Stelele câte-s pe ceri  
Și macul din nouă veri,  
Pana pe paseri ce zboară  
Și ea tot nu-i sorioară,  
Ca s-o pui la inimioară,  
Că-i sămânță de străin,  
Și-i amară, și-i pelin,  
Și e fiere, și-i venin.

Așa-i de duioasă doina aceasta, încât plâng toți cei de față. În lacrimile cari curg parcă s-ar oglindi ochii tuturor românilor, cari plâng o odraslă de ale lor pierdută în străinime.

După ce s-a înhobotat mireasa, vornicul primar închină un pahar către druște; drușca primară ia primarul și cinstește la drușca cea mică, dar nu bea conținutul paharului, ci-l aruncă peste cap și tot așa se închină pentru fiecare, în timp când vorniceii cântă alte doine potrivite cu împrejurarea.

După ce s-a isprăvit *cinstea*, vornicelul primar își pune bățul său de vornicie pe masă, dinaintea miresei și, ținându-l în sus, zice:

Acest copăcel  
Mândru, frumușel,  
Crescut-a, crescut

Chiar de la-nceput,  
De la tinerețe  
Cum îl vezi că stă,  
Și-avea să mai crească,  
Dar un mare vânt  
L-a lovit  
Și pe-astă masă  
Mândră și frumoasă  
Vântul cel cumplit  
Mi l-a prăvălit  
Și-acoperit  
Cu tulpina – masa,  
Cu marginile – talgerile,  
Cu frunzele – lingurele  
Și-n lumea cea mare  
Acum nime n-are  
Voie să-l ridice  
Din loc, de aice.  
Numai jupâneasa  
Mireasa  
Cu flori alese de matasă  
Are voie să-l lege  
Și de aice  
Să-l ridice.

Când zice cuvintele: „mare vânt l-a lovit“, vornicelul lasă bățul să cadă pe masă și, după ce vornicelul isprăvește cuvântarea, mireasa leagă bățul cu o năframă de mătase și-l dă vornicelului, care, după ce-i mulțamește tot în versuri, ridică bățul în sus și zice către lăutari:

Cântă, măi țigane,  
Că Ț-oi da parale,  
Iar de nu-i cânta,  
Pumni îi căpăta.

Și lăutarii cântă cu foc, iar vornicelul începe a juca cu bățul.

După câțva timp, cam la jumătate de ceas, nunul se scoală în picioare și strigă:

– Salahori, să se deschidă plaiurile !

Lăutarii încep a cânta cântecul numit *Războiul*, în care timp mama miresei aduce mai multe năfrâmi frumos cusute pe care le leagă la bețele vornicilor, în semn că de acum vorniceii sunt *isprăviți*, adică încetează rolul lor.

Nunul atunci strigă:

– Firman împărătesc !

Mama miresei aduce îndată un talger pe care se află o năframă de în, numită *năframa mirelui*, o pâine și un pahar de rachiu, pe care ea singură sau un vornicel le închină mirelui, cuvântând astfel:

Bună vremea,  
Bună vremea  
La dumneavoastră,  
Boieri de casă,  
Sfetnici de masă,  
Dar mai cu de-ales  
Dumnitale, înălțate  
Împărate,  
Să trăiți întru mulți ani  
Cu sănătate.  
Milostivul Dumnezeu  
Să vă îndrepteze  
Pe loc  
Cu noroc  
Și la viață  
Cu dulceață  
Și să vă dăruiască  
Bunul Dumnezeu  
Cele șapte daruri  
Care le-a dăruit  
La cei șapte oameni:  
Bogăția lui Iov,  
Frumusețea lui Iosif,  
Blândețea lui David,  
Înțelepciunea lui Solomon,

Tăria lui Samson  
Și vitejia lui Alexandru împărat.  
Să vă bucure Dumnezeu,  
După cum s-a bucurat  
Fericitul Constantin împărat  
Și cu maica sa Ileana  
Când au aflat  
Cinstita cruce.  
Să vă bucure Dumnezeu,  
După cum s-a bucurat  
Fericitul Noe  
Când l-a scos Dumnezeu  
Din corabie  
Pe muntele Sinaie  
Și a sădit vița de vie  
Și s-a umplut de bucurie.

Mirele bea puțin din pahar și aruncă restul pe podul casei, apoi pânea, năframa și paharul le vâără în trăistuță și dă soacrei înapoi talgerul, pe care a pus un ban de argint.

După asta nunul mare strigă:

– Caftan împărătesc !

Soacra cea mică aduce *cămașa de mire*, pe care o închină mirelui, și acesta i-o dă înapoi, și soacra o păstrează pentru a i-o da cu altă ocazie.

Nunul zice iar:

Trei funari funii făcea,  
Trei lemnari lemne tăia !

La aceste cuvinte, soacra cea mică aduce mai multe prosoape de bumbac, brâie de mătase sau lână și felurite testemele, ca daruri pentru neamurile mai de aproape ale mirelui, cu deosebire pețitorilor.

După asta nunul ține o cuvântare, un „rechizitor“ în contra buclucașilor, a turburatorilor care fac prin sate *răzmerițe* ca aceea de astăzi și cere să fie prinși și legați.

Atunci oaspeții dau să puie mâna pe starosti, adică pe cei vinovați și, după o discuție hazlie între dânșii, starostii sunt prinși, legați, peste



umărul stâng, cu câte un prosop, un brâu ori un testemel, ale căror capete sunt înnodate subsuoara mânei drepte.

Apoi să te ții la râsete și la veselie !

Vremea trece și mai sunt și altele de făcut.

Nunul cel mare poruncește lăutarilor să cânte *Busuiocul*, un fel de horă. Mesenii se ridică de la locurile lor și, dându-și mâna, fac un lanț în mijocul căruia sunt mirele și mireasa și, legănându-se în joc, încetișor, ies afară din casă.

Se înțelege că chiuitorii nu lipsesc nici acuma, și numai ce auzi câte pe unul bun de gură:

De trei ori pe lângă masă,  
Să scoatem floarea din casă,  
Să roiască-albinele,  
Să rămâie binele,  
Să trăiască mirele.

Când ajung mirele și mireasa în pragul ușei și dă să iasă în tindă, atunci un frate al miresei ori alt băietan sau chiar și o fată le aține calea, vără un băț întremire și mireasă și cere să-i dea *vamă*, căci altfel nu-i lasă să iasă.

Dacă [sic !] cel care îi aține calea este băiat, mireasa taie *cumpăna*, adică bățul, cu un briceag, care rămâne al vameșului.

Vorba vine că-l taie, căci ia bățul pe dedesubt, cu briceagul, și-l ridică în sus.

Dacă în loc de băiat îi cere vamă o fată, mirele taie cumpăna cu o năframă, care rămâne a ei.

După asta, danțul iese afară, unde se joacă *moldveneasca*, zicându-se alte chiuituri poznașe.

Pe când joacă ei veseli, sosesc *cărăușii* cu carele în care au a duce pe mireasă la casa mirelui și le trag în fața ușei.

Vornicelul primar face un semn și toți flăcăii dau năvală în casă, pentru a ridica zestrea miresei.

Zestrea aceasta e așezată, în casa miresei, într-un anumit chip. Deasupra lăzei în care sunt valuri de pânză, ștergare, prosoape etc. sunt așternute lăicerile, scoarțele, plapumele, iar deasupra tuturor stau perinele.

Când vor flăcăii să se apropie de zestre, le stă împotrivă sora miresei ori altă fată și, apărându-se cu o năframă, zice așa:

Ho ! stați, stați,  
Nu luați,  
Căci și eu am tors la buci  
Și-mi trebuie de papuci.

Atunci nuntul răscumpără zestre, dând celui care o păzește o păreche de papuci noi ori o plată în bani.

Pe urmă flăcăii ridică zestre, începând cu perinele.

Fiecare perină și fiecare obiect din zestre este jucat și chiuut:

Să trăiască mămuța  
C-a făcut perinuța,  
Să trăiască [sic !] cea bătrână,  
C-a făcut țoluri de lână,  
Să trăiască fetele,  
C-au scărmanat penele.  
Perinuța cea dintâi  
Că mi-or pune-o căpătâi,  
Perinuța cea pestriță  
Că mi-or pune-o sub costițe.

Tot jucând și chiuind înconjură carul de trei ori cu fiecare obiect pe care nuna cea mare trebuie să-l așeze în car. Flăcăul îi întinde obiectul, dar îl trage înapoi, chiuind:

Ia, ia, ia, dar nu ți-oi da,  
De-i fi vrednică îi lua,  
De nu, îi mai aștepta.

Când s-a sfârșit de scos toată zestre, după multe glume și păcăleli nuna cântă:

Bine-mi pare,  
Bine-mi pare  
C-am umplut carul ist mare  
De perini și de scorțare.

\*

\*

\*

Mirii nu pot părăsi casa până ce mireasa nu-și va lua pentru ultima oară iertăciune de la părinți.

Solemnitatea aceasta se îndeplinește în diferite chipuri, prin părțile locuite de români, dar, dacă forma variază, fondul este același.

Vom arăta cum se face în unele sate de prin Bucovina, unde pare că s-au păstrat datinele noastre cele mai frumoase.

După ce s-a scos și s-a rânduiește zestrea în trăsuri, se așează dinaintea casei o masă acoperită cu o față curată, pe care se pune sare, colaci și o sticlă cu vin sau cu rachiu, iar denapoia mesei un scaun lung, așternut cu un lăicer, pe care se așează părinții și neamurile mai de aproape ale miresei.

Pe când se fac aceste pregătiri, o nevastă cântă cu glas duios și plângător:

Frunză verde mărăcine,  
la-ți, copilă, iertăciune  
De la frați, de la surori,  
De la grădina cu flori,  
De la mamă, de la nene,  
De la strat cu garofele,  
De la fete, de la joc,  
De la strat cu busuioc.

Mirele și mireasa îngenunche alături, în fața mesei, înaintea părinților, pe o perină pusă pe un lăicer așternut peste fân, chibzuindu-se lucrurile așa ca mirii să fie cu fața spre răsărit, iar un nuntaș, stând cu capul gol, între miri și părinți, zice o iertăciune cam în acest fel:

Gloate și noroade, stați  
Și la mine vă uitați,  
Precum eu acum mi-oi sta  
Și din gură-oi cuvânta  
Cât de frumos m-oi smeri,  
Cât de cu rost eu voi fi  
Și cât de mândru-oi vorbi  
Cu capul plecat,

Cu șlicul luat.  
Dumnezeu, dintru-nceput,  
S-a-ndurat și a făcut  
Cerul și pământul  
Numai cu gândul și cuvântul,  
Marea și câte-s-într-însa  
Numai cu zisa.  
Ș-apoi s-a milostivit  
Și a împodobit  
Cerul cu soarele  
Și cu stele  
Mărunțele,  
Ca să privim noi la ele,  
Și cu luna  
La care privim totdeauna,  
Cu luceferi luminoși,  
La care noi, iști păcătoși,  
Oricând privim bucuroși.  
Ș-apoi iar a poruncit  
Pământul de a-nverzit  
Și pe pământ  
L-a-mpodobit  
Cu câmpii  
Și cu munții,  
Cu văile,  
Cu dealurile  
Și cu măgurile  
În carele  
Locuiesc tot fiarele,  
Cu tot felul de copaci  
Și cu tot felul de flori  
Și pomi frumoși, roditori,  
Care-și după seminția sa,  
C-așa a vrut Sfinția sa.  
Și cu aceste și cu toate,  
Ca Dumnezeu cel ce poate,

A mai făcut  
Raiul la răsărit  
Osebit  
De-acest pământ.  
Iar după aceasta văzând  
Dumnezeu, și cunoscând  
Că n-ar fi bine să fie  
De-nceput până-n vecie  
Pământul fără de om,  
S-a-ndurat  
Și a luat  
Pământ  
Și-n sfârșit  
A zidit  
Omul ce i-a trebuit.  
Și-a luat Dumnezeu lut  
Și după-al său chip a făcut  
Pe strămoșul nostru Adam,  
De la care suntem neam:  
Cu trupul din lut,  
Cu oasele din piatră,  
Cu ochii din mare,  
Cu frumusețea din soare,  
Cu toate stihirile sufletului,  
Și a suflat cu duhul  
Și i-a înviat trupul.  
Și iar zise că nu-i bine  
Omul cel dentâi pe lume  
Singur să fie  
Fără de soție.  
Și iar puse Dumnezeu  
Lui moș Adam un somn greu  
Și l-a adormit  
În mijlocul raiului  
Și i-a luat din a stânga  
O coastă mai mică,

Să nu-i fie de nimică,  
Și a zidit pe strămoașa Eva,  
De la care ni se-nțelege viața,  
Și a suflat cu duhul  
Și i-a înviat trupul.  
Adam din somn s-a sculat,  
A oftat, s-a bucurat  
Și din gură-a cuvântat:  
– Mulțămescu-ți, Doamne, ție,  
Pentru că mi-ai dat soție !  
Dar Adam a și greșit  
Și din rai l-a izgonit  
Și-a fost scos pe-acest pământ.  
Numai pentru ne-ascultare  
Îi dete pedeapsă mare:  
Izgonit din rai afară  
Să-i fie viața amară.  
Puseră soarele veșnic  
Să ne fie nouă sfeșnic  
Și o puse și pe lună  
Să ne fie nouă nună  
Și le dete iarăși rază  
Ca-n toată lumea să vază,  
Și le zise Dumnezeu:  
– Să trăiți,  
Să odrăsliți,  
Ca iarba să vă-nmulțiți !  
Și de-atunci și noi  
Ne tragem neam  
Din neam  
Și viță  
Din sămânță  
Pînă ce-a venit  
Și-a sosit  
Vremea și acestor feți  
Ai dumneavoastră fii drepti,

Căroră Dumnezeu le-a rînduit  
Zi de căsătorit,  
După cum s-au și gătit  
Cu genunchii plecați  
Și cu ochii lăcrămați,  
Cu genunchii la pămînt,  
Ca mlădița cu rod mult  
Și se roagă cu glas tare  
Să li dați binecuvîntare  
Dumneavoastră cinstiți  
Și buni părinți,  
Să vă îndurați  
Să-i iertați  
Și să-i binecuvîntați.

Cuvîntarea aceasta nu se isprăvește aici. Oratorul mai spune încă multe, dar tot restul se învîrte în jurul aceleiași idei: se cere iertăciune pentru supărările ce va fi făcut mireasa părinților și neamurilor ei.

După ce s-a sfârșit iertăciunea, părinții miresei pun pînea și sarea pe capul mirelui, apoi pe al miresei, și-i binecuvîntează, zicînd:

Dumnezeu cel prea-ndurat  
Să vă binecuvînteze  
Cu pâne și cu sare,  
Cu darul sfinției sale,  
Cu tot binele  
Din roua cerului  
Și grăsimia pămîntului.

Apoi pînea și sarea le-o dă mirelui, după care ei se scoală din genunchi și mireasa sărută mâinile părinților și ale tuturor neamurilor luîndu-și rămas-bun, pe cînd cîte vreo nevastă cîntă doine de despărțire, cu viers foarte duios, doine ca aceasta:

Busuioc mîndru pe masă,  
Rămâi, maică, sănătoasă,  
Dacă n-ai fost bucuroasă  
Să mă vezi sara prin casă

Ca ș-o garoafă frumoasă.  
Busuioc mândru tufos,  
Rămâi, tată, sănătos,  
Dacă n-ai fost bucuros  
Să trăiești cu fiica-n casă,  
Să mănânci cu ea la masă.

Părinții cinstesc pe tineri, mulțămesc oaspeților pentru cinstea ce le-au făcut, apoi se formează iar un fel de danț, în mijlocul căruia vine mirele și așa merg până la carul sau căruța în care e încărcată zestrea, înconjoară căruța de trei ori, apoi mirele își ia mireasa în brațe și, făcându-se că o lovește de trei ori cu biciul peste spate, o urcă în care, iar o nevastă de lângă dânsa îi cântă:

Taci, mireasă, nu mai plânge,  
Că la maică-ta te-oi duce  
Când o face plopul pere  
Și răchita vișinele,  
Și proțapul mugurele,  
Și tânjale viorele,  
Și atunci și nici atunci.

Nuna cea mare ia o pâne, o rupe în două în vârful capului și cu amândouă bucățile o atinge pe mireasă, ca și cum ar șterge-o cu o perie, și-i pune amândouă bucățile lângă dânsa.

După asta încalecă mirele și așa pornește alaiul spre casa lui, pe când nuntașii cari mai rămân la casa miresei aruncă după dânsii cu grâu sau cu orez, urându-le:

Să-nfloriți  
Ca merii,  
Ca perii  
În mijlocul verii,  
Ca toamna cea bogată  
De toate-ndestulată.

Când mirele nu-i dintr-un sat cu nevasta, atunci flăcăii, ca răsplată pentru că au jucat-o în horă, cer de la mire să le plătească *vulpea* și nu lasă alaiul să treacă pe poarta curței până ce nu li se achită datoria.



*Vulpea* se plătește prin o cinste pe care o face mirele.

Prin unele locuri din Transilvania este obiceiul ca, după ce a mers alaiul o bucată de loc, se oprește, și mirele cu colăcarul se întorc înapoi la casa miresei, ca să ceară *pintenul*.

Ajungând acolo, mirele și colăcarul se opresc călări la ușa casei și colăcarul ține o orație numită *pintenul*, care se sfârșește cam așa:

Pe noi ne-a trimes  
Jupâneasa  
Mireasa,  
Dumneaei așa cuvântează:  
– Să caute taica și maica  
Unde a șezut jupâneasa mireasa,  
Este o năframă frumoasă;  
Cine s-ar afla  
De-a ne-o dat,  
Bună cinste va căpăta.

Soacra aduce întâi o cârpă, dar colăcarul n-o primește, până ce-i aduce o năframă frumoasă, care-i *pintenul miresei*, și pe care i-o dau când se apropie de casa mirelui, ca să-și șteargă lacrimile care le-a vărsat până acolo.

La casa mirelui cum ajung, prin unele locuri părinții lui, adică socrii mari, îi întâmpină afară, cu pâne și cu sare, iar prin alte locuri socrii mari așteaptă în casă și întâmpinarea o fac neamuri de ale mirelui.

În unele părți ale Transilvaniei este datină ca să ție colăcarul o orație la poarta mirelui; pe aiurea se așează în curte o masă pe care se află flori, pâne, băutură și sare; pe această masă se suie mireasa și aruncă grâu în cele patru părți ale pământului, apoi se coboară de pe masă, soacra cea mare o învârte de trei ori în jurul unui vas cu apă și mireasa toarnă de spălat socrului și soacrei, în semn că le va da ascultare; la urmă, după ce stropește pe toți cei de față, varsă apa în grădină, la rădăcina unui pom.

Când să treacă pragul în casa socrilor, mireasa opune rezistență și, după multe rugăminți, intră. Soacra o leagă de mână cu un frâu ori cu un prosop, o unge cu miere pe frunte și, înconjurând odaia, unde cu miere cele patru colțuri ale casei.

Mireasa întinge în miere o bucată de colac, gustă o bucățică și restul îl pune în vatra focului.

Aceste obiceiuri nu sunt aceleași în toate ținuturile locuite de români și multe dintre datinele care se țin la aceste ocazii prin diferite localități nu vor fi fiind scrise prin cărți. Toate însă au aceeași însemnare simbolică: intrarea femeii sub stăpânirea bărbatului și a părinților lui.

În Bucovina, socrul cel mare rădică mireasa pe sus și așa o vâără în casă, fără ca ea să atingă pragul și în satele în care nu-i acest obicei mireasa intră în casă pășind pragul.

Se înțelege că soacra mare ascultă multe epigrame la adresa ei; mult glume se fac pe socoteala cinstei ce-o va avea de la noră.

Numai ce auzi chiuindu-se:

Bucură-te, soacră mare,  
Că-ți vine pieptănătoare,  
Să te pieptene pe cap  
Cu două lemne de fag !

Sau așa:

Bucură-te, soacră mare,  
Ți-aduc noră ca o floare,  
Ți-a pune de lăutoare  
Și te-a unge cu unsoare  
Și te-a la, te-a pieptăna,  
Cu capul de gard te-a da !

În vremea asta vorniceii descarcă zestrea și, puind fiecare lucru și chiuind, îl aduc în casă.

După ce s-a isprăvit de adus zestrea, socrii își așează musafirii la masă și un frate de-ai mirelui ori un văr sau chiar și un vornicel, jucând înaintea miresei cu două vârguți verzi de măr sau de păr în mână, la un timp îi ridică, de pe fată, cu vârgulețele, hobotul pe care nu l-a mai lepădat de când i l-au pus și mireasa îi dă, în dar, o năframă.

Mai este obiceiul ca după ce s-a ridicat hobotul miresei i se aduc desagii în care este *merindea* de la părinți, pe care mireasa o așează pe masă, iar dinaintea mirelui pune o găină friptă.

Colăcerul ține o orație anumită, după care mirele, rupând găina, o împarte tuturor oaspeților, gustă și el, iar mireasa nu, crezându-se că dacă ar gusta din acea găină trai bun nu va avea cu bărbatul ei.

În acest timp mireasa închină un păhar socrului, căruia pentru prima oară îi zice *tată*, iar acesta o numește *noră*; tot așa cinstește și pe soacră-sa.

După aceasta oaspeții se așează la masă.

Prin unele locuri însă este obiceiul ca *masa mare* în casa mirelui să se dea a doua zi de cununie.

Și la această masă mare solemnitatea se începe cu o orație și cu urări în versuri.

Oaspeții aduc daruri, care prin Transilvania se numesc *cinstea miresei*.

După ce mesenii au ospătat bine, bucătărița aduce pe masă o găină friptă sau un cucoș fript, care se pune înaintea nunilor celor mari și care-i prilej pentru ei de a o cinsti pe bucătăreasă.

Mirele apoi aduce o strachină și un pahar cu apă și le dă nunilor mari de spălat, iar mireasa le întinde câte un ștergar pentru a-și șterge mâinile. Nunii, după ce se șterg cu acest *ștergar de nănașă*, aruncă un ban de argint în strachină.

Acuma încep a se închina *paharele dulci*, adică unul dintre meseni, care-i mai bun de gură și mai cunoscător de urături, iar două talgere și pe unul dintre ele pune două pahare pline cu vin sau cu rachiu îndulcit cu miere și se înfățișează înaintea mirelui, căruia ține o orație, pe când nevestele tinere joacă și bat mereu din palme.

Nunul pune în talgerul gol bani cât îl lasă puterile și tot așa fac toți oaspeții cărora li se închină pahare dulci.

Cu modul acesta se adună o sumă de bani mai mare sau mai mică, după cum este și starea nuntașilor; banii se numără în auzul tuturor și, legându-se într-o năframă în care se mai pune pâne și sare, se dă tinerilor, cari au astfel un ajutor la începutul gospodăriei lor.

După masă tineretul începe a juca și jocul cu glumele și chiuiturile ține pînă în zorii zilei, iar uneori până la prânzul cel mare.

Lumea se împrăstie; în casa mirelui începe liniștea și nuna mare conduce pe tineri în camera nupțială.

\*

\*

\*

A doua zi după masa mare din casa mirelui socrii, nunii, neamurile și nuntașii toți se adună iarăși la casa tinerilor, pentru a face *uncropul*.

Nuna cea mare îmbroboade pe tânăra nevastă, care de acum nu mai are voie să umble cu capul gol și pe când se face această găteală, o nevastă îi cântă jalnic:

Ilenuță, fătul meu,  
Nu-ți mai pară ție rău  
După portișorul tău,  
Portișor de fată mare,  
Unde calcă, iarba-nfloare;  
După ce se logodește  
Unde calcă, vestejește,  
Dar după ce se cunună  
Unde calcă, cade brumă.  
Portișorul de nevastă  
Îi ca bruma de pe coastă:  
Dimineța alb lucește,  
Dând soarele se topește.  
Ca și bruma te-i topi,  
Ca și floarea-i vesteji !

Cântând și chiuind, ținându-se de mână și formând un danț, nuna și celelalte neveste introduc pe tânăra în odaia unde se află adunați ceilalți oaspeți și, pe când un glumeț strigă:

Când va da lapte din piatră  
Atunci m-oi mai face fată,

înconjoară masa de trei ori și apoi se așează în jurul mesei.

Prin unele locuri este obiceiul ca îndată după aceasta să se aducă niște strachini goale, pe care le înșiră în mijlocul mesei și în ele se toarnă *uncropul*, adică un borș fierbinte, din care mănâncă oaspeții.

\*

\*

\*

La o săptămână după nuntă, însurăței fac părinților fetei prima vizită ca gosopodari. Această vizită se numește *de cale primară*.

De obicei tinerii gospodari se duc de cale primară sâmbătă ori duminică sara și totdeauna sunt însoțiți de părinții bărbatului, de nuni și de vecini de ai lor.

Tinerii duc părinților *colaci*, adică trei pâni care închipuiesc cei trei stâlpi pe care se reazămă pământul; mai duc vin, rachiu, un tulpan și altele.

Înainte de a intra în casa socrilor, însurățelul sloboade câteva focuri de pistol și socrul ieșind afară, își primește oaspeții cu vorbe bune, îi pofteste în casă, unde li se întinde masa, la care ospătează și la care sunt rânduiți după cinste și bătrânețe.

Înainte de a începe cinstea cu rachiul, unul dintre oaspeți descoperă colacii din mijlocul mesei și-i închină socrilor, zicând o orăție așa:

Bună vremea,  
Bună vremea,  
Cinstiți socri !  
Iaca se închină fiii dumneavoastră  
Și cu cuscii și toți mesenii  
Cu niște colăcei de grâu frumos  
Ca și fața lui Hristos  
Și c-o buticică de vin,  
Să vă fie cheful deplin,  
Și c-o băsmăluță de mătăasă  
Pentru fața dumneavoastră aleasă.  
Colăceii îs cam mici,  
Dar voia lor li-i mare  
Asupra fețelor dumneavoastră.  
Dumnealor se roagă să-i primiți  
Și să nu bănuți,  
Că, de vor trăi,  
Colăceii îi vor mări.  
De nu credeți,  
Puneți mâna și vedeți,  
De dâștii parte să aveți !

După ce se închină păharele, se pun mesenii pe cinste și veselie

La un an după căsătorie, prin unele locuri este obiceiul ca tinerii căsătoriți să ducă și nunilor colaci, ca mulțămită că i-au cununat.

Pentru aceasta se alege o zi anumită, precum a doua zi de Crăciun ori a doua zi de Bobotează, ori în Lunea Paștilor, când gospodarii cei noi duc nunilor colacii acoperiți cu un tulpă sau altă învălitoare frumoasă și se urmează ceremonialul cunoscut, cu orații și închinare de păhare.

\*

\*       \*

În acest chip noii gospodari și-au îndeplinit toate datoriile către acei cari i-au înstărit și i-au așezat la casa lor, urmând ca de acum înainte să-și îndeplinească alte datorii: către copiii cari încep a le înveseli gospodăria.

## CUPRINS

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI .....	5
DATINILE NOSATRE LA NUNTĂ .....	9
DATINILE NOSATRE LA NAȘTERE .....	63





*Printed and bound in Romania*

by  **punct**

Ideea republicării acestor două studii ale lui Artur Gorovei – *Datinile noastre la naștere*, *Datinile noastre la nuntă* – a fost mai veche, deoarece am considerat că, fie și în această formă mult simplificată în care sunt descrise două dintre cele trei mai importante obiceiuri românești (Gorovei intenționa să consacre un volum asemănător și înmormântării, dar studiul nu a mai văzut lumina tiparului), materialul reprezintă un fel de compendiu, un rezumat – util uneori – al acestor tradiții.

Marcată puternic, așa cum recunoaște, de monumentală trilogie a lui Simion Florea Marian (primul dintre studiile lui Gorovei a apărut în 1909, iar al doilea în 1910), întreprinderea autorului nu este lipsită, totuși, de accente de originalitate, așa cum se întâmplă adesea în studiile pionierilor etnologiei românești. Cea mai reprezentativă trăsătură în acest sens o constituie racordarea la fenomenul contemporan, la care autorul face adesea trimiteri, scoțând în evidență bogăția și originalitatea vechilor tradiții.

